

סדרת "המורשת הנסתרת"

אש קרה

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אבמון

אילונה אנדרוז

אש קרה

ספר II בסדרת המורשת הנסתרת

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז המורשת הנסתרת לחצי כאן

White Hot | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2017 by Ilona Gordon and Andrew Gordon.

Published by arrangement with Avon, an imprint
of HarperCollins Publishers

עורכות ראשיות: דורית תמיר | גלי אבני | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: אסף שור
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

כל הזכויות בשפה העברית שמורות:
ל(א)הבות הוצאה לאור בע"מ | למרחב 18 ב', רמת השרון
ולדורית תמיר – ספרים בעלמא | השלום 11, אבן יהודה.

All Rights Reserved © 2020

Ahavot Publishing Ltd. | 18 Lamerhav st. Hertzelia, Israel

| Email: info@ahavot.com

And Tamir Publishing Ltd. | 11 Hashalom st., Even Yehuda

4050429, Israel | Email: info@tamirsendik.co.il

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מסת"ב: 978-965-92843-1-3

נדפס בישראל תש"ף 2020 Printed in Israel

פתח דבר

איש חכם אמר פעם, "הנפש האנושית היא שדה הקרב הנצחי שבין הרגש וההיגיון. לצערו של המין האנושי, הרגש ינצח תמיד." ממש אהבתי את הציטוט הזה. הוא הסביר מדוע, אף שהייתי נבונה למדי, שוב ושוב מצאתי את עצמי עושה דברים ממש מטומטמים. כמו כן, הניסוח הזה נשמע הרבה יותר טוב מאשר "נבדה בִּילֹר, אידיוטית מוחלטת".

"אל תעשי את זה," אמר אוגוסטין מאחורי.
הסתכלתי על הצג, שם נראתה דמותו של ג'ף קולדוול.
הוא ישב אזוק לכיסא שהוברג לרצפה. קולדוול היה לבוש מדי אסיר כתומים. הוא לא נראה מרשים; גבר חסר ייחוד בשנות החמישים לחייו, מקריח, גובה ממוצע, מבנה גוף ממוצע, פנים ממוצעות. קראתי כתבה עליו באותו בוקר. עובד עירייה; נשוי למורה; שני ילדים, שניהם בקולג'. ללא יכולות קסם וללא קשרים לאחר הבתים – משפחות הקסם רבות־העוצמה שניהלו את יוסטון. החברים שלו תיארו אותו כגבר טוב לב ומתחשב.

בזמנו הפנוי, ג'ף קולדוול חטף ילדות. הוא החזיק אותן בחיים עד שבוע, לפעמים, ואז חנק אותן למוות והשאיר

את הגופות בפארקים, מוקפות פרחים. גיל הקורבנות היה בין חמש לשבע, והסיפורים שסיפרו גופותיהן גרמו לך לקוות שיש גיהנום, רק כדי שג'ף קולדוול יישלח לשם אחרי שימות. שלשום בלילה הוא נלכד כשיצא להפקיד את הגופה הקטנה של קורבנו האחרון בקבר הפרחים שלה. משטר האימה שאחז ביוסטון בשנה האחרונה הגיע סוף־סוף לקצו.

היתה רק בעיה אחת. איימי מדריך בת השבע עדיין נעדרה. היא נחטפה יומיים קודם לכן מתחנת הסעה, במרחק פחות מעשרים וחמישה מטר מהבית שלה. שיטת הפעולה היתה דומה לחטיפות קודמות של קולדוול, ולא סביר שמדובר בצירוף מקרים. לא היה ספק שהוא זה שחטף אותה, ופירוש הדבר שהיא עדיין בחיים איפשרה. עקבתי אחרי הסיפור ביומיים שחלפו מאז נודע אודות החטיפה וחיכיתי להודעה שתבשר שאימי נמצאה. זה עדיין לא קרה.

משטרת יוסטון החזיקה בג'ף קולדוול זה שלושים ושש שעות. השוטרים כבר בדקו כל סנטימטר בבית שלו, תשאלו את המשפחה שלו, את החברים שלו ואת עמיתיו לעבודה וחיטטו ברישומי הטלפון הסלולרי שלו. חקרו אותו במשך שעות. קולדוול סירב לדבר.

הוא ידבר היום.

"אם תעשי את זה פעם אחת, אנשים יצפו שתעשי את זה שוב," אמר אוגוסטין. "וכשלא תעשי את זה, הם לא יהיו מאושרים. לכן עלינום לא מתערבים. אנחנו בסך הכול בני אדם. אנחנו לא יכולים להיות בכל מקום בבת אחת. אם אֶקְוִיקֵנט יכבה שריפה אחת, בפעם הבאה שמשוהו יישרף והוא לא יגיע, הציבור יפנה נגדו."

"אני מבינה," אמרתי.

"אני לא חושב שאת מבינה. זאת בדיוק תשומת הלב שאת מבקשת להימנע ממנה, ובגללה את מסתירה את הכישרון שלך."

הסתרתי את הכישרון שלי כי דורשי־אמת כמוני נדירים ביותר. אם אכנס לתחנת המשטרה ואקרע את האמת מג'ף קולדוול, לא יעברו שעותיים וכבר אזכה למבקרים מטעם הצבא, המחלקה לביטחון המולדת, האף־בי־איי, הסי־איי־איי, בתים פרטיים וכל אחד אחר שזקוק לחוקרת שמדייקת במאה אחוז. החיים שלי ייהרסו. ואני אהבתי את החיים שלי. במסגרתם ניהלתי את משרד חקירות פֵּיילור, עסק משפחתי קטן; טיפלתי בשתי האחיות שלי ובשני בני הדודים שלי; ולא היו לי תוכניות לשנות שום דבר מכל זה. המידע שהוצאתי מאנשים לא היה קביל משפטית. אם אסכים להצעה של מישו מהגורמים האלה, לא אעלה אל דוכן העדים בחליפה יפה. אני אמצא את עצמי באיזשהו אתר סודי מול מישו עם שק על הראש, לאחר שנכפת לכיסא וחטף מכות עד שכמעט מת. אנשים יחיו וימותו על פי מה שאני אגיד. זה יהיה אפל ומטונף, והייתי מוכנה לעשות כמעט כל דבר כדי להימנע מזה. כמעט.

"נקטתי בכל אמצעי הזהירות האפשריים," אמר אוגוסטין, "אבל למרות מיטב מאמצי, ולמרות ה... תלבושת שלך, עדיין יש אפשרות שהזהות שלך תיחשף."

הבטתי בדמותי שהשתקפה במסך. לבשתי גלימה ירוקה עם ברדס שהסתירה אותי מכף רגל ועד ראש, בצירוף כפפות שחורות ומסכת סקי מתחת לברדס. הגלימה והכפפות ניתנו לנו באדיבות להקת התיאטרון אֶלי ת'יאטר; זו היתה התלבושת של "הגבירה בירוק", שודדת דרכים סקוטית וגיבורת הרמות. אוגוסטין טען שהתלבושת יוצאת דופן עד כדי כך שאנשים

יתמקדו בה ואיש לא יזכור את הקול שלי, הגובה שלי או כל פרט אחר לגבי.

"אני יודע שהיו בינינו חילוקי דעות בעבר," התחיל אוגוסטין לומר. "אבל לא הייתי מייעץ לך לפעול נגד האינטרסים של עצמך."

חיכיתי לזמזום הקסם המוכר שילמד אותי שהוא שיקר. זה לא קרה. מסיבה שלא היתה ברורה לי, אוגוסטין עשה כמיטב יכולתו לשכנע אותי לחזור בי מהסדר שהועיל לו ישירות, ועשה את זה בכנות.

"אוגוסטין, אם אחת האחיות שלי היתה נחטפת, הייתי עושה הכול כדי להחזיר אותה. ברגע זה ממש ילדה קטנה גוססת איפשהו מרעב ומצמא. אני לא יכולה לעמוד בחיבוק ידיים ולתת לזה לקרות. אני פשוט לא יכולה. אז בבקשה תעמוד בסיכום שלנו."

אוגוסטין מונטגומרי, ראש בית מונטגומרי והבעלים של מונטגומרי חקירות בינלאומיות – ובקיצור, מח"ב – החזיק במשכנתא של העסק המשפחתי שלנו. לא היה בכוחו להכריח אותי לקבל לקוחות שלא רציתי, אבל זה לא מנע ממנו להתקשר לטלפון הנייד שלי מוקדם הבוקר, בדיוק כשעמדתי להיכנס לתחנת המשטרה ולהרוס לעצמי את החיים. הוא אמר שיש לו לקוח שזקוק לשירותי. הבטחתי לאוגוסטין שאשמע מה יש ללקוח לומר אם הוא ידאג שתהיה לי הזדמנות לחקור את ג'ף קולדוול באופן אנונימי. אבל פתאום נראה שלאוגוסטין יש ספקות.

הסתובבתי והסתכלתי עליו. כקוסם אשליה בדרגת עליון, אוגוסטין יכול לשנות את הופעתו החיצונית במחי מחשבה. היום הפנים שלו לא היו סתם נאות; הן היו מושלמות כפי שיצירות הרנסנס הגדולות מושלמות. עורו היה נטול פגמים,

השיער הבלונדיני הבהיר מסורק בדקדקנות כירורגית, ותווי פניו ניחנו באלגנטיות מלכותית ובניתוק צונן שהתחננו להנצחה על בד ציור, או טוב מזה, בשיש.

"סיכמנו משהו," הזכרתי שוב.

אוגוסטין נאנח. "בסדר. בואי איתי."

הלכתי בעקבותיו אל דלת עץ. הוא פתח אותה. עברתי בפתח אל חדר קטן עם מראה דו־כיוונית על הקיר ממול.

ג'ף קולדוול זקף ראש והסתכל עלי. חיפשתי בעיניו ולא ראיתי דבר. הן היו קהויות ונטולות כל רגש. המראה הדו־כיוונית שמאחוריו הסתירה את הצופים שמעבר לה. אוגוסטין הבטיח לי שרק המשטרה תהיה נוכחת.

הדלת נסגרה מאחורי.

"מה קורה פה?" שאל קולדוול.

הקסם שלי רפרף על תודעתו. איכס. כמו לדחוף את היד לדלי של רפש.

"לא עשיתי שום דבר רע," הוא אמר.

אמת. הוא האמין בזה. העיניים שלו נותרו קהויות כעיני קרפדה.

"את מתכוונת פשוט לעמוד כאן? זה מגוחך."

"אתה חטפת את איימי מדריד?" שאלתי.

"לא."

הקסם שלי זמזם לי במוח. שקר. חתיכת חלאה.

"אתה מחזיק אותה איפשהו?"

"לא."

שקר.

הקסם שלי הצליף ותפס בו כמו מלחציים. גופו של ג'ף קולדוול התקשח. הנחיריים שלו התרחבו והוא התנשף. נשימתו

האיצה בתיאום עם הדופק המהיר. העיניים שלו הוצפו סוף־סוף רגש, והרגש הזה היה אימה גולמית עמוקה. פתחתי את הפה והנחתי למלוא עוצמת הקסם שלי להיספג בקולי. כשבקע, הוא היה נמוך ולא אנושי. "תגיד לי איפה היא."

באופן טבעי, אני יודעת מתי אנשים משקרים, וזה לא דורש ממני שום מאמץ. להכריח מישהו לענות על השאלות שלי זה כבר סיפור אחר לגמרי. עד לפני חודשיים אפילו לא ידעתי שאני מסוגלת לעשות דבר כזה. לחטט בתודעה של ג'ף קולדוול היה כמו לשחות בביוב. הוא נאבק בי על כל צעד ושעל, וכוח הרצון המבועת שלו השתולל ואיים לרסק את תודעתו בניסיון להגן על עצמו. הטריק כאן לא היה סתם לחלץ את המידע; הייתי חייבת לשמר את התודעה שלו שלמה מספיק לעמוד למשפט. אבל בסופו של דבר הצלחתי להוציא ממנו את מה שרציתי, ובזמן שיצאתי מהבניין של מח"ב, שיירה של ניידות כבר דהרה לאורך רחוב קפיטול בהמולת סירנות דחופה שתבעה מכולם לפנות דרך.

החקירה של ג'ף קולדוול רוקנה את מאגרי הקסם שלי לחלוטין. היה קשה לי אפילו לנהוג. איכשהו הצלחתי לצלוח את פקקי התנועה הידועים לשמצה של יוסטון ופניתי אל הדרך המובילה לבית שלנו. בדרך כמעט עברתי בתמרור עצור בלי לעצור. זה היה מקום גרוע מאוד לעשות דבר כזה; למשאיות

משלוחים היתה נטייה לא נעימה לחצות שם כאילו שום רכב אחר לא קיים על הכביש.

היום שום דבר לא חצה את דרכי. בכל זאת העפתי מבט מעבר לכביש. את הרחוב חסם מחסום פלדה בגובה חצי מטר, מכוסה דוקרנים בעובי חמישה־עשר סנטימטר. אם לשפוט על פי השקעים בכביש, זה היה מחסום מהסוג שאפשר להשקיע בקרקע. תוסיפו קצת דם וקרעי בד על הדוקרנים, והמחסום היה משתלב מצוין בכל סרט פוסט־אפוקליפטי. הוא לא היה כאן לפני יומיים. תאונת המשאיות האחרונה כנראה הובילה לתביעה רצינית.

פיהקתי והמשכתי לנסוע. כמעט הגעתי הביתה. כמעט. נכנסתי למגרש החניה שמול המחסן שלנו והחניתי את מיניוואן המאזדה שלי בין ההונדה אלמנט הכחולה של אמא לפורד מוסטנג 2005 של ברן. הסיוויק העתיקה של בן הרוד שלי מצאה את מותה העגום לפני חודש, כשנצרים לשתי משפחות קסם החליטו לנהל חילופי דברים במגרש החניה של הקולג'. חילופי הדברים כללו ניסיון למחוך זה את זה בסלעים דקורטיביים במשקל מאתיים וחמישים קילו כל אחד. למרבה הצער הם לא ידעו לכוון למטרה ושרדו את כל הסיפור. המשפחות פיצו אותנו – וחמישה בעלי רכב נוספים – על הנזק. אז במקום שחנתה בו פעם הסיוויק היתה עכשיו מכונית מוסטנג בצבע אפור־אקדח.

אף אחד לא התלונן במשטרה. בעולם שלנו, הקסם היה הכוח העליון. אם היה לך קסם, גילית שרכים מהחוקים גמישים להפתיע.

גררתי את עצמי מהמכונית והקלדתי את הקוד במערכת האבטחה שלנו. הדלת הכבדה השמיעה קול נקישה; פתחתי אותה, נכנסתי וטרקתי אותה מאחורי. את פני קידמו קירות

המשרד המוכרים, השטיח הפשוט בצבע בז' ומחיצות הזכוכית. הבית.

היום הזה נגמר. סוף־סוף שחררתי את האוויר הכלוא בריאותי וחלצתי נעליים. לפני שהתחפשתי לשודדת דרכים סקוטית עברתי במשרד של לקוח, אז מתחת לגלימה עדיין הייתי לבושה באחת מתלבושות ה"אנחנו לא עניים" שלי. היו לי שתי חליפות יקרות ושני זוגות של נעלי עקב תואמות; חליפה אחת לבשתי בפגישה הראשונה עם לקוח שהופעה חיצונית עשויה להיות חשובה לו, ואת השנייה כשבאתי לגבות את התשלום. נעלי העקב שנעלתי היום היו צריכות להיות מוגדרות ככלי עינויים זדוני, ולהיאסר על פי חוק.

מישהו דפק על הדלת.

אולי רק דמיינתי את זה.

עוד דפיקה.

הסתובבתי אל הצג. בפתח עמד גבר בלונדיני. הוא היה נמוך ומוצק, בשנות העשרים המאוחרות לחייו, עם פנים רציניות ועיניים כחולות מהורהרות. הוא החזיק קלסר עור חום סגור ברוכסן. קורנליוס הריסון לבית הריסון. לפני כחודשיים אוגוסטין כפה עלי לחפש את אדם פירס, פירוקינט מטורף משושלת קסם מהמעלה הראשונה. המשפחה של קורנליוס הכריחה אותו לשמש "חבר ילדות" עבור אדם, תפקיד שתיעב בכל לבו. קורנליוס עזר לי בחקירה. כיום אחותו הגדולה עומדת בראש בית הריסון.

קורנליוס שזכרתי היה מגולח למשעי ודקדק בלבשו. קורנליוס הזה עדיין היה לבוש יפה, אבל הלחיים שלו היו מכוסות זיפים וצל טורד מנוחה העכיר את עיניו, כאילו היה עד למשהו שערער אותו עד עמקי נשמתו ועדיין לא התאושש מההלם.

לצדו עמדה ילדה עם תרמיל סיילור מון קטן. היא נראתה בת שלוש או ארבע. היו לה שיער כהה וחלק ועיניים מלוכסנות שהעידו על מוצא אסייתי, אבל תווי פניה הזכירו לי את אלה של קורניליוס. הבעות הפנים של שניהם, הרציניות והקודרות, היו זהות לחלוטין. ידעתי שיש לו בת, אבל מעולם לא פגשתי אותה. כלב דוברמן גדול ישב לצד הילדה, גבוה בערך כמוה. מה רוצה ממני חבר באליטת הקסם של יוסטון? אין מצב שזה משהו טוב. משרד חקירות ביילור התמחה בחקירות צנועות בהיקפן. בניגוד לתמונה שהצטיירה מספרי הבלשים, אלמנות יפהפיות המחפשות את הרוצח של בעליהן או מיליארדרים רווקים שאחותם נעלמה לא הרבו להתייבב על סף דלתי. הונאות ביטוח, בני זוג בוגדים ובדיקות רקע היו מקור הפרנסה העיקרי שלנו. בבקשה שזו לא תהיה בת זוג בוגדת. החקירות האלה תמיד קשות כשיש ילדים בתמונה. פתחתי את הדלת. "מר הריסון. איך אפשר לעזור לך?" "ערב טוב," אמר קורניליוס בקול שקט. מבטו עצר לרגע על הנעליים שבידי ועבר אל הפנים שלי. "אני צריך את עזרתך. אוגוסטין אמר שאני יכול לעבור אצלך." אוגוסטין... אהה. אז קורניליוס הוא הלקוח שמונטגומרי רצה שאפגוש.

"בבקשה, תיכנסו."

הם נכנסו וסגרתי את הדלת.

"את בטח מתילדה," חייכתי אל הילדה.

היא הנהנה.

"זה הכלב שלך?"

היא הנהנה שוב.

"איך קוראים לו?"

"ארנבי," היא אמרה בקול זעיר.

ארנבי הסתכל עלי בחשדנות השמורה בדרך כלל לעכסנים.
קורניליוס התמחה בקסם בעלי חיים, זן נדיר של קסם, כך
שארנבי לא היה סתם כלב. הוא היה המקבילה של רובה סער
טעון שמכוון היישר אלי.

"הוא יודע לחייך," אמרה מתילדה. "ארנבי, תחייך."
ארנבי חשף בפני יער של ניבים לבנים מבהיקים. כבשתי
דחף לסגת צעד.
"יש מקום שבו מתילדה תוכל לחכות בזמן שנדבר?" שאל
קורניליוס.

"בטח. בואו, מכאן."
פתחתי את הדלת של חדר הישיבות והדלקתי את האור.
מתילדה הסירה את התרמיל שלה, הניחה אותו על השולחן
וטיפסה על הכיסא הקרוב ביותר. היא פתחה את התרמיל
והוציאה ממנו טבלט, חוברת צביעה וטושים.
ארנבי התמקם למרגלותיה ונעץ בי מבט עוין.
"את רוצה מיץ?" פתחתי את המקרר הקטן. "יש לי תפוחים
וקיווי־תות."

"תפוחים בבקשה."
נתי לה קופסת מיץ.
"תודה רבה."

היא התנהלה בבגרות משונה. אם גם קורניליוס היה כזה
בילדותו, אדם פירס והכאוס התמידי שלו בטח הוציאו אותו
מדעתו. מה הפלא שהוא התרחק במכוון משני הבתים?
"מגיעים אליכם הרבה לקוחות עם ילדים?" שאל
קורניליוס.

"יש לנו כמה כאלה, אבל המיץ שלי. אני מסתירה אותו
כאן מהאחיות שלי. זה המקום היחיד שהן לא יפשטו עליו.
בוא נדבר במשרד שלי."

הובלתי את קורניליוס במסדרון, וכשהגענו הראש שלי כמעט התפוצץ. על דלת הזכוכית של המשרד שלי הודבק דף מתוך מגזין כלות. נראתה בו אישה לבושה שמלה מפוארת עשויה נוצות לבנות ארוכות. מישו – ככל הנראה אַרְפֶּלָה – גזר את הראש שלי מתמונת סלפי כלשהי והדביק אותו על הראש של הכלה. שמלת הכלה עוטרה בלב גדול, מצויר בטוש ורוד ומקושט בנצנצים. בתוך הלב נכתב $n + r =$ אהבהההה. לבבות ורודים קטנים ריחפו סביב הפנים שלי.

דרך מעולה לעשות רושם ראשוני טוב. הייתי שמחה אילו הרצפה היתה נפתחת וכולעת אותי.

מבעד לדלת ראיתי שעל השולחן מחכה לי תמונת כלה נוספת, הפעם מעוטרת בסימני דולר מנצנצים. על שמלת הכלה נכתב באותיות גדולות ורבוועות בדקדקנות של קְטִילִינָה, תתחתני איתו. אנחנו צריכות כסף לקולג'.

הגעתי למסקנה שאיאלץ לרצוח את האחיות שלי. פשוט לא היתה ברירה אחרת. שום חבר מושבעים בעולם לא ירשיע אותי. אני אזכה במשפט אפילו אם אייצג את עצמי. תלשתי את התמונה ופתחתי את דלת המשרד. "בבקשה, תיכנס."

קורניליוס התיישב באחד משני הכיסאות ששמרתי ללקוחות. תלשתי את התמונה השנייה מהשולחן, מעכתי את שתיהן לכדור וזרקתי אותן לפח. "את מתחתנת?" שאל קורניליוס. "לא."

ר' היה קיצור של רוגן. קונור רוגן, רק שאף אחד לא קרא לו ככה. כולם קראו לו רוגן המשוגע, אימת מקסיקו, הקצב ממרידה, האיש שכמעט שיטח את מרכז העיר יוסטון בניסיון להציל את שאר העיר. רוגן המשוגע ושאר האנושות לא פנו

אלה לאלה בשמם הפרטי. הוא חתך בניינים לשניים, העיף אוטובוסים כאילו היו כדורי בייסבול, וכשהוא ואני סיימנו לטפל באדם פירס, הוא הציע לי להיות... המונח המנומס יהיה מאהבת. נדרשתי לגייס את כל כוח הרצון שלי כדי לדחות את ההצעה. אפילו עכשיו, כשחשבתי עליו, הדופק שלי האיץ. לרוע המזל, סבתא שלי היתה עדה למריבת הפרידה שלנו והחליטה שבמוקדם או במאוחר נתחתן, עובדה שחלקה עם שתי האחיות שלי ושני בני הדודים שלי, וכיוון ששלושה מתוכם היו בני פחות משמונה־עשרה, הם לא הפסיקו להציק לי.

"קפה? תה?" שאלתי.

"תודה, לא."

כשעצמתי עיניים, יכולתי לדמיין את רוגן המשוגע במשרד שלי. זכרתי את תחושת ידיו על העור שלי. זכרתי את הטעם שלו. אבל אז טרקתי את הדלת המנטלית על המחשבה הזאת בכוח כזה, שכל הגולגולת שלי רעדה. רוגן ואני גמרנו עוד לפני שהיתה לנו הזדמנות להתחיל.

התיישבתי וניסיתי להיזכר בכל מה שידעתי על קורניליוס. הוא תפס מרחק מהמשפחה שלו ועבר לגור מחוץ לשטח שלהם, בבית נוח אבל צנוע במונחים של הבתים. הוא היה עקר בית ואשתו עבדה – לא היה לי מושג איפה. הוא תיעב את כל משפחת פירס. זה היה פחות או יותר הכול.

"אני מציעה שתספר לי מה הבעיה, ואז אוכל לומר לך אם נהיה מסוגלים לעזור."

"אשתי נרצחה בשלישי בלילה."

אלוהים אדירים. "אני כל כך מצטערת."

קורניליוס שקע עמוק יותר בכיסא שלו. עיניו נעשו עמומות, כאילו כוסו שכבה של אפר. המילים שאמר נותרו בינינו כמו לבני עופרת המונחות על השולחן.

"איך זה קרה?"

"אשתי עובדת... עבדה בבית פורסברג."

"פורסברג שירותי חקירה?"

"כן. היא היתה עורכת דין במחלקה המשפטית שלהם."

שדה החקירות הפרטיות אינו גדול, ולא לוקח הרבה זמן להכיר את המתחרים העיקריים שלך. ענקים שסיפקו שירות מקיף ומגוון, כמו מח"ב של אוגוסטין, נדירים בעולם שלנו. רובנו נטינו להתמקד בתחום מסוים, והחברה של מתיאס פורסברג התמחתה במניעת ריגול תעשייתי. במילים אחרות, הם חיפשו מכשירי ציתות, ערכו ביקורת אבטחת מידע וביצעו הערכות סיכונים. אמרו עליהם שתמורת תשלום גבוה מספיק הם מחליפים פה ושם כובעים, ועוסקים בדיוק בדברים שהציעו להגן מפניהם. מדי פעם נפוצה שמועה על תביעה משפטית באופק, אבל שום דבר מזה לא הגיע לעין הציבור, כך שהמחלקה המשפטית של בית פורסברג היתה כנראה מצוינת.

"בשלישי בערב, בשעה תשע וחצי, אשתי התקשרה לומר לי שהיא נשארת לעבוד עד מאוחר." כל רגש נמחה מקולו של קורניליוס. "בשעה אחת-עשרה, היא ושלוושה עורכי דין נוספים מהמחלקה שלה נכנסו אל מלון שֶׁהָהָם יצאו משם בשקי גופות. כשמישהו נהרג בשירות הבית שלך, ישנה דרך התנהלות מקובלת. כשפנתי אל בית פורסברג הבוקר, נאמר לי שהמוות של אשתי הוא עניין פרטי ולא קשור לעבודה שלה."

"למה אתה חושב שהיה קשר?" שֶׁהָהָם היה מלון בוטיק יקר ברחוב מיי. הוא היה קטן ופרטי, ואלגנטי בדיוק במידה הדרושה כדי להוסיף מעט זוהר למפגשים חשאיים בלי להתרושש. לא פעם ולא פעמיים הגעתי לשם במהלך מעקבים אחרי בני זוג בוגדים.

"אני אולי לא עליון, אבל בכל זאת רם וכן לבית. כשאני מבקש מידע, אני מקבל אותו. קורנליוס שלך דף נייר מהקלסר שלו. "נארי נורתה עשרים ושתיים פעמים. הגופה שלה" – קולו נשבר – "הגופה שלה היתה מחוררת מקליעים."

סקרתי את הדו"ח של הפתולוג. בגופתה של נארי הריסון היו פצעי ירי מימין ומשמאל. היא נורתה משני כיוונים בזמן זמנית, כיוון שזוויות הפגיעה היו שונות לו נפגעה בזמן נפילה. שני פצעי ירי היו במצח. הפתולוג ציין שעל הפנים שלה היו שרידי אבק שריפה. בשולי הדו"ח שרבט מישוהו הערות בקצרות, כאילו כתב בחיפזון. ה"ק 4.6×30 מ"מ. שאריות HTSP, שרידי ירי 30 עד 45 ס"מ.

תחושה נוראה מילאה לי את החזה, כאילו כדור צונן וכבד התגבש איכשהו מתחת ללב שלי ונעשה גדול וכבד יותר משנייה לשנייה. "מי כתב את ההערות האלה?"

"הבלש האחראי על התיק. זה כל מה שהוא היה יכול לתת לי, וגם את זה לא היה קל להשיג."
 "הוא הסביר לך מה כתוב כאן?"
 קורנליוס נד בראשו לשלילה.

האישה שאהב מתה. ועכשיו אצטרך להסביר לו איך. הוא ישב ממש מולי, בן אדם חי ונושם. הבת שלו בחדר הסמוך. נשמתי נשימה עמוקה והתאמצתי לדבר בקול יציב. הוא פנה אלי בבקשת עצה מקצועית. הייתי חייבת לספק לו את ההערכה המדויקת ביותר שביכולתי לגבש.

"אשתך נפגעה מקליעים חודרי-שריון מתת-מקלע הקלר וקוק MP7. זה כלי נשק נבזי, שפותח עבור צבא גרמניה ואגף המלחמה בטרור של משטרת גרמניה, במטרה לחדור אפודי מגן. הוא מיועד לשימוש צבאי. הפציעות של אשתך מעידות על כך שהיא עמדה במרכז שני קווי ירי מצטלבים."

לקחתי ספל עם ציור של חתלתול והנחתי אותו במרכז השולחן. לקחתי שני עטים וסידרתי אותם באלכסון מול הספל, אחד מצביע שמאלה, האחר ימינה.

"HTSP הוא קיצור של פוליאטילן בחוזק מתיחה גבוה. אשתך לבשה אפור מגן."

"זה לא נשמע הגיוני." קורניליוס לטש בי מבט. "היא לבשה אפור מגן ובכל זאת נהרגה."

"אני יודעת. בסיפורים, אפור עוצר הכול. במציאות אפורים מעניקים רמות שונות של הגנה. סביר להניח שאשתך לבשה אפור ברמה שלוש, שיכול לעצור כמה קליעי 7.62 מ"מ של רובה. אפילו עם אפור כזה, כשהקליע פוגע מרגישים כאילו חוטפים מכה מפטיש. במקרה הזה, אשתך נורתה כמה פעמים בתת-מקלע ברמה צבאית, שנועד לחדור אפודי מגן. המוות היה מידי." לפחות את זה יכולתי להבטיח לו.

לא נראה שהוא מוצא ניחומים בידיעה.

לא היתה לי ברירה אלא להמשיך. התחלתי בהסבר, והייתי חייבת לסיים. "כשהקורבן נורה מטווח קרוב, אבק השריפה פוגע בעור ומותיר שרידים. שרידי הירי כוללים כוויות, פיה, גומות וקרעים בשכבה העליונה של העור, אם הירי נעשה מספיק מקרוב."

הוא קפץ את ידו הימנית לאגרוף. מפרקי היד הלבנו לגמרי. סביר להניח שהוא דמיין את הפנים של נארי.

"על פי הדו"ח, לאחר שאשתך כבר מתה ושכבה על הקרקע, מישהו ירה לה שני כדורים במצח. הבלש הראשי בתיק העריך שהירי נעשה מטווח של שלושים עד ארבעים וחמישה סנטימטרים." בערך המרחק של מישהו שעומד ומכוון הקלר וקוף ישר כלפי מטה.

"למה? היא כבר מתה."

"כי האנשים שעשו את זה היו מיומנים ויסודיים. אם היינו קוראים את הדו"חות על שלושת עורכי הדין האחרים, סביר מאוד שהיינו מגלים שגם הם נורו בראש. קבוצת אנשים טמנה מארב לאשתך ולעמיתים שלה. הם הרגו אותם בדקדקנות של אנשי צבא ואז נשארו בזירה מספיק זמן בשביל לעבור ולירות שני כדורים בראש של כל אחד, כדי להבטיח שלא יהיו ניצולים. הם תקפו באמצע יוסטון, בלי שום מאמץ להנמיך פרופיל, והם יצאו מזה בשלום. זאת לא סתם התנקשות מקצועית. יש כאן מסר."

"אנחנו חזקים יותר מכם. אנחנו יכולים לעשות את זה מתי שנרצה, איפה שנרצה, לכל אחד מהאנשים שלכם," אמר קורנליוס בשקט.
"בדיוק."

הוא הבין את הפוליטיקה של הבתים טוב ממני. במשך רוב חייו היה לו מושב בשורה הראשונה.
"מר הריסון, פנית אלי כדי לשאול מה דעתי. בהתבסס על מה שסיפרת לי, אני מאמינה שבית פורסברג מעורב. אנחנו לא יודעים אם אשתך..."
"נארי," הוא אמר. "קוראים לה נארי."

"אנחנו לא יודעים אם נארי פעלה בשם הבית או נגדו. אנחנו כן יודעים שבית פורסברג מעמיד פנים שלא קרה שום דבר, אז או שבית פורסברג הרג את אשתך ואת האחרים כאזהרה לאנשים שלהם; או שהמסר של המתנקשים נקלט, והם מפחדים. ההמלצה שלי היא שתעזוב את זה."

השרירים בפניו של קורנליוס היו מכווצים בכוח, עד כדי כך שנדמה שהעור הדוק מדי. "זו לא אופציה מבחינתי."
הוא לא יצא מזה בחיים. הייתי חייבת לשכנע אותו לוותר.

רכנתי קדימה. "מדובר פה במלחמה בין בתים. בפעם האחרונה שדיברנו, אמרת לי שהתרחקת מהבית שלך בכוונה וביודעין. אמרת שאתה אוהב את המשפחה שלך, אבל שהם ניצלו אותך ושלא מוצא חן בעיניך שמנצלים אותך."

"יש לך זיכרון טוב," הוא אמר.

"המצב הזה השתנה? הבית שלך יעזור לך?"

"לא. גם אם הם היו רוצים לעשות את זה, המשאבים שלהם מוגבלים. בית הריסון לא חסר כול, אבל המשפחה שלי לא תרצה לצאת לקרב, בטח לא בשמי. אני הבן הצעיר ביותר, ואני לא עליון. אני לא חיוני לעתיד הבית. אילו היה מדובר באחי או באחותי, המצב היה אולי שונה."

הוא אמר את זה בענייניות. המשפחה שלי תעשה הכול בשבילי. אילו הייתי לכודה בבניין בוער, כל אחד ואחד מהם, כולל בני הדודים והאחיות הדבילים שלי, היה נכנס לשם בריצה ומנסה להציל אותי. אשתו של קורניליוס מתה והמשפחה שלו לא תעשה שום דבר. זה היה כל כך לא הוגן.

"הכול תלוי בי," הוא אמר.

השפלתי את הקול. "אין לך את המשאבים להילחם במלחמה הזאת. הבת שלך יושבת בחדר לידנו. היא כבר איבדה את אמא שלה. אתה באמת רוצה שהיא תאבד גם את אבא שלה? אתה ההורה היחיד שנשאר לה. מה יקרה לה אם אתה תמות? מי יטפל בה?"

"אני יכול לחטוף מפרצת בעוד עשר שניות. אם זה יקרה, ההורים של נארי יגדלו את מתילדה. אחותי לא ראתה את הבת שלי מאז שהיא היתה בת שנה. אחי מעולם לא פגש את האחיינית שלו. אף אחד מהם לא נשוי. הם לא יהיו מטפלים מוצלחים."

"קורניליוס..."

"אם את מתכוונת לומר לי שנקמה לא תגרום לי להרגיש טוב יותר..."

"תלוי בנקמה," אמרתי. "להכניס אגרוף לאדם פירס היה אחד מרגעי השיא של החיים שלי. אני מחייכת בכל פעם שאני נזכרת בזה. אבל לנקמה יש מחיר. סבתא שלי כמעט נשרפה למוות. בן הדוד שלי כמעט נהרג בהתמוטטות של מרכז העיר. אני כמעט נהרגתי חמש-שש פעמים. המחיר של מה שאתה מתכנן יהיה גבוה מדי."
"זאת ההחלטה שלי."

בעיניו היה מבט צונן וקשה כפלדה. הוא לא ייסוג. נשענתי לאחור. "בסדר. אבל תצטרך למצוא מישהו אחר שיעזור לך במשימת ההתאבדות הזאת."
"אני מעוניין בעזרה שלך," הוא אמר.
"לא. אני מבינה שאתה נחוש בדעתך לתלות את עצמך, אבל אני לא מוכנה להחזיק בשבילך את החבל. ויותר מזה, משרד חקירות ביילור הוא משרד קטן מאוד. אנחנו מתמחים בחקירות בסיכון נמוך. אין לי את הכישורים המתאימים."
הוא הצביע על דו"ח הפתולוג. "דווקא נראה שיש לך."

"אני מבינה בכלי נשק, מר הריסון, כי מהצד של אמא שלי במשפחה יש מסורת ארוכה של שירות צבאי. גם אמא שלי וגם סבתא שלי שירתו. זה לא אומר שאני מסוגלת לנהל את החקירה הזאת. תמצא מישהו אחר."
"מי?"

"אוגוסטין."

"כבר דיברתי עם אוגוסטין. הוא היה אדיב מספיק לענות לי בכנות. אין לי מספיק כסף לשלם על חקירה מלאה שלהם. הסכום שאני מסוגל לשלם יספיק לאמצעי מעקב מסוימים

ובדיקה בסיסית, אבל לא כדי להפעיל את הצוות שלו באופן מלא. גם אם הוא היה עושה את זה, בית פורסברג מוכן היטב לקראת בדיקה מהסוג המסורתי. כך שחקירה יעילה תהיה ממושכת ויקרה, וייגמר לי הכסף לפני שנשיג תוצאות. אוגוסטין אומר שאת מסוגלת לבדוק דברים בצורה לא מסורתית. הוא אמר שאת מוכשרת, מקצועית וישרה, ושיש לך אינסטינקטים טובים לגבי אנשים."

תודה באמת, אוגוסטין. "לא."

"אין לי מספיק כסף לשלם למח"ב, אבל למשרד קטן יותר אני אוכל להציע הצעה אטרקטיבית מאוד."

"התשובה היא לא."

"משכנתי את הבית שלנו."

כיסיתי את העיניים בידי.

"אני יכול לשלם לך מיליון היום. עוד מיליון כשתסבירי לי למה אשתי נרצחה ומי האחראי."

בשום פנים ואופן לא. "שלום, מר הריסון."

"אשתי מתה." הקול שלו רעד מרגש והוא בקושי הצליח לשלוט בו. בעיניים שלו עמד דוק של רטיבות. "היא אור חיי. היא מצאה אותי בזמן האפל ביותר בחיי וראתה בי משהו... היא האמינה שאני אוכל להיות אדם טוב יותר. לא הייתי ראוי לה או לאושר שהיה לנו. היא אהבה אותי, נבדה. היא כל כך אהבה אותי, למרות כל המגרעות שלי, ולא היה בעולם אדם בר-מזל יותר ממני, כי כשפקחתי עיניים בבוקר ראיתי אותה לצדי. היא היתה אדם מוסרי. היא היתה טובת לב וחכמה, והשתדלה כמיטב יכולתה לעשות את הדבר הנכון כדי שהילדה שלנו תגדל בעולם טוב יותר. זה לא הגיע לה. הגיע לה להיות מאושרת. הגיע לה להיות חיים ארוכים ומאושרים. לאף אחד לא היתה זכות לגזול את זה ממנה."

הפנים שלו התכווצו מכאב וצער גולמיים. התאמצתי בכל כוחי לא לבכות.

"אני אוהב את הנחישות שלה. אני אוהב את רוח הלחימה שלה. אני גאה שהייתי בעלה. ועכשיו היא מתה. היא היתה בן אדם נפלא – יפהפייה מכל בחינה – ומישהו הפך אותה לגופה. ראיתי אותה על השולחן בחדר המתים. היא היתה... קרה וחסרת חיים, כאילו לא התקיימה מעולם. לא נשאר שום דבר, רק הבת שלנו והזיכרונות שלי. אני חייב לשאוף להיות האיש שהיא חשבה שאני. כשהבת שלי תגדל, היא תשאל אותי למה אמא שלה נרצחה, ואני חייב שתהיה לי תשובה. אני חייב דין וחשבון. אני רוצה לומר לה שגיליתי מי היה האחראי, ושווידאטי שהוא לא יפגע שוב באף אחד אחר."

הוא ניגב את הרטיבות מעיניו במשיכה זועמת של ידו. "אף אחד אחר לא יעשה את זה. למשפחה שלה אין אמצעים, למשפחה שלי לא אכפת, והמעסיק שלה הוא אולי זה שרצח אותה. אין אף אחד אחר שיעשה זאת, חוץ ממני. תסכימי לעזור לי? בבקשה."

הוא השתתק. הוא ישב שם וביקש את עזרתי ואני לא יכולתי לבעוט אותו מהמשרד שלי. פשוט לא יכולתי. זכרתי שאמא שלי מכרה את הבית שלנו כדי לשלם על החשבונות הרפואיים של אבא. זכרתי שמשפנו את העסק שלנו והסתרנו את זה ממנו, כי זה היה הורג אותו מהר יותר מכל מחלה. אם מישהו שאני אוהבת היה נרצח, הייתי עושה בדיוק מה שקורנליוס עשה. לא היה לו אל מי לפנות. אם אטרוק לו את הדלת בפרצוף, לא אוכל להסתכל על עצמי במראה.

פתחתי את המגירה העליונה בשולחן שלי והוצאתי את הקלסר הכחול של הלקוחות החדשים. פתחתי את הקלסר מולו, הנחתי אותו על השולחן וכתבתי \$50,000 בשוליים.

"זה שכר הטרחה שלי. המשרד יקבל אותו בכל מקרה. הסכום לא נתון למשא ומתן." הקפתי בעט את המספר התחתון מימין. "זה התעריף שלנו. סביר להניח שזאת תהיה עבודה בסיכון גבוה, אז אנחנו נגבה את התעריף הגבוה. כמו שאתה יכול לראות, זה תעריף יומי ולא שעתי. בהתאם למצב, יכול להיות שאצטרך לגבות ממך גם תוספת סיכון והוצאות נוספות. שכר הטרחה הבסיסי הוא בגדר מקדמה. ברגע שהסכומים האחרים יצטברו ויעברו אותך, אתה תשלם את היתרה במדרגות של 10,000 דולר. ברגע שנסיים כאן, אולי כדאי שתלך לבנק ותמשוך לפחות 20,000 במזומן. יכול להיות שנצטרך לשחד אנשים..."

"תודה רבה."

"זה רעיון גרוע מאוד. בבקשה תשקול את זה שוב."

הוא נענע בראשו. "לא."

עברתי איתו על מדיניות הפרטיות והחתמתי אותו על כל כתבי הוויתור. "מה יקרה ברגע שנמצא את האחראי?"

"אני אמשיך משם."

"כלומר, תהרוג את הרוצח של אשתך."

"ככה הבתים מטפלים בעניינים," אמר קורניליוס.

"טוב, אני לא בית. אני אדם עם משפחה, ואני מכבדת את חוקי המדינה הזאת ומנסה לציית להם. אני לא אהסס להגן על עצמי או עליך, אבל לא אתמוך ברצח."

"אני מבין," אמר קורניליוס. "אז איך נתחיל?"

"אני צריכה לדבר עם מְתִיאס פּוֹרְסֶפֶּרְג. זה חייב להיות פנים אל פנים, כדי שאוכל לשאול אותו כמה שאלות. אני יכולה להתקשר לשם מחר, אבל הוא יסרב להיפגש איתי."

"את לא במעמד החברתי המתאים, ואת עובדת עבור מתחרה שלו." קורניליוס הנהן. "מתיאס משתתף פעיל באסיפה. הוא

לא מחמיץ אף ישיבה. במקרה מחר ה־15 בדצמבר. הישיבה תתחיל בתשע בבוקר."

"אין לי הרשאת כניסה לאסיפה." האסיפה היא הרשות המבצעת הלא־רשמית המוקדדת על כל המשתמשים בקסם ברמת המדינה וברמה הארצית. האסיפה של מדינת טקסס התאספה ביוסטון. כדי שמשפחה תיחשב לבית צריכים להיות בה לפחות שני בעלי קסם ברמת עליון במהלך שלושה דורות, ולכל בית היה מושב אחד באסיפה. טכנית לא היתה לאסיפה השפעה על הממשל בארצות הברית, אבל מעשית, כשהבתים דיברו בקול אחד, גם הקונגרס וגם הבית הלבן הקשיבו.

"שם משפחה אמור להועיל במשהו, לא?" קורניליוס חייך. החיוך לא הגיע לעיניו. הן נשארו מרירות ודרופות. "כָּרָם וכבן לבית, אני רשאי להשתתף באסיפה ולהביא איתי בן לווייה לפי בחירתי. אני מתכוון לקחת חלק פעיל בחקירה הזאת, מיז ביילור."

"תקרא לי נבדה," אמרתי לו. "בסדר. אז ניפגש כאן מחר בשבע."

קורניליוס ומתילדה הלכו, וכלב השאול ארנבי בעקבותיהם. ישבתי מול השולחן שלי כמה רגעים, די זמן לכתוב אימייל זריז לברן עם כל השמות ותיאור קצר של מה שקרה, ואז שאפתי עמוק ונשפתי לאט. לא יהיה קל לבשר את זה למשפחה שלי. יש מצב שאמא שלי תנשל אותי.

שליתי את הכלה עם סימני הדולרים מהפח, החלקתי אותה כמיטב יכולתי והכנסתי אותה ואת דו"ח הפתולוג לקלסר. לעבודה הזאת תהיה השפעה על כל המשפחה. זכותם לדעת מה הסיכונים. וחוף מזה, הניסיון הוכיח שאין סיכוי לשמור

סודות במשפחת ביילור. במוקדם או במאוחר כל המזימות החשאיות שלך נחשפות ומתפוצצות לך בפרצוף, המחיר כבד והרגשות פגועים.

תחבתי את הקלסר מתחת לזרועי ולקחתי איתי גם את הספר שבדיוק קראתי, "תורת הקללות" מאת סטול. לפני כמה שבועות הגיעה אל סף דלתנו חבילת ספרים במעטפה צהובה מרופדת, שישה ספרים בסך הכול וכולם בנושא לחשים, מעגלי הנסתר ותיאוריה של הקסם. על התגית הרבועה החלקה היתה מודפסת מילה אחת בלבד – נבדה. חקירה של בני משפחתי לא סיפקה שום רמז. הם לא ידעו מהיכן הגיעו הספרים, הם לא הזמינו אותם ולא היה להם מושג מי כן, אם כי העלו מגוון תיאוריות דמיוניות.

חיפשתי על המעטפה טביעות אצבעות, אבל לא מצאתי. התגית היתה תגית גנרית של עשרה סנטימטרים על עשרה סנטימטרים, שאפשר למצוא בשש חנויות ציוד משרדי ברדיוס של חמישה-עשר קילומטר. כמובן שבכולן מכרו גם את המעטפות הצהובות האלה. השם שלי הודפס בגופן טיימס ניו רומן בגודל 22 נקודות. שקלתי לרגע לנסות לאסוף מהמעטפה שרידי דנ"א ולשלם למעבדה פרטית שתנתח אותם, כדי לפסול את בני משפחתי ולחפש התאמות אפשריות במאגר הנתונים שלהם, אבל המעבדה ביקשה 600 דולר ולא יכולתי להצדיק בפני עצמי הוצאה כזאת. זה עדיין שיגע אותי.

הספרים התגלו כשימושיים להפליא וקראתי בהם ללא הפסקה, בניסיון להשלים פערים של שנים בלימוד התיאוריה של הקסם. הספר המסוים הזה עסק בחסימות – הגבלות קסם שנעלו מידע בתוך המוח של אדם. לפני כמה שבועות נתקלתי בחסימה רבת-עוצמה ונאלצתי להציץ מתחתיה כדי

להציל את העיר. הספר אישש שמתוך בורות טהורה, הייתי קרובה מאוד להרוג את האיש שהוגבל בחסימה.

יצאתי מהמשרד בדלת האחורית אל מסדרון רחב. ריח מעורר תיאבון של אסאדו התערבל סביבי. פניתי ימינה בכיוון המטבח.

כשאבא נלחם בסרטן, בדרך לתבוסה, מכרנו את הבית שלנו. מכרנו כל מה שיכולנו, אבל כדי לשרוד ולהתפרנס קיבלנו החלטה אסטרטגית: השתמשנו בעסק שלנו כדי לרכוש מחסן גדול. צדו המזרחי היה החזית של משרד חקירות ביילור. התקנו קירות פנימיים ותקרה צפה ליצירת חלל משרדי קטן אבל נוח – שלושה משרדים מצד אחד וחדר מנוחה וחדר ישיבות מהצד האחר. צדו המערבי של המחסן הפך למוסך שבו עבדה סבתא פרידה על טנקים ורכבים משוריינים עבור האליטה של יוסטון. בין המשרד למוסך, מופרד מהאחרון בקיר גדול, היה חלל מגורים בגודל כשלוש מאות מטר רבוע.

במקור, החזון של הורי היה ליצור חלל מגורים שייראה כמו פנים בית רגיל. אבל בסופו של דבר הקמנו קירות במקומות המתאימים – או לפחות בחלקם – כך שפה ושם הבית שלנו דמה במידה מטרידה לחלל תצוגה של חנות "עשה זאת בעצמך". המטבח היה אחד האזורים האלה. הוא היה רבוע, מרווח, עם אי רחב ידיים ושולחן מטבח גדול עשוי חתיכה גדולה של עץ ממוחזר, שלא היה מבייש את הסט של רוב תוכניות הבישול. נכון לעכשיו הוא היה חצי ריק: אמא שלי, סבתא פרידה והמבוגר מבין בני הדודים שלי, ברן, היו היחידים בחדר. שתי האחיות שלי והאח הצעיר של ברן, ליאון, יצאו כנראה. מזל.

במרכז השולחן נחו ערימת טורטיות וקערות קטנות עם

מגוון פריטי מזון, מגבינה מגוררת וסלסה ועד גוואקמולי. ערב טאקו. נמנעתי מתרועות, לקחתי סינר ממגירת מטבח, חגרתי אותו והתיישבתי על כיסא לצד סבתא. אין מצב שאלכלך את החליפה היקרה להחריד שלי, ולהחליף בגדים לוקח יותר מדי זמן. הייתי רעבה מדי.

"שֵׁב הַצֵּיד מִן הַגִּבְעָה,"* הכריז ברן. הסתכלתי עליו בעיניים מצומצמות. "אז בכל זאת החלטת להירשם לקורס בספרות אנגלית?"

"זאת היתה האפשרות הפחות גרועה. הסמסטר הבא יהיה לא קל." ברן גמר את האוכל בצלחתו והושיט יד לקחת עוד טורטייה. גובהו של ברן היה יותר ממטר שמונים, ומשקלו יותר מתשעים קילו, רובם שרירים ועצמות. הוא התאמן בג'ודו פעמיים בשבוע ואכל כמו דוב שמתכוון לשנת החורף.

לקחתי טורטייה חמימה והתחלתי למלא אותה בדברים טעימים. אני עצמי נאלצתי לקרוע את התחת כדי לגמור את התואר הכי מהר שאפשר, כי הייתי המפרנסת הראשית של המשפחה. אבל עכשיו העסק הכניס כסף. לא היינו עשירים – אני חושבת שבקושי גירדנו את המעמד הבינוני מלמטה – אבל יכולנו להרשות לעצמנו שברנרד ילמד בקצב נינוח. רציתי שהוא יזכה בחוויית הקולג' המלאה. במקום זה הוא ניצל כל הזדמנות להעמיס על עצמו עוד ועוד קורסים.

בחנתי את הצלחת של אמא. טאקו יחיד. סבתא פרידה היתה רזה באופן טבעי, עם עננה של תלתלים לבנים ועיניים כחולות גדולות, ואילו אמא היתה פעם שרירית ואתלטית,

* רוברט לואי סטיבנסון, Requiem, מתוך "מבחר שירת אנגליה", הוצאת מסדה, 1956. תרגום: ראובן אבינעם.

גוף שנבנה למטרות כוח וסבולת. זה היה לפני שהיא החלה לסחוב צליעה מהמלחמה. עכשיו היא רכה יותר, עגולה יותר. זה הטריד אותה. היא התחילה לאכול פחות ופחות, ולפני שבועיים קלטנו שהיא מדלגת לגמרי על ארוחות הערב.

"זה השלישי שלי," אמרה אמא. "תפסיקי לנעוץ עיניים."

"זה נכון," אישרה סבתא פרידה ודקרה במילוי הטאקו שלה. "ראיתי אותה אוכלת שניים."
 "אני בסך הכול מוודאת שכל הנכסים העסקיים שלנו במצב קרבי." הוצאתי לה לשון. "אי־אפשר שתתעלפי לנו מרעב באמצע משימה. יש חדש בעניין סנטור גארסה?
 "כלום," אמרה סבתא פרידה.

"בשלב הזה הכול השערות חסרות ביסוס," אמרה אמא. "בחדשות מנסים לעורר היסטריה, ואומרים שאין ספק שעשה את זה עליון."

סנטור טימותי גארסה מצא את מותו בשבת האחרונה בחזית הבית של בן הדוד שלו. צוות האבטחה שלו מת איתו. הסיפור היה כל כך שערורייתי, שהוא הצליח להסיט את תשומת הלב מהמעצר של ג'ף קולדוול. המשטרה לא שחררה כל מידע לגבי הרצח של הסנטור, ואמצעי התקשורת זעמו עד שיצא עשן. בהיעדר כל דבר מוצק להסתמך עליו, הם נאלצו להתבשל בהשערות של עצמם, והתיאוריות נעשו מופרכות יותר מדקה לדקה. לא היה מפתיע אותי לגלות שאכן מעורב בזה עליון. במרכז המצע של גארסה עמדה הגבלת מידת ההשפעה של הבתים, כך שקשה לומר שהוא היה חביב במיוחד על אליטת הקסם של טקסס. העימותים בזמן מסע הבחירות שלו נעשו מכוערים מהר מאוד.

"אז במה היית עסוקה?" אמא שאלה.
 דחסתי חתיכת טאקו לפה ולעסתי כדי להרוויח קצת זמן.
 לא תהיה ברירה אלא להתוודות. בלעתי ואז עניתי. "לקחתי
 מקרה בסיכון גבוה."
 "כמה גבוה?" שאלה אמא.
 פתחתי את הקלסר והחלקתי לעברה את הדו"ח של
 הפתולוג. היא קראה אותו. הגבות שלה התכווצו. "התחלנו
 לפענח רציחות?"
 "מי נרצח?" שאלה סבתא פרידה.
 "אתם זוכרים את קוסם החיות שסיפרתי לכם עליו? עם
 הדביבונה שהביאה לבת שלו מיץ בכוס ילדים?"
 "קורניליוס הריסון," אמר ברן.
 "כן. אז אשתו."
 ההבעה של אמא שלי קדרה משנייה לשנייה. היא העבירה
 את הדו"ח של הפתולוג לסבתא.
 סבתא העיפה בו מבט ושרקה.
 "זה מעל לרמת השכר שלנו," אמרה אמא.
 "אני יודעת," אמרתי לה.
 "אז למה הסכמת?"
 כי הוא ישב במשרד שלי ובכה, והלב שלי יצא אליו. "כי
 היא מתה ולאף אחד לא אכפת. והוא משלם לנו יפה מאוד."
 "אנחנו לא צריכים את הכסף עד כדי כך," אמרה אמא
 שלי.
 "האחיות שלי חושבות שכן." החלקתי לעברה את התצלום
 עם סימני הדולרים.
 אמא הסתובבה אל סבתא פרידה. "אמא!"
 העיניים של סבתא פרידה נפערו. "מה? אל תסתכלי
 עלי!"

"את התחלת עם זה."

א-הא! הסטה מושלמת של ההתקפה.

"בשום פנים ואופן לא. אני חפה מפשע. את תמיד מאשימה

אותי בכל דבר."

"את התחלת עם זה ואת עודדת את זה, ותראי מה קרה.

עכשיו היא לוקחת חקירות רצח כי גרמת לה להרגיש אשמה

שהיא לא מפרנסת אותנו כמו שצריך. ואיזה מין מסר זה

משדר?"

"מסר שמביע אהבת אמת." סבתא פרידה חייכה חיוך

רחב.

ברן קם ורכן אלי. "את רוצה שאריץ בדיקות רקע על

כולם?"

"כן, בבקשה. שלחתי לך אימייל. אני הולכת לאסיפה מחר,

אז אשמח מאוד אם יהיה לי מידע על מתיאס פורסברג."

"קיבלתי." הוא לקח את הצלחת שלו לכיור.

"הנכדות שלך לא צריכות עליון עשיר שישלם על ההשכלה

הגבוהה שלהן!" אמרה אמא לסבתא. "זאת הסיבה שאחותן,

אמא שלהן וסבתא שלהן עובדות קשה. במשפחה הזאת אנחנו

מממנות את עצמנו."

"אוי, נו, פנלופי, את יודעת שלא התכוונתי לזה ככה."

"אז למה בדיוק התכוונת, אמא?"

סבתא פרידה נופפה בידה. "התכוונתי להצחיק! נבדה

זועפת כבר חודשיים. היא הפכה לחמור העצוב מהסרטים

המצוירים, זה שתמיד יורד עליו גשם."

"אני לא זועפת. סירבתי לרוגן ואני מקווה לא לראות אותו

שוב אף פעם."

"כן, בטח." סבתא גלגלה את עיניה.

"אני מתכוונת ברצינות, סבתא. תרדי מזה. אפשר לחשוב

שהוא הולם לנו על הדלת ומכריז על אהבתו הנצחית אלי. "וברגעים חשאים שגורמים לי להתבייש, באמת חלמתי בהקיץ שזה מה שהוא יעשה. פעם אחת התעוררתי באמצע הלילה והייתי משוכנעת שרוגן בחוץ. כמעט רצתי החוצה בפגי'מה. למרבה המזל, אף אחד לא ראה אותי לפני שהתעשתי.

הוא לא הופיע. הוא לא התקשר. הוא לא שלח אימייל. הוא לא נאבק עלי, אפילו לא קצת. זה רק הוכיח שצדקתי כשדחית אותי, כשהוא עמד במוסך שלנו ואמר לי שאבחר נקודה על פני כדור הארץ והבטיח שייקח אותי לשם. רוגן המשוגע רצה צעצוע. אני סירבתי לו והוא המשיך הלאה בחייו. "הוא שלח לך את הספרים ההם!"

"את לא יודעת את זה."

"טוב, מי עוד יכול היה לשלוח אותם?" סבתא פרשה זרועות.

"אולי זה היה אוגוסטין." כן, בטח, הגיהנום יקפא לפני שדבר כזה יקרה. אוגוסטין לא נקף אצבע אם זה לא תרם לשורת הרווח שלו.

"העניינים בינך לבין רוגן לא נגמרו." סבתא הצביעה עלי במזלג שלה. "חכי ותראי. אלת הגורל עוד תבטיח שתיתקלו זה בזה יום אחד. את פשוט תסתובבי והוא יהיה שם, ואז – בום! אהבת אמת."

"טוב, אם אלת הגורל אכן תבטיח שניתקל זה בזה יום אחד, אני מבטיחה להכניס לה אגרוף בפרצוף." פניתי אל אמא. "את איתי בתיק הזה? כי אם את רוצה להמשיך לריב, זה הזמן." היא הסתכלה עלי ארוכות.

אוי. הרמתי את הקול על אמא בלי סיבה.

"מצטערת."

"את אמרת לי בעצמך, העסק שלך עכשיו."

"אמא..."

"ברור שאנחנו איתך," היא אמרה. "אבל אני בטוחה שאת לא צריכה אותי בשביל שאומר לך שזאת היתה התנקשות מקצועית. את חייבת להיזהר."

"אני אזהר."

"אנחנו לא יודעים באיזו קלחת את הולכת לבחוש. הם יחפשו גם אותו וגם אותך. הם עלולים לחפש גם אותנו. יש ללקוח שלך איזושהי תמיכה מצד הבית שלו?"

"לא. הוא בחר לחיות עם אשתו והבת שלהם ברויאל אוקס."

הוא גאה מאוד בעצמאות שלו.

"יש בבית אמצעי אבטחה כלשהם?"

"לא ממש." ארנבי נחשב אמצעי אבטחה, טכנית, אבל יש גבול למה שכלב אחד יכול לעשות נגד רוצחים עם נשק חם.

"ההורים של האישה?"

"לא שייכים לשום משפחה חשובה, למיטב ידיעתי."

"מה דעתך עליו?"

העויתי את פני. "הוא העריץ את אשתו. הוא יעשה הכול כדי לנקום."

אמא שלי הנהנה. "אולי כדאי שתדברי איתו. יכול להיות שהילדה שלו תהיה מוגנת יותר כאן איתנו, מאשר עם סבא וסבתא שלה."

"תודה," אמרתי.

היא נאנחה. "זה התפקיד שלי כאמא. אני לא יכולה למנוע ממך לעשות משהו מטומטם, אבל אני כן יכולה לעזור לך לעשות את זה בצורה הכי פחות מסוכנת שאפשר."

הסתובבתי ופניתי לעבר הסולם לחדר שלי.

"ראית איך הצוואר שלה הסמיק?" אמרה סבתא פרידה מאחורי בלחישה רמה במכוון. "עדיין אכפת לה ממנו." "אני יכולה לשמוע אותך!" עלייתי בסולם ומשכתי אותו אחרי. מולי נגלתה עליית הגג הקטנה שלי – חדר שינה גדול וחדר אמבטיה. כשעברנו למחסן הייתי נואשת לפרטיות, וככל שהתבגרתי רק הערכתי אותה יותר. עכשיו פשטתי את החליפה, עטפתי אותה בזהירות בכיסוי שלה ותליתי אותה בירכתי הארון שלי.

עדיין אכפת לי מרוגן.

כשנישקתי אותו במרחב אפס, כמעט הצלחתי לראות אל תוכו. לכמה רגעים חולפים הוא לא היה רוגן המשוגע. הוא אפילו לא היה עליון. הוא היה פשוט... קונור. גבר. וכל כך רציתי להכיר את הגבר הזה. אבל הוא טרק את הדלת הזאת ברגע שהבחין שנפתחה כדי חרך.

פתחתי את המים במקלחת כדי שיתחממו, ובינתיים המשכתי להתפשט. אין טעם לחפור במשהו שלא יקרה אף פעם. מקלחת, בגדים נקיים, שינה. חיכה לי יום חשוב למחרת, וכדי להתכונן אליו נדרשתי למחקר קצר לפני השינה.

2

הבוקר הביא איתו גשם ואת קורניליוס, שהגיע בשעה 06:55 בדיוק בב־מ־וּ i8 כסופה. הרכב ההיברידי, שהיה מודרני מאוד ובעל קווים זורמים, נראה משונה מעט, חריג בנוף המקובל של מכוניות שורפות דלק, בדיוק במידה שתמשוך תשומת לב.

ברור שהוא נוהג ברכב היברידי. סביר להניח גם שהוא מעולם לא קנה מים בבקבוקים. ברן הריץ עליו את כל הבדיקות הרגילות אתמול. מלבד המשכנתא החדשה, לא היו לקורניליוס שום חובות. היתה לו היסטוריית אשראי מצוינת, לא היה לו שום רקע פלילי, והוא תרם בנדיבות לעמותה שפעלה למען בעלי חיים. הוא גם צדק לגבי המעורבות של בית פורסברג במותה של אשתו. לא היה שום אזכור של הסיפור באמצעי התקשורת. הרצח של גארסה אמנם הציף את כל ערוצי החדשות, אבל רצח אכזרי של ארבעה אנשים במלון במרכז העיר היה אמור לקבל לפחות אזכור קצר. הוא לא הוזכר כלל, כלומר מישהו השתיק אותו באופן פעיל. אילו לבית פורסברג באמת לא היה שום קשר לזה, לא היתה להם סיבה להשתיק את העניין.

קורניליוס יצא מהמכונת. הוא היה לבוש חולצת כפתורים

לבנה שצווארונה פתוח ושרווליה מגולגלים, מכנסיים חומים כהים ונעל נעליים חומות משופשפות שנראו עתיקות. בגדים מנחמים, הבנתי. הוא כנראה בחר את התלבושת על אוטומט והתת-מודע שלו גרם לו להושיט יד למשהו ישן ומוכר.

ציפור אדמדמה גדולה נחתה מהשמים המעוננים על ענף עץ אלון גדול מהעבר האחר של מגרש החניה.

"זה טופר," אמר קורניליוס. "הוא עקב אדום-זנב, שמכונה לעתים קרובות עקב תרנגולות, למרות שזה באמת שם לא מדויק. הם כמעט לא תוקפים תרנגולות בוגרות. האסיפה לא תרשה לי להכניס כלב. היא לא תרשה לך להכניס נשק חם. אבל בקומה הרביעית יש חדר שירותים עם חלון שטופל כך שלא יפעיל את האזעקה. לעתים קרובות משאירים אותו פתוח."

"זה חדר השירותים של המעשנים בסתר?" ניחשתי.
קורניליוס הנהן. "הוא רחוק דיו מגלאי העשן, ככה שחלון פתוח מספיק. את חמושה?"

"כן." לפני אדם פירס, תשעים אחוז מהזמן הסתפקתי בטייזר. עכשיו לא יצאתי מהבית בלי נשק חם, והתאמנתי בירי כל שבוע. אמא שלי היתה מאושרת מהשעות הנוספות שלי במטווח.

"אפשר לראות?"

שלפתי את הגלוק 26 שלי מהנרתיק שמתחת לז'קט. זה כלי נשק מדויק, קל יחסית, שנועד לנשיאה בהיחבא. בחרתי ללבוש אחת מחליפות המכנסיים הזולות שלי, בעיקר כדי להצניע את העובדה שאני נועלת נעליים מתאימות לריצה, וכיוון שהז'קט היה רפוי מספיק כדי להסתיר את הנשק שלי. ממילא התקשיתי להאמין שהיו מאפשרים לי להיכנס לבניין האסיפה בתלבושת הרגילה שלי: ג'ינס ישן, נעלי ריצה ואיזושהי חולצה שלא

התקמטה לגמרי, אחרי שאחת האחיות שלי זרקה את הכביסה שלי על המיטה שלי כדי לפנות מקום במיילש לכביסה שלה. וממילא אני אעבור מכונת שיקוף וגלאי מתכות. קורנליוס בחן את האקדח. "מה הצבע הכחול הבוהק בחלק הזה?"

"זה לק מאט. כוונת שחור על שחור מקשה לפגוע במטרות כהות, והלק מטפל בבעיה ומצמצם את הסנוור." "כמה הוא שוקל?"

"קצת יותר משבע מאות גרם." השתמשתי במחסנית סטנדרטית של עשרה כדורי הולופוינט. והיתה לי תחמושת גיבוי רבה. ההרפתקאות שלי בחברת רוגן הפכו אותי לפרנואידיית.

"טופר יוכל להעביר אותו בחלון של השירותים בשבילך."

בסדר, הייתי חייבת לגדוע את זה באֶבו. כן, המחשבה שאכנס לא חמושה לבניין מלא בעילית משתמשי הקסם של יוסטון, בהחלט עוררה בי חרדה. לגמרי. האסטרטגיה המועדפת עלי לנוכח סכנה היתה לברוח. אנשים שבורחים שורדים וחוסכים לעצמם חשבונות יקרים על טיפול רפואי, אוכדן שעות עבודה ועלייה בפרמיות ביטוח. הם גם חוסכים לעצמם הרצאות של כל המשפחה על נטילת סיכונים מיותרים. השתמשתי באקדח רק כשלא היתה ברירה אחרת. יהיה קשה מאוד לברוח אחרי עימות ישיר עם עליון בתוך בניין מלא עליונים אחרים, אז האפשרות להגיע לשם חמושה היתה מפתה. אבל להכניס נשק לאסיפה של טקסס היה מעשה התאבדות. באותה מידה אני יכולה כבר להצמיד מטרה לחזה שלי ולכתוב עליה, "אני טרוריסטית, בבקשה תירו בי."

"למה שאכניס אקדח לבניין הזה?"

"אולי נצטרך אותו," אמר קורניליוס בשקט.
 בטח. "קורניליוס, אם אנחנו עומדים לעבוד יחד, אנחנו חייבים להסכים על כנות מלאה. אתה רוצה שאני אקח אקדח לאסיפה כי אתה בטוח שפורסברג הרג את אשתך, ואתה רוצה שאני אירה בו."

"כשדיברתי איתם אתמול, לפני שנפגשתי איתך, אחד מאנשי האבטחה שלו אמר שאולי נארי ניהלה רומן עם אחד מעורכי הדין האחרים או עם שניהם. כשאמרתי לו שזה לא סביר, התגובה המדויקת שלו היתה, 'אנחנו לא תמיד מכירים את האנשים שאנחנו מתחתנים איתם. מי יודע מה יתגלה בחקירה? כבר ראיתי הכול. מעילות, מכורים לסקס, סמים. זה פשוט נורא, הדברים שמגלים לפעמים.' להתעלם מהמוות שלה לא מספיק להם. הם מרחיקים את עצמם ממנה באופן פעיל, ואם אני אמשיך לעשות רעש, הם מאיימים להכפיש אותה."

"זה נורא מצדם. אבל זה לא אומר שמתיאס פורסברג אשם. זה רק מעיד שפורסברג שירותי חקירה מעסיקים חלאות ושהם מנסים לכסות לעצמם את התחת." קורניליוס הסב מבט.

"אתה פנית אלי כדי שאגלה את האמת. אני אגלה אותה בשבילך. כשאני אצביע עבודה על האדם האשם, זה לא יהיה על סמך תחושת בטן או ניחוש. אני אציג לך ראיות חותכות לאשמה, כי להאשים אדם ברצח זה לא דבר שאמורים לעשות בקלות דעת. אתה רוצה לדעת בוודאות, נכון?"
 "כן."

"טוב מאוד. אז אנחנו צריכים ראיות. אנחנו נחפש ראיות ביחד, ונעשה את זה בצורה הכי זהירה והכי בטוחה, כדי שתוכל לחזור הביתה למתילדה. על פי הבדיקות שלי,

האבטחה באסיפה כבדה מאוד. אפילו לחניון אלן פארקוויי אי-אפשר להיכנס בלי להראות תעודה מזהה ולהסביר למה הגענו. אם נפעל על פי התוכנית שלך ומישהו יגלה שהכנסתי נשק לבניין, אנשי האבטחה לא יעכבו אותי. הם יירו בי ובמי שיהיה איתי."

ההבעה שלו לימדה שזה לא מוצא חן בעיניו.

"ואם פורסברג יתקוף?" הוא שאל.

"בפגישת האסיפה הצפופה? מול העמיתים שלו, כשאנחנו

לא חמושים?"

קורנליוס העווה את פניו.

חייכתי אליו. "אני חושבת שנכון לעכשיו כדאי לוותר על האקדח. אם הוא יתקוף, אני אעשה כמיטב יכולתי לטפל בזה."

לא הייתי לגמרי חסרת אונים. כל עוד ביכולתי להניח יד על התוקף שלי לפני שיספיק להרוג אותי, מצפה לו הפתעה מאוד לא נעימה. הצבא גייס לשורותיו יותר ויותר קוסמים. שירות צבאי אינו סביבה נטולת לחצים, ומהר מאוד הקודקודים הבינו שהם צריכים שיטה לנטרול זריז של משתמשים בקסם. ככה נולדו השוקרים. כדי להתקין אותם צריך מומחה שיגשש במחוזות הנסתר, המקום שמעבר למארג הקיום שלנו, ישלוף משם יצור שאף אחד לא באמת מבין וישתיל אותו בזרועות שלך. את שלי השתילו במסגרת המרדף שלי אחרי אדם פירס. מטעינים אותם בקסם תוך כדי כאב לא מבוטל, ואם אווזים בקורבן, הכאב הזה מכה בו ומתעצם לייסורים מחוללי פרכוסים. השוקרים לא קטלניים, לכאורה, אבל מתברר שהיה לי יותר מדי קסם. יכולתי להרוג קוסם בדרגת ממוצע, ואף שהשתמשתי בהם על עליון רק פעם אחת, וגם זה לזמן קצר בלבד, הוא בהחלט הרגיש בזה.

"אני אסמוך על שיקול הדעת שלך." קורניליוס פתח את דלת המכונית שלו. "בבקשה."
 "בוא ניקח את הרכב שלי," אמרתי והחווייתי בראשי לעבר המיניוואן שלי.

הוא העיף מבט במאזדה. הפנים שלו עטו הבעה של ניטרליות זהירה. מיניוואן האמהות המזדקן שלי, בצבע שמפניה, בבירור לא הרשים אותו.
 ניגשתי למיניוואן ופתחתי את הדלת בצד הנוסע. "בבקשה."

קורניליוס פתח את תא המטען של המכונית שלו והוציא שק פלסטיק גדול, דומה לשקי מזון כלבים זול במשקל עשרים קילו, רק שזה היה לבן לגמרי. הוא העמיס אותו על הכתף ונשא אותו אל המאזדה. פתחתי את תא המטען והנחתי לו להכניס את השק פנימה.

נכנסנו לרכב וחגרנו חגורות בטיחות. יצאתי ממגרש החניה ופניתי ימינה בכיוון דרך בליילוק. העיקר להימנע מהגיהינום של כביש 290. הפנים של קורניליוס היו מסכה קודרת. הוא עדיין לא בטח בי. אמון לוקח זמן.
 "למה ברכב שלך, אם אפשר לשאול?"

"כי אני יודעת איך הוא מגיב ויכול להיות שנצטרך לנסוע מהר מאוד. וחוצץ מזה, מכונית מהסוג הזה נבלעת בתנועה, והרכב שלך בולט לעין." וגם כי סבתא שלי ערכה כמה שיפורים במנוע והתקינה חלונות חסיני ירי אחרי ההרפתקה הקטנה שלי עם אדם פירס, אבל לא היה צורך ליידע אותו בכך. "מה יש בשק?"

"זה עניין אישי, שלא קשור בביקור שלנו באסיפה."
 בסדר. לגיטימי. אבל כמובן שמתי מסקרנות לגלות מה יש שם.

"אתה מעשן?" שאלתי.

"לא."

"איך אתה יודע על שירותי המעשנים?" בתקווה שהוא לא סיפר לאף אחד שאנחנו מתכוונים לבקר שם.

"אחי נוטר לעצם הקיום שלהם. הוא אסתמטי."

אמת. עד כה הוא לא שיקר לי.

"עכשיו תורי," אמר קורניליוס. "מה את מקווה להשיג

בשיחה עם פורסברג? הוא לא יודה באשמה."

"יש לי הרבה ניסיון בצפייה באנשים, ובדרך כלל אני מזהה

שקרים."

הגענו לנקודה של עבודות בכביש. ברור. עכשיו לא תהיה

לי ברירה אלא להשתלב בתנועה בכביש קייטי.

"מעניין שזה כמעט בדיוק מה שאוגוסטין סיפר לי לגבייך,"

אמר קורניליוס.

אוגוסטין לא חשף את הסוד שלי. עליונים לא עושים

שום דבר בלי סיבה. לא הייתי להוטה במיוחד לגלות מה הוא

מתכנן.

"אתה שוקל להתחרט? עדיין לא מאוחר מדי. אנחנו יכולים

להסתובב ואני אחזיר לך את דמי הטרחה."

"לא." קורניליוס הסתכל מהחלון. "כשהתעוררתי הבוקר,

שקלתי לחטוף את פורסברג ולענות אותו עד שהוא יספר לי

כל מה שהוא יודע."

פנטזיות רצח זה אף פעם לא סימן טוב. "רעיון גרוע מאוד.

דבר ראשון, זה לא חוקי. דבר שני, אנחנו לא יודעים אם

פורסברג באמת מעורב. אם לא, אתה תענה אדם חף מפשע.

וחוץ מזה, בן הדוד שלי הריץ בדיקת רקע על בית פורסברג.

זה לא הבית הכי עשיר ביוסטון, אבל הם שווים הרבה ויש להם

אבטחה פרטית מרשימה. גם אם היית חוטף את פורסברג בלי

למות בדרך, הם היו צדים אותך ובסופו של דבר הורגים אותך." קורניליוס לא ענה.

ברן ואני עבדנו עד שעה מאוחרת מדי על התיק של בית פורסברג. מתיאס מילטון פורסברג, בן חמישים ושניים, היה טקסני דור רביעי וגאה בזה מאוד – מרוב גאווה הוא למד באוניברסיטת טקסס ולא באחת האוניברסיטאות מליגת הקיסוס. הוא הפך לראש הבית שלו לפני שתים-עשרה שנה, כשאבא שלו פרש לגמלאות. הוא התחתן והיו לו שני בנים בוגרים, סאם יוסטון פורסברג וסטיבן אוסטין פורסברג, שמות שקצת הצחקו אותי אתמול בלילה בזמן ששתיתי קפה. מזל שהוא עצר אחרי שניים, כי אף אחד לא ידע בוודאות על שם מי נקראה העיר דאלאס. מתיאס מעולם לא נעצר, מעולם לא שירת בצבא ומעולם לא הכריז על פשיטת רגל. כן היו בבעלותו הרבה בתים.

מבחינת קסם הוא היה מדלג. מדלגים דוחסים את החלל סביבם ומעבירים דרכו את עצמם או אחרים. בדרך כלל הם מדלגים למרחקים קצרים, שלושים מטר לכל היותר. ועדיין, הם מסוגלים לעבור מרחקים קצרים במהירות גדולה וקשה לפגוע בהם בזמן שהם מדלגים, ולכן הצבא תמיד להוט אחריהם. מעולם לא נתקלתי אישית במדלג, אז צפיתי בכמה סרטונים ביוטיוב. ברובם נראו בחורים בגיל חמש-עשרה עד עשרים וחמש שהשתמשו בקסם שלהם כדי להשליך על קירות דברים כגון מלונים, דלועים, פחיות צבע, ובסרטון אחד, מטופש במיוחד, גלון דלק עם פתיל עשוי גרב ארוך. אתם יכולים לנחש איך זה נגמר. רובם ניסו להשליך גם זה את זה או את עצמם, אבל לאיש מהם לא היה מספיק כוח קסם. לכל היותר הצליחו לגרור את חבריהם למרחק כמה צעדים. ברן אמר שזה תלוי גם בגודל העצם ובמסה שלו.

באינטרנט נטען שמדלגים בדרגת עליון יכולים לעבור דרך קירות אם הם מתזמנים את הקפיצה שלהם נכון. אם היתה בכך אמת, זה בהחלט הסביר את השמועות על העיסוק של פורסברג בריגול תעשייתי.

קשה לבנות רק על רשומות פתוחות לציבור וסרטונים ביוטיוב, אבל לקורנליוס, בניגוד אלי, היתה גישה למידע של הבית שלו, וסביר להניח שהוא פגש את פורסברג.

"מה אתה יכול לספר לי על מתיאס פורסברג?" שאלתי.
 "הוא עליון יוסטוני טיפוסי; הוא מגן על הנכסים של המשפחה, יש לו רעיונות נחרצים לגבי הדברים שהולמים אדם במעמדו החברתי והוא נמנע מלחשוף את עצמו לביקורת ציבורית. מעטים מאוד האנשים שהוא רואה כשווים לו, ולכל השאר הוא מתייחס כבוז."

"הוא מסוגל לדלג דרך קירות?"

"כן. את יכולה לצאת ביציאה הבאה, בבקשה?"

יורדתי מהכביש המהיר.

"תפני ימינה ותחני, בבקשה."

פנינו ימינה ועצרנו מול אתר בנייה. מבעד לעיטוף הפיגומים, ניתן היה לראות שעצמות הפלדה של הבניין התחילו ללבוש צורה. קורנליוס יצא מהמכונית, הוציא את השק מתא המטען וצעד לאורך המעבר שבין הבניינים עד שנעלם מהעין. טופר דאה מטה מן השמים בעקבותיו.

מה יכול להיות בשק? זה היה שק פלסטיק מחוזק ברשת. הוא היה יכול להחזיק שם גופות מבותרות ואני לא הייתי יודעת.

תופתי באצבעותי על לוח המחווניים והדלקתי את הרדיו.
 "...לא נודעו פרטים חדשים בעניין חקירת הרצח של סנטור גארסה. המשטרה אינה..."

כיביתי את הרדיו.

לא יכול להיות שהיו בשק חלקי גופות. במקרה כזה, השק היה מלא בליטות. אבל הוא נראה חלק, אז אלא אם קורניליוס טחן את הגופות... טוב, זה התחיל להיות ממש חולני. לפני ארבעה חודשים לא היה עולה בדעתי שאולי יש בשק חלקי גופות.

קורניליוס חזר עם שק ריק. אילו היה בשק משהו מגעיל, הייתי מריחה את זה כשהוא החזיר אותו למכונת. הוא קיפל את השק בשימת לב והניח אותו בתא המטען. לא, שום ריחות מוזרים. שום טפטופים חשודים. "תודה רבה," הוא אמר. "אפשר להמשיך עכשיו."

האסיפה שכנה במגדל אמריקה, גורד שחקים מלא חן בפינת וו דרייב ואלן פארקוויי. עשרים ושתיים קומות של בטון חיוור וחלונות כהים היתמרו בעיקולים אלגנטיים לגובה של כמעט מאה ושמונים מטר מעל מרכז העיר יוסטון. בדצמבר הזה היה לנו גשם בלתי פוסק, שהביא איתו שיטפונות ושמים מעוננים, קודרים תמידית. מגדל אמריקה ניצב על הרקע הכהה הזה כמו צריח של מכשף מיסטי שנמלט מתוך האגדה שלו ונשתל באמצע יוסטון. הבניין באמת היה מלא קוסמים, אבל הקוסמים האלה לא המהמו שירים חביבים ברוב רושם ולא שלחו אותך להרפתקאות גבורה. הם היו רוצחים אותך בלי להניד עפעף ועורכי הדין שלהם היו גודעים באֶבה כל חקירה פלילית. עברנו את עמדת הביקורת, שם קורניליוס הראה תעודה מזהה, חנינו ויצאנו מהמכונת. טופר חלף מעלינו ונסק הלאה על פני מזרקה גדולה בצורת ראש אניצי סביון, אפופה רסס מים לבנבן, עד העצים שנטעו בצד הדרך. חלפנו על פני המדשאה המטופחת להפליא, הירוקה

כאזמרגד, בכיוון כניסת הזכוכית. משקל האקדח שלי חסר לי, אבל הגלוק נאלץ להישאר במכונית.

"איך הקסם שלך פועל?" שאלתי אותו בשקט. "אתה שולט

בטופר טלפתית? אתה יכול לראות מבעד לעיניים שלו?"

"לא." קורניליוס נענע בראשו. "הוא ציפור עצמאית. אני

מעניק לו מזון, מחסה וחיבה, ובתמורה הוא נענה כשאני

מבקש ממנו טובה."

טופר לא היה סתם ציפור, הוא היה חיית מחמד. כנראה

גם ארנבי היה כזה. אם מישהו מבעלי החיים שלו ייפגע,

קורניליוס יגיב בחריפות יתרה. כדאי שאזכור את זה.

כמעט הגענו לכניסה.

"סביר להניח שפורסברג לא יטרח לענות על שאלות שלי,"

אמרתי.

"נכון."

"אז יכול להיות שאתה זה שתצטרך לשאול אותן. אני רוצה

שתהיה בוטה. הכי טוב שאלות כן ולא."

"אז את צריכה שאני אגש אליו ואשאל אותו אם הוא

אחראי למוות של נארי?"

"לא, זה רחב מדי. יכול להיות שלא היה לו קשר לזה, אבל

הוא מרגיש אשם או נסער בגלל מה שקרה לה. אנחנו יודעים

שהוא לא רצח אותה במו ידיו, כי בשעת הרצח כחמישים

איש צילמו אותו באירוע ההתרמה השנתי למען מכבי האש.

תשאל אותו אם הוא הזמין את הרצח שלה. לא חשוב מה תהיה

התשובה שלו, השאלה השנייה שלך צריכה להיות 'אתה יודע

מי כן?' אנחנו צריכים לראות את התגובה שלו. תשאל שאלות

קצרות וענייניות ואל תרחיב, כדי שהוא לא יוכל להתחמק.

שתיקה מלחיצה אנשים ומדרבנת אותם לענות. אם אני אחשוב

שהוא משקר, אני אהנהן."

קורניליוס החזיק את הדלת פתוחה למעני ונכנסנו ללובי. אחרי הגשם בחוץ, פרץ המיזוג העביר בי צמרמורת. הטמפרטורה בחוץ היתה בסביבות עשרים מעלות, אבל בפנים היה קרוב לחמש-עשרה. הרצפה, העשויה שיש חום-צהבהב ממורק, בהקה כמו מראה. ההיגיון לימד שהיא עשויה אריחים-אריחים, אבל לא הצלחתי לזהות קווי חיבור. אותו שיש חיפה את הקירות. במרכז החלל היו שלוש מעליות שהובילו לקומות העליונות. ארבעה שומרים בחולצות לבנות מעומלנות ובמכנסיים שחורים, חמושים ברובי ציד טקטיים מתוצרת רמינגטון, עמדו במיקומים אסטרטגיים בסמוך לקירות. שלושה אחרים איישו את עמדת גלאי המתכות. אנשי האבטחה של האסיפה לא שיחקו משחקים. גם אילו הייתי עליונה, רובה ציד טקטי היה גורם לי לשקול מחדש כל תוכנית נכלולית. אילו הייתי מכוונת אליהם אקדח, הם היו יורים בלי לחשוב פעמיים, וכל אדם בקרבת מקום היה נפגע.

"צדקת", אמר קורניליוס בשקט.

"תודה."

הגענו לדלפק, שם זכה קורניליוס בברכת "ברוך הבא, מר הריסון. טוב לראות אותך שוב." אני זכיתי לשלוף שתי תעודות מזהות שונות ולמלא שאלון באורך שלושה עמודים שכלל את סוג הדם שלי וחברת הביטוח הרפואי, לפני שהפיקו לי אישור כניסה יומי.

בסופו של דבר עשינו את דרכנו אל המעליות. קורניליוס אמר שנמצא את פורסברג בקומה העשרים וחמש. לחצתי על הכפתור המתאים והמעלית התחילה לטפס. הדלתות נפתחו בקומה הרביעית וגבר בגלימה וברדס נכנס פנימה. הגלימה היתה שחורה כפחם, עם שסעים בצדדים כמו בגד של אביר מימי הביניים, והברדס העמוק הסתיר את פני הלוכש. רק

הסנטר שלו, עם זקן אדמוני קצר ומטופח, היה גלוי מתחתיו. כתפיו היו מכוסות רדיד ירוק כהה, מעוטר ברקמת כסף נוצצת. מתחת לגלימה לבש האיש מכנסיים שחורים שנתחבו במגפיים שחורים ורכים שהגיע עד אמצע השוק, וחולצה שחורה. הוא נראה מפחיד, כמעט מאיים, כמו קוסם נכון למלחמה.

נסוגותי צעד הצדה, לפנות לו מקום.

האיש לחץ על כפתור הקומה העשירית. כעבור רגע הדלתות נפתחו והוא יצא.

דמות נוספת בגלימה – הפעם אישה, אם לשפוט על פי הצמה הכהה שגלשה מתחת לברדס – ניגשה אליו לפני שהדלתות נסגרו והסתירו את שניהם מעינינו. "למה הם לבושים ככה?" מלמלתי.

"מסורת. לאסיפה יש לשכה תחתונה, שבה כל עליון ורם מבית כשיר יכולים להצביע, ולשכה עליונה, שם מצביעים רק עליונים ראשי בתים. אלה הגלימות של הלשכה העליונה." המעלית עצרה כעבור שלוש קומות ועוד גבר בגלימה נכנס. הרדיד שלו היה זהוב עם רקמה שחורה.

"קורניליוס!"

הקוסם הסיט את הברדס שלו ותחתיו נגלו פני גבר נאה בשנות השישים המוקדמות לחייו, עם תווים עזים, מצח רחב ועיניים חומות נבונות בלב רשת של קמטים. זקן קצר, שחור וזורי כסף, עיטר את הלסת שלו. השיער שלו, מסורק לאחור, שבוודאי היה פעם כהה עם מעט לבן, היה עכשיו לבן ברובו ורק מעט כהה. הוא נראה כמו הדוד האהוב עלייך שגר איפשהו באיטליה, עם כרם, מרבה לצחוק ומחבק אותך כשאת באה לבקר. נכון לעכשיו פניו היו מודאגות ועיניו מלאות עצב.

"בחורי הצעיר, בדיוק שמעתי." האיש חיבק את קורניליוס.

"אני כל כך מצטער."

הצער שלו היה כן. תראו מה זה.

"תודה רבה."

"מילים לא יוכלו להביע..." האיש השתתק. "אתם, הצעירים, אתם לא אמורים למות. זקנים כמוני, אנחנו משלימים עם המוות שלנו. חיינו חיים מלאים. אבל זאת... זאת פשוט שערורייה. מה פורסברג עושה בעניין?"

"שום דבר," אמר קורניליוס.

האיש נרתע. קולו העמוק והמהדהד התחזק. "נארי עבדה בשירות הבית שלו. מה זאת אומרת, הוא לא עושה שום דבר? זו חובתו. כבוד הבית שלו על הכף."

"אני לא חושב שאכפת לו," אמר קורניליוס.

"בתקופה של אבא שלו זה לא היה קורה. יש דברים מסוימים שראש בית פשוט חייב לעשות. תן לי לבדוק מה אוכל לעשות. הקול שלי אולי פחות רם מבעבר, אבל אנשים עדיין מקשיבים לי. אם תצטרך משהו, מה שלא יהיה, אתה יודע איפה למצוא אותי."

אמת. עליון כן שהפגין השתתפות אמיתית.

"תודה."

האיש יצא מהמעלית בקומה העשרים.

"מי זה היה?" שאלתי.

"ליינוס דנקן," אמר קורניליוס. "בית עתיק מאוד וחזק מאוד. בעבר הוא היה דובר הלשכה העליונה. האיש רב-העוצמה ביותר ביוסטון. עד שהדיחו אותו."

"למה?"

"כי הוא נהג לדבר בכנות וניסה לשנות את האסיפה לטובה," אמר קורניליוס.

זה לא הפתיע אותי. הבתים חוששים משינוי כמו מטיגריס מוכה כלבת.

המעלית השמיעה קול דנדון, והכריזה שהגענו לקומה שלנו. יצאנו ממנה ופנינו ימינה. קרוב למרכז המסדרון הארוך, ליד דלת פתוחה, עמדו ושוחחו שלושה גברים, כולם כהי שיער ובני גיל העמידה, בגלימות שחורות אך בלי הברדסים על ראשיהם. אחד מהם היה מתיאס פורסברג. גובהו ממוצע, אך הוא היה רחב ומוצק כמו כוכב פוטבול מזדקן, ובלט לעין בלב הקבוצה. הכתפיים שלו רחבות וכבדות, עמידתו תקיפה. רגליו היו נטועות במקומן כאילו ציפה שמישהו ינסה לדרוס אותו. פניו – עם העיניים הכהות, הגבות הרחבות שנמתחו מטה באלכסון בלי שמץ של קשת, ורכות מסוימת באזור הסנטר – לא תאמו את גופו.

קורניליוס האיץ את צעדיו בכיוון האיש. מיהרתי בעקבותיו. פורסברג זקף ראש והעיף מבט בכיווננו. הבעת פניו התחלפה ממתח לדאגה. שני הגברים האחרים הסתכלו בכיווננו ואז פנו לעבר קצה המסדרון והשאירו את פורסברג לבדו.

"הריסון", אמר פורסברג ונראה כאילו בדיוק מצא כמה תפוחי אדמה רקובים במזווה שלו. "תנחומי".
 "אתה הזמנת את הרצח של אשתי?" שאל קורניליוס.
 הקול שלו הצטלצל. אנשים הסתכלו בכיווננו. חכם. לא תהיה לפורסברג ברירה אלא להגיב, והיה ברור שהוא לא רגיל לסגת.

"יצאת מדעתך?" הוא נהם.

"כן או לא, מתיאס."

"לא!"

אמת.

"אתה יודע מי כן?"

"מובן שלא."

הקסם שלי זמזם, יתוש בלתי נראה, זועם. שקר. הנהנתי.

"אילו הייתי יודע, הייתי עושה משהו בעניין."

שקר.

"המוות שלה היה קשור לעסקי הבית שלך?"

"לא."

שקר.

קורניליוס הסתכל עלי. הנהנתי שוב.

"תגיד לי מי רצח את אשתי," סינן קורניליוס בשיניים

חשוקות.

אוי. השאלה הלא-נכונה.

"אתה באבל, ובכירור שוגה באשליות," אמר פורסברג.

הבעת פניו התקשחה. "זאת הסיבה היחידה לכך שאתה עדיין

נושם. אני אתן לך הזדמנות אחת לצאת מהבניין הזה..."

מבטו נתקע על משהו מאחורי. עיניו נפערו וראיתי פחד

ניצת במעמקיהן. זה עמד בסתירה כזאת ליהירות העיקשת

שהפגין עד כה, שכמעט נדרשתי להסתכל פעמיים.

העפתי מבט מעבר לכתפי.

גבר גבוה צעד לעברנו מקצה המסדרון. הוא היה לבוש

גלימה שחורה שהתבדרה סביבו, ככנפי עורב העומד לזנק אל

חלל האוויר. הוא צעד כאילו הבניין בבעלותו וכדיוק הבחין

בפולש בממלכתו. קסם געש סביבו, אכזרי וקטלני, כה רב-

עוצמה שיכולתי להרגיש בו ממרחק שלוש מטר. הוא לא

היה אדם, הוא היה כוח טבע, סערה לבושה שחור העומדת

להמיט את חמת זעמה. אנשים נצמדו לקירות המסדרון בניסיון

לפנות לו דרך. ראיתי את פניו ונרתעתי. סנטר מסותת, אף חזק,

עיניים כחולות שקסם בוער בהן תחת גבות כהות ותקיפות.

רוגן המשוגע.

הלב שלי פעם במהירות ובעוצמה; החזה שלי עמד

להתפוצץ.

הוא בא לעברי.

המבטים שלנו הצטלבו. סגרתי אגרוף של פלדה על המחשבות שלי בניסיון לשלוט בתגובותי.

הבעת פניו התרככה, ולשבריר שנייה ראיתי שהוא מסתכל עלי בתערובת של הפתעה והקלה. ואז העיניים הזועמות הללו ננעצו בפורסברג, ממוקדות כמו עיני טורף. הכרתי את ההבעה הזאת. היא אמרה רצח.

הסתובבתי בבת אחת. פניו של פורסברג נשטפו בהלה. הקסם אפף אותו, נדחס סביב עצמו כמו קפיץ תחת לחץ. המסדרון סביבי נמתח לאחור כאילו השיש והמתכת נעשו גמישים פתאום.

הדפתי את קורניליוס הצדה.

המסדרון התכווץ כמו קופסת שימורים מעוכה ופתאום מצאתי את עצמי באוויר. הושלכתי היישר לעבר רוגן המשוגע.

אלת הגורל אכן החליטה שניתקל זה בזה. בחיים לא אוכל לספר על זה לסבתא.

התנגשתי ברוגן. זרועות חזקות תפסו אותי. עוצמת ההתנגשות סובבה אותנו, ואני נחתי על הרצפה מימינו. לפני שכפות רגלי נגעו בשיש, רוגן השליך באוויר חופן מטבעות. המטבעות ניתזו לעבר פורסברג, קליעים משוטחים שנורו בכוח הקסם שלו. הם עקפו את כל האנשים האחרים במסדרון בדרכם לעבר המטרה.

האוויר סביב פורסברג הבליה. המטבעות הגיעו אל החלק המתנוצץ וצנחו על הקרקע, ניתזו ממחסום בלתי חדיר. פורסברג היטשטש ונחת במרחק עשרים מטר מהמקום שהיה בו רגע קודם לכן.

"תירי בו," אמר רוגן קצרות.

"אין לי אקדח."

פורסברג נראה מפוחד עד מוות. אנשים בפאניקה לא חושבים; הם בורחים. זינקתי לעבר המעלית. אנחנו חייבים להגיע לפניו אל הלובי.

פורסברג קפץ היישר למעלה, היטשטש וצנח מבעד לרצפה. בלמתי בפינת המסדרון הקצר המוביל למעלית, החלקתי על רצפת השיש והלמתי בכפתור הירידה. רוגן נמצא צעד בלבד מאחורי.

דלתות המעלית נפתחו ומיהרנו פנימה. לחצתי בכוח על כפתור הלובי. הדלתות התחילו להיסגר וקורניליוס נדחק מבעד לדרך ברגע האחרון, כך שהן נפתחו מחדש. רוגן הניף את קוסם החיות מהרצפה והטיח אותו בקיר המעלית, זרועו לחצה על גרונו של הגבר הבלונדיני. קורניליוס נאנק, כפות רגליו השתלשלו באוויר וכל כושר משקלו לחץ את צווארו כנגד זרועו של רוגן.

"תוריד את הלקוח שלי!" נבחתי.

רוגן לחץ ביתר עוז. פניו של קורניליוס האדימו. ראיתי במו עיני מה רוגן מסוגל לעשות לאדם בידיים חשופות. אם לא אחליץ את קורניליוס, רוגן ירסק את קנה הנשימה שלו. "רוגן! הוא... הוא אזורח!"

רוגן נסוג כאילו הסטתי מתג. קורניליוס צנח על הרצפה והתנשף. נראה שמצאתי את מילת הקסם.

"תנסה את זה שוב ואני אחשמל לך את הצורה," רטנתי. דלתות המעלית נפתחו. הקומה השתי-עשרה. רוגן לחץ על הכפתור והכריח את הדלתות להיסגר שוב, ואז העיף מבט בקורניליוס. "זה המחליף שלי?"
מה? "לא החלפתי אותך!"
"ברור שלא. אין לי תחליף."

קורניליוס הצליח לבסוף לדבר. "רוגן? הקצב ממרידה? רוגן המשוגע?"

"כן", אמרנו רוגן ואני יחד.

"זה ה־ר' על השמלה?" העיניים של קורניליוס נפערו.

תחשבי על עננים, תחשבי על ארנבונים, אל תחשבי על התמונות של שמלת החתונה. רוגן טען שאין לו יכולות טלפתיות, אבל הוא היה מסוגל להקרין תמונות, כך שסביר להניח שהיה מסוגל גם לקלוט רשמים מסוימים אם אתרכז בהם יותר מדי.

"שמלה? איזו שמלה?" שאל רוגן. הוא התביית על המילה כמו כריש שאיתר דם במים.

"לא משנה", אמרתי לו. "קורניליוס, אף מילה נוספת או שאני מסתלקת."

העיניים של רוגן הצטמצמו. הוא זיהה את השם. הוא היה שקוע עד הצוואר בסיפור הזה של פורסברג. איזה מזל אופייני לי.

מעלינו הבהבה הספרה שתיים. כמעט הגענו.

רוגן השליך את המטבעות באוויר והם נותרו תלויים סביבו בלא נייע. הקסם שלו חלף על פני כמו חיה נוראה, זועמת. צמרמורת עברה במורד גבי. חודשיים של חיים רגילים נקרעו לגזרים במחי יד כאילו היו עשויים נייר דקיק, ואני שוב עמדתי ליד רוגן, בדרכנו אל הקרב. וההרגשה היתה נכונה. כאילו עברו עלי חודשיים של סהרוריות ופתאום התעוררתי.

הייתי חייבת להתרחק ממנו כמה שיותר מהר. הוא היה הרסני עבורי בכל רמה.

"בחיים!" אמרתי לו. "אני צריכה את פורסברג בחיים."

הדלתות השמיעו קול דגדגן ונפתחו. פרצנו אל הלובי ונתקלנו בחומה של רובי ציד שכוונו לעברנו. מאחורי אנשי

האבטחה, פורסברג שכב על גבו על הרצפה. שלולית אדומה התפשטה באטיות מראשו. העיניים שלו נעלמו. במקומן היו שני שקעים מלאים בדם שפנו אל התקרה. רוגן קילל.

אילו הייתי כאן לבדי, היו נדרשים לי כמה ימים כדי להיחלץ מטלפי אנשי האבטחה של בניין האסיפה. אבל בזכות רוגן, שהקרין כולו איום, וקורניליוס, שהסביר דברים בקול שקט וסבלני שמיועד בדרך כלל לילדים קטנים, יצאנו מהבניין בתוך עשרים דקות. הם דבקו באמת: פורסברג תקף את רוגן ללא כל התגרות מצדו. קורניליוס ואני עמדנו במקרה באמצע, והיו עשרה עדים שונים שאימתו את זה. כשאחד מאנשי האבטחה שאל אם רוגן איים על פורסברג, אימת מקסיקו הסתכל עליו לרגע והואיל להסביר שהוא לא איים על אף אחד. הוא צעד במסדרון בנחישות כי הוא היה בדרך לאיפשהו, ואם הם מתקשים לזהות את ההבדל בין זה לבין איום של ממש, הוא ישמח להגנים. הם החליטו שאין צורך להמשיך בתשאול.

כשיצאנו החוצה, רוגן זקף את ראשו והסתכל בעיניים מצומצמות לעבר השמש שפרצה מבעד לעננים. הגלימה באמת היתה יותר מדי. רק תוסיפו כמה נְסִי קרב ארגמניים ומטה זורח, והתמונה תהיה מושלמת.

פניו היו קפוצות. הוא היה מעוצבן. גם אני הייתי מעוצבנת. איבדנו את פורסברג ולא היה לנו מושג איך הוא מת, ובטח לא מי סייע לו בזה. בית פורסברג יטרוק את כל החלונות והדלתות ויתבצר. בבת אחת הפכה החקירה הזאת קשה פי אלף.

"ממתי את לא חמושה?" שאל רוגן.

"מר רוגן..."

"הו, לא." רוגן העיף מבט בקורניליוס. "חזרנו לנימה רשמית. אני מבין שסר חני."

"מר רוגן..."

"למה את כועסת עלי?"

עשיתי מאמץ הרואי לשמור על קול רגוע ושקול. "הבהלת את העד שחקרתי וגרמת לו להשליך אותי כמו בובת סמרטוטים, לדלג מבעד לקומות ולהיהרג, וזה ממש סיבך את החיים שלי וגזל מהלקוח שלי את ההזדמנות לגלות למה אשתו נרצחה. ואז כמעט חנקת את הלקוח שלי במעלית."

"זה באמת נשמע לא טוב כשאת מנסחת את זה ככה, מיז ביילור."

הוא התכוון להישמע קליל, אבל עיניו נותרו קודרות ואפלולות. משהו רע קרה לרוגן. כמעט הושטתי אליו יד ואז עצרתי בעצמי. לא.

האיש היה מחלה, וגם ככה לא הצלחתי להחלים. לא היה לי שום צורך בהתפרצות נוספת של קדחת רוגן.

שתי מכוניות ריינג' רובר עצרו מולנו, אחת בצבע אפור־אקדח, האחרת לבנה, שתיהן עם החלונות העבים והכהים המוכרים. לרוגן היה צי של רכבי VR9 משוריינים. אלה היו כלי רכב יוצאים מן הכלל, בהזמנה מיוחדת, משוריינים מקצה לקצה, אך נועדו להיראות רגילים לחלוטין ולהיטמע בסביבתם, והם נסעו כמו חלום. נסעתי באחד מהם לפני שאדם פירס פוצץ אותו.

גבר אתלטי בשנות העשרים לחייו, עם שיער בלונדיני קצר וגניונים צבאיים, זינק מהריינג' רובר האפורה והגיש את המפתחות לרוגן. "המפקד. מיז ביילור."

"היי, טרוי." הייתי שם כשטרוי עבר את ריאיון העבודה

שלו והתקבל לתפקיד. הוא היה יוצא צבא, ורוגן הציל אותו רגע לפני שעיקלו לו את הבית. היום היה לטרוי נרתיק אקדה על המותן, גלוי היטב לעין.

"אז איך זה להיות עוזר לארכי-נבל?"

"אין תלונות. זו עבודה טובה."

כמובן. עוזר לארכי-נבל לא יתלונן. האנשים של רוגן סגרו לקרקע שדרך עליה. אם ללמוד מהמקרה של טרוי, הוא איתר אותם כשהחיים שלהם היו בשפל והציע להם הזדמנות להיות משהו. לעשות משהו משמעותי. לעבוד בעבודה משתלמת שהם טובים בה מאוד ולפרנס את המשפחות שלהם בכבוד. להקת כלבי ציד שגדלו בהאכלת יד מאז שהיו גורים, לא תהיה מסורה מהם. פשוט לא הייתי בטוחה שהוא ראה בהם יותר מאשר נכסים שעמדו לשירותו.

רוגן פנה אלי. "בואי איתי אלי הביתה. יש לי מידע שיעניין אותך."

בואי היכנסי למאורה שלי, אמר הדרקון. יש לי אוצר נוצץ שתוכלי לשחק בו, אני אחמם אותך ואגן עליך, ואם יעלה רצון מלפני, אכבול אותך לרצפה ואהרוג את הלקוח שלך בירי מטבעות באמצעות הקסם שלי. מה עוד חדש?

"לא נראה לי. אבל אשמח לדון בעניינים באור יום במקום ציבורי מאוד. אתה רוצה כרטיס ביקור?"

אחד המרצים שלי באוניברסיטה אהב תיאורים יצירתיים, ובכל פעם שהוא רצה לומר שדמות היסטורית כלשהי רתחה מכעס, הוא אמר שהיו לה רעם על המצח וברקים בעיניים. לא הבנתי את משמעות הביטוי עד שהפנים של רוגן סיפקו לי הדגמה.

קורניליוס התרחק צעד זהיר לאחור. טרוי נסוג גם הוא.

כן, סירבתי לרוגן המשוגע, ותראו מה זה, כדור הארץ לא עצר ממהלכו.

"כרטיס ביקור?" שאל רוגן בקול שקט ורגוע מאוד.
"זאת חתיכת נייר קטנה עם מספר הטלפון שלי, כתובת האימייל שלי ודרכים אחרות ליצירת קשר." חיכיתי לראות אם הראש שלו יתפוצץ. אסור היה לי להתגרות בו, אבל הייתי ממש מעוצבנת. פורסברג היה בידיים שלנו עד שהוא התערב.

רוגן פנה אל קורניליוס. "תנחומי הכנים. לכבוד יהיה לי לארח אותך הערב. תן לי הזדמנות לפצות אותך על חוסר ההבנה קודם."

איזה ניסוח מרשים. "כשכמעט חנקת אותנו למוות, הכוונה?"
"כן."

"בבקשה אל תיכנס למכונית שלו," אמרתי לקורניליוס.
"הוא מסוכן ולא צפוי."
"תודה רבה," אמר רוגן.

"לחיים שלך יש אפס חשיבות עבורו," המשכתי בדברי. "כשמישהו לא מוצא חן בעיניו, הוא מרביץ לו עם אוטובוס."

"אין לי שום עניין במחלוקת עם בית הריסון," אמר רוגן.
אמת.

"אני ערב לביטחונך."

שוב אמת.

"ויש לי תיעוד של הרגעים האחרונים של אשתך," אמר רוגן.

בנוונה.

קורניליוס העיף בי מבט.

"הוא לא משקר", אמרתי לו. "אבל אם תיכנס למכונית הזאת, אני לא יודעת אם הוא ייתן לך לעזוב. בבקשה אל תעשה את זה."

קורניליוס זקף כתפיים. "אני אשמח להיענות להזמנה." לעזאזל. למה אנשים אף פעם לא מקשיבים לי? רוגן פתח את הדלת האחורית של הריינג' רובר בצד הנוסע. קורניליוס נכנס. רוגן נשען על הדלת הפתוחה והסתכל על קורניליוס.

"תתנגד אם העובדת שלך תצטרף אלינו?" "מובן שלא," אמר קורניליוס. רוגן פנה אלי. "את רואה? ללקוח שלך לא אכפת. אם אני רשע כזה, אולי כדאי שתצטרפי כדי להבטיח את שלומי?" הוא באמת היה בלתי נסבל. זאת היתה השורה התחתונה. ובשום פנים ואופן לא הייתי מוכנה להיכנס לאותה מכונית איתו. היה עדיף להשאיר בינינו מרחק גדול ככל האפשר. רק שהוא לכד את הלקוח שלי. "אני אסע אחריכם במכונית שלי. קורניליוס, הוא גם מקרין, אז תשתדל לא לחשוב על שום דבר שאתה לא רוצה שהוא יקלוט."

רוגן נעמד קרוב אלי. קרוב מדי. הלוואי שהגוף שלי היה מפסיק לבגוד בי בכל פעם שהוא צמצם את המרחק. הקול שלו היה אינטימי. "מי אני שאשפוט, אבל לא נראה שאת מתייחסת ברצינות לדרגת האיום שלי. אני עלול להרוג אותו בדרך."

שילבתי זרועות על החזה. "באמת? הידרדרת לאיומים ישירים?"

"את מייחסת לי את הגרוע ביותר, ואת יודעת שאני שונא לאכזב. טרוי ישמח לנהוג ברכב שלך."

טוב, משהו היה ממש לא בסדר איתו. רוגן שזכרתי נהג בישרות, אבל היה בו עידון. במקרה הזה לא היה שום דבר מעודן. היתה לו מכונית שנייה שנסעה אחריו, בעוד שברוך כלל הוא העדיף לנסוע לבד. הוא יצא מגדרו כדי לגרום לי להיכנס לרכב המשוריין שלו. המכוניות חנו כך שהן גוננו עלינו מפני כל מי שייכנס למגרש החניה. הנשק של טרוי היה גלוי. העניין כאן לא היה החטיפה של קורניליוס ולא הניסיון להכריח אותי לעשות משהו בניגוד לרצוני. זה היה עניין של בטיחות. קורניליוס ואני נהיה מוגנים בהרבה ברכב המשוריין המשוכלל מאשר במיניוואן שלי.

עד כמה שרציתי להתרחק מרוגן, אם הוא הביע חשש לשלומי, יהיה ממש מטומטם מצדי לא להתייחס לזה ברצינות.

הושטתי את המפתחות שלי לטרוי. "המיניוואן מאזדה ההוא שם. היא מתמרנת בזריזות."

טרוי הנהן ועקף את המכוניות בריצה קלה. ניגשתי לריינג' רובר של רוגן, התיישבתי במושב הנוסע וחגרתי את חגורת הבטיחות. אני פשוט אצטרך לעמוד בזה, ולא לחשוב על כך שהוא יושב לצדי.

הייתם מצפים שחודשיים בלי לראות אותו ישנו משהו, ומתברר שזה אכן קרה. הם החמירו את המשיכה שלי אליו. אממ, כן, את זוכרת איך התעוררת ורצת למטה כי חשבת שראית אותו, וכשפתחת את הדלת לא היה שם אף אחד?

הוא טרק את הדלת שלי, התיישב במושב הנהג וסקר את מגרש החניה במבט מרוכז. "יש זיג בתא הכפפות."

פתחתי את תא הכפפות, הוצאתי את האקדח, בדקתי אותו והנחתי אותו בחיקי.

"מה קרה?" שאלתי בשקט.

"איבדתי כמה אנשים," הוא אמר. בקולו היה משהו פסקני להחריד.

לא חשבתי שאכפת לו. חשבתי שהוא רואה כאנשים שלו כלים ושהוא דואג להם כי חייבים לשמור על כלים במצב טוב, אבל זה נשמע כמו אָבֵל אמיתי – התערובת המורכבת של אשמה, חרטה ועצב כבד שאתה מרגיש כשמישהו קרוב אליך מת. זה שובר אותך וגורם לך להרגיש חסר אונים. חשבתי שחוסר אונים אינו חלק מאוצר המילים של רוגן. אולי טעיתי אז ואולי טעיתי עכשיו. כך או כך, ימים יגידו. סתמתי את הפה וצפיתי ביוסטון חולפת מחוץ לחלון, סוקרת את היום החורפי החמים למקרה שיתגלה משהו שאצטרך לירות בו.

3

לרוב בתי הקסם של יוסטון היו אחוזות בתוך הלופ, כביש ארוך שהקיף את מרכז העיר ואת שכונות היוקרה כגון ריבר אוקס. כתובת בתוך הלופ היתה סמל סטטוס, לא פחות מנסיעה במכוניות פאר וקניית יאכטות.

אבל רוגן היה עליון דור רביעי. לא היה לו עניין להרשים אף אחד. במקום להישאר בתחום הלופ עלינו צפון-מערבה, והשארנו מאחורינו את העיר ואת הכביש הראשי. עצי אלון עתיקים פרשו ענפים מעל עשב ירוק ועמדו באדישות בגשמי דצמבר של יוסטון.

הטלפון שלי צלצל. ברן.

"כן?"

"תקשיבי, כל האינטרנט רוחש שמועות על משהו שקרה

באסיפה."

זה לא לקח הרבה זמן.

"את יודעת מה קורה?"

"פורסברג מת. לא אני הרגתי אותו."

"את בסדר?"

"כן."

"אני רואה שאת נוסעת בכיוון צפון-מערב."

היה לו מעקב על הטלפון שלי. "כן."

"איפה את?"

"אני נוסעת לבית של רוגן המשוגע."

שתיקה.

"אל תגיד לאמא," אמרתי.

רוגן חייך לצדי בהבזק קצר של שפתיים נפשקות.

"אני לא אגיד לה," הבטיח ברן.

ניתקתי.

"ניסית לרצוח את פורסברג?" שאלתי.

"אם הייתי מנסה, הוא לא היה עוזב את הקומה."

"נראית כאילו אתה עומד להרוג אותו."

"רציתי תשובות והוא היה נותן לי אותן. סביר להניח שאז

לא הייתי הורג אותו."

אפילו לא הייתי צריכה את הקסם שלי כדי לדעת שהוא

מתכוון לזה. "תוכל להשיג את דו"ח הנתיחה שלו?"

רוגן העיף בי מבט. ברור שכן. מי אני שאפקפק ברוגן

המשוגע הדגול?

"איך הוא הצליח לדלג אם כבר היה מת?" שאלתי.

"דילוג הוא תהליך שמורכב משני שלבים," אמר רוגן.

"זה כמו לנשום," הסביר קורניליוס מהמושב האחורי.

"פורסברג אסף את הקסם אליו כמו שאיפה, ואז שחרר אותו

כמו נשיפה, וזה מה שנשא אותו קדימה. אם מישהו הרג אותו

בזמן הנשיפה, הדילוג היה קורה בכל זאת."

באמת הייתי צריכה גישה למידע שבידי הבתים ולהסברים

שלהם על קסם נעלה. לרוע המזל לא הייתי חברה ברשת

החברתית הזאת, ולעולם לא אזכה להיות.

הגענו לשער ברזל שנפתח כאשר התקרבנו. רוגן נסע

במעלה שביל הגישה הארוך וחלף על פני הצמחייה הציורית. הדרך התעקלה ולעינינו נגלה בית גדול בסגנון קולוניאלי ספרדי, שניצב על ראש גבעה נמוכה. גובהו היה שתי קומות, היו לו קירות עבים מחופים טיח וגג רעפים אדום, והוא השקיף על העולם מבעד לחלונות מקושתיים. צריח גדול ועגול עיטר את עברו הימני, ומרפסת מכוסה גג השקיפה משמאל הקומה השנייה. פרחים אדומים וסגולים גלשו מתוך עציצים אשר נתלו לאורך מעקה העץ הכהה של המרפסת. במרכז היתה הכניסה לבית, מבעד לדלת כבדה ומעוגלת, עשויה עץ ישן עם גימורי ברזל. זה היה רומנטי להפליא. אם יעשו איי-פעם עוד סרט של זורו, ידעתי בדיוק היכן יוכלו לצלם אותו. ממש ציפית שגבר במסכה שחורה וגלימה יעשה את דרכו בסוף על פני המרפסת הזאת, יזנק על גב סוס אנדלוסי שחור כפחם וידהר על פנינו לאורך שביל הגישה.

קלטתי שרוגן רוכן אלי.

"מוצא חן בעינייך?" הוא שאל אותי בשקט.

אנשים שיקרו לי כל יום, כמה פעמים ביום, לפעמים מכוונות טובות ולפעמים מכוונות רעות. הקפדתי לשקר בעצמי מעט ככל האפשר. "כן."

חיוך זחוח האיר את פניו. אוף, בשם אלוהים, זה לא שהוא בנה את הבית כמו ידיו... מה זה משנה אם הוא מוצא חן בעיני?

נכנסנו בעקבותיו אל מבואה רשמית למראה, עם רצפת אבן קרירה ועמודים ענקיים. מימין, גרם מדרגות מעוקל עם מעקה ברזל הוביל אל המסדרון העליון. משמאל היה סלון ענקי עם תקרה גבוהה שנתמכה בקורות עץ גסות, מואר בשלוש נברשות כפריות, טבעות מתכת מפורזלות עם נורות בצורת נרות, שנראו כאילו נלקחו מטירה מימי הביניים. בקיר משמאל היו חלונות

רחבים מקושתיים שנתמכו בעמודי אבן, ואור הבוקר המאוחר שטף דרכם את חלל הבית. שטיחים אוריינטליים באדום ובלבן כיסו את הרצפה. הרהיטים היו עתיקים וכבדים, הכריות על הספות גדולות להפליא ורכות. את רוב הקיר המרוחק תפסה אח ענקית. זה בקלות היה יכול להיות חלל חשוך ומחניק, אבל במקום זה הוא היה מואר ומרווח, ונראה נקי ומסביר פנים. צמחים ניצבו פה ושם בעציצים גדולים והוסיפו נגיעות בהירות של צבע ירוק לקירות האבן.

רוגן המשוגע היה הבעלים של בית החלומות שלי. החיים לא הוגנים. אבל לא נורא. אני מעבוד קשה מאוד ויום אחד אקנה בית משלי – אולי לא גדול כזה, או מרוהט בטוב טעם כזה, אבל הוא יהיה שלי.

רוגן עלה בגרם המדרגות ואנחנו הלכנו בעקבותיו וחצינו מרפסת פנימית שהתמשכה מעל הסלון עד למסדרון. רוגן פנה ימינה, ועלינו בגרם מדרגות קצר נוסף אל דלת מתכת. הוא החזיק אותה פתוחה עבורי.

החדר שנכנסתי אליו היה רבוע. הקיר שמשמאלי וזה שהישר מולי היו עשויים זכוכית כהה, עבה, ומבעדה נראו מרפסת סגורה רחבה וקירות נוספים – החלונות האלה השקיפו על החצר הפנימית. שני הקירות האחרים היו מלאים צגים ומחשבים, ומולם ישבו שני אנשים עם אוזניות.

"תפנו את החדר," אמר רוגן.

הם קמו ויצאו בלי לומר מילה. רוגן הזמין אותנו אל ספה כחולה בצורת ח' שהקיפה שולחן סלוני. התיישבנו.

"באג!" קרא רוגן.

"אני בא, מייג'ור," ענה קול מרמקול כלשהו.

רוגן הסתכל על קורניליוס. "היית קשור לאשתך, מר הריסון?"

קורניליוס היסס. "כן."

איזה מין שאלה זאת?

"זה היה קשר אמיתי?"

"כן."

רוגן הסתכל עלי. "הוא אומר אמת?"

"אתה מבין שהוא הלקוח שלי, לא אתה?"

"אם הוא משקר לי, ואני אראה לו את מה שאני עומד

להראות לו, יכול להיות שאצטרך להרוג אותו."

הסתכלתי על קורניליוס. "אתה מרשה לי להגיד לו?"

"כן," הוא אמר.

"הוא אומר אמת."

רוגן ניגש לקיר, הזיז פאנל וחזר עם כוס ובקבוק ג'ק

דניאלס. הוא הניח את הכוס והבקבוק מול קורניליוס.

"אני לא שותה," אמר קורניליוס. "אני מעדיף לראות את

זה פיכח."

"מה יקרה אחרי שתמצא את הרוצח של אשתך?" רוגן

התיישב משמאלי.

"אני אפטר את מיז ביילור," אמר קורניליוס.

"בגלל חוסר היכולת העיקש של מיז ביילור להתפשר בכל

הנוגע לחוק?" שאל רוגן.

"היא הבהירה שהיא לא רוצה להיות מעורבת במה שיקרה

אחר כך."

נופתי לשניהם למקרה ששכחו שאני שם.

"עד כמה אתה מחויב לדרך הפעולה הזאת?" שאל רוגן.

"כבר נקטתי אמצעים," אמר קורניליוס.

רוגן נשען לאחור במבט מחושב. "אני עומד לחלוק איתך

מידע חסוי. יש לו השלכות מרחיקות לכת. אם אתה מעדיף

לא להיות מעורב, תגיד לי עכשיו. החיים של האנשים שלי

תלויים בדיסקרטיות שלך, ואם תבגוד באמוני, לא תהיה לי ברירה אלא לחסל אותך."

"אני מבין," אמר קורניליוס. "ובאותה מידה, אם אגלה שאתה גרמת למוות של נארי באופן כלשהו, אני אנקוט פעולות מתאימות."

זה לא היה עולם של אנשים נורמליים. אבל איכשהו נשאבתי אליו שוב ושוב.

"רק שיירשם שאני לא נותנת את הסכמתי שיהרגו אותי," אמרתי.

שניהם הסתכלו עלי.

"רק רציתי להבהיר את זה, למקרה שיהיו שאלות אחר כך."

דפיקה זהירה נשמעה מכיוון הדלת ובאג נכנס לחדר בצעד קופצני. לאחת החברות של אמא שלי היה כלב קאירן טרייר בשם מגנס. הכלבים האלה הורבעו במטרה ללכוד מכרסמים בתלים של הרמות הסקוטיות, ומגנס פשוט לא היה מסוגל לשבת בשקט. זה היה בלתי אפשרי פיזית עבורו. הוא התרוצץ בחצר האחורית, רץ הלוך ושוב בטיולים, רדף אחרי צעצועים, ואם הפרחת בועות סבון הוא הפך לברק פרוותי שחור שרצח כל אחת ואחת מהן. תנועה היתה התפקיד שלו, והוא היה מסור לה כל כולו.

באג היה מגנס בדמות אדם. הוא תמיד נמצא בתנועה, הקליד, דיבר, עקב... אף שבדרך כלל בילה את רוב שעות היום בישיבה, הוא לא היה נייח באמת אפילו לרגע. תמיד היו לו משימה או מטרה, והיתה לי הרגשה שאילו הוא היה מסוגל לעצור שניה ולאכול כריך, הוא היה מעלה את עשרת הקילו שהיו חסרים לגופו הכחוש.

באג היה נחילאי. חיל האוויר כבל אותו למשהו שנשלף

מתוך ממלכת הנסתר. בהיעדר שם מוצלח יותר, הם קראו לזה נחיל. לנחיל לא היתה התגלמות פיזית. הוא שכן איכשהו בתוך באג, ואפשר לו לפצל את תשומת הלב שלו, לעבד מידע במהירות רבה יותר, דבר שהפך אותו למומחה מעקב עילאי. רוב הנחילים מתים בתוך שנתיים מהכבילה, אבל באג הצליח לשרוד איכשהו, ועד לאחרונה חי במסתור ושנא כל גורם סמכות, בעיקר מהסוג הצבאי. פה ושם קניתי את שירותיו באַקוּזול, תרופה צבאית שנועדה לאזן אותו. אבל רוגן הצליח לפתות אותו לצאת ממקום המסתור שלו בהבטחות לאקוּזול, לציוד מחשבים מתקדם ולכל דבר אחר שהיה חלק מהעסקה עם השטן.

ההתמסרות לפיתוי שרוגן הבטיח עשתה לבאג רק טוב. העור שלו היה חיוור פחות, ואף שענינו עדיין היו מלאות אנרגיה מתוחה, לא היו לו טיקים והוא לא נראה לחוץ. באג נשמט על הספה והניח מחשב נייד על השולחן מולו.

"היי, נברדה."

"היי."

כלב שמנמן שהיה ברובו בולדוג צרפתי עם טיפת משהו לא מזוהה נכנס לחדר בעצלתיים וחיכך את פניו במכנס שלי. "היי, נפוליאון." התכופתי וליטפתי את הראש שלו. הכלב של באג דשדש אל רוגן ונשכב על כפות רגליו ללא הדרת טקס. רוגן התכופף בלי ממש להסתכל, על אוטומט, הרים את נפוליאון והניח אותו על הספה לצדו. הבולדוג הצרפתי נאנח בשביעות רצון, תקע את הישבן עמוק יותר אל תוך הספה ועצם עיניים.

רוגן נשען לאחור. "בסתיו האחרון, מיז ביילור ואני היינו מעורבים בלכידתו של אדם פירס."

"אני יודע", אמר קורניליוס. "ככה נפגשנו."

באג הוציא טבלט מתחת לסוויטשרט שלו והתחיל להתעסק בו. מסך נשלף מקיר צדדי.

"אדם פירס לא פעל לכדו," אמר רוגן. "מישהו טען אותו כמו אקדח, כיוון ולחץ על ההדק."
 "מי?" שאל קורניליוס.

"אנחנו לא יודעים," אמר באג.

"הבנו שפירס הוא חלק מקנוניה, כשגילינו שהוא מסתובב בעיר בלי שיבחינו בו," אמרתי. "שום קוסם יחיד לא היה יכול להסתיר אותו ככה. צוות שלם הסווה אותו. אנחנו יודעים שהיה מעורב בזה מנפיש עליון."

בראשי הבזיק זיכרון שלי חוצה בריצה מגרש חניה, בעוד רוגן נאבק במערכולת של חלקי מתכת וצינורות שניסתה למעוך אותו. לא הצלחנו לגלות מי היה המנפיש.

"פירס השתמש בנער שעשה בשבילו את העבודה המלוכלכת," הסביר רוגן. "קוראים לו גווין וולר. אמא של גווין היא בת דודה שלי. מאוחר יותר גיליתי שהיא היתה חלק מהקבוצה שמשכה בחוטים של אדם."

זה היה חדש לי. אז בת הדודה של רוגן בגדה בו. האם היה אכפת לו? דבר כזה בכלל מזיז לו? לא נראה שהוא הפגין עניין כלשהו בקלי וולר או בבן שלה עד שאדם פירס עירב את גווין במסע הרצח וההצתות שלו.

"לאנשים שעמדו מאחורי אדם יש משאבים ניכרים, והם רבי-עוצמה," המשיך רוגן. "למזלי, הם החמיצו נקודת תורפה בשריון שלהם."

באג הקליד על המחשב הנייד. המסך הואר והראה אישה בשמלה שחורה צמודה כורעת על כיסא גבוה, זרועותיה כפופות ואמות ידיה נחות על גב הכיסא כך שתוכל להבליט את הישבן. נעל עקב השתלשלה מאצבע ידה השמאלית.

היא הסתכלה היישר אל המצלמה בעיניים אפורות בהירות. האיפור שלה היה רענן ומושלם. שיער בצבע בלונד־תות מסגר את פניה כמו וילון מבריק, חלק לחלוטין. הבעת פניה היתה ריקנית. היא נשכה את שפתה התחתונה. איכס.

"הרפר לארבו, מלמלתי.
 "מי היא?" שאל קורניליוס.
 "נערת חברה," אמרתי. "היא היתה בקשר עם האנשים שעמדו מאחורי אדם פירס."
 "דאגתי שתהיה תחת מעקב," אמר רוגן.
 "שמנו מכשירי ציתות בדירה שלה, בטלפון שלה, בסלולרי שלה ובמכונית שלה," אמר באג. "שמנו מכשירי ציתות איפה שרק אפשר."
 "לפני חודש, הרפר פצחה ברומן עם ירוסלב פֶנְלִי," אמר רוגן.

קורניליוס רכן קדימה. ירוסלב עבד עם נארי. הוא היה אחד משלושת עורכי הדין האחרים שנרצחו בבית המלון.
 "בשישי האחרון קלטנו את זה." רוגן הנהן אל באג, שהושיט יד אל המחשב הנייד ולחץ על מקש.
 "זה עומד לקרות," אמר הקול של הרפר. "הם ימסרו את זה. הם לא רוצים שזה יוביל בחזרה אליהם, אז הם מנסים לארגן אבטחה לפגישה."
 "אנחנו צריכים את הזמן והמקום," אמר קול נשי מבוגר יותר.

שריר קפץ בפנים של רוגן.
 "ממש נמאס לי. אני יכולה לגמור עם זה? הוא משעמם ומסריח. יש לו ריח גוף מזעזע."
 "אני צריכה להזכיר לך מי מחזיק ברצועה שלך?"

"בסדר, בסדר. אני אתקשר אלייך כשאשיג את הפרטים."
"האישה האחרת בהקלטה היא קלי וולר, " אמר רוגן. עיניו
הכחולות היו קפואות כמו קרחון. כן, הבגידה של קלי וולר
בפירוש הזיזה לו. היה הזיזה לו מאוד. במקומה של קלי וולר
הייתי מארגנת הימלטות זריזה ליבשת אחרת.

באג העווה את פניו. "היא השתמשה בטלפון חד-פעמי. לא
היינו קולטים את זה אם היא לא היתה מחזיקה את מותק."
"מותק?" שאלתי.

"הפודלית שלה, " אמר באג.

"שתלת מכשירי ציתות בכלבה שלה?"

באג נרתע לאחור בזעם. "על הקולר שלה! איזה מין פלוץ
את חושבת שאני? הכלבה הזאת בכלל לא צריכה להיות אצלה.
היא מתייחסת אליה כמו אל חרא. היא לא ראויה לכלבה כמו
מותק." באג הקליד משהו. **"סרקנו את הרשת ואת המקומות**
הרגילים שטמבל –"

רוגן המשוגע העיף בו מבט.

" – שמישהו שלא יודע מה לעזאזל הוא עושה יחפש בו
אבטחה פרטית. מצאנו את הצעת העבודה של פנלי ולקחנו
אותה."

"אנחנו?" שאלתי.

"יש בבעלותי חברת אבטחה פרטית, " אמר רוגן.

כמובן.

"פנלי ציין שהם מתכוונים להיפגש עם גורם אחר להחלפת
מידע, " אמר רוגן.

"במלון שה שה, " ניחש קורניליוס.

רוגן הנהן. "התזמון והמיקום לא היו אידיאליים, אבל
החלטתי לקחת את הסיכון. אם בת הדודה שלי רוצה את
המידע הזה, אני רוצה אותו יותר."

הוא לקח את הסיכון והאנשים שלו מתו. הוא האשים את עצמו. זה לא ניכר בפניו, אבל ראיתי את זה בעיניים שלו לרגע, לפני שחזרו למצבן הכחול הקפוא. בפעם האחרונה שדיברנו הייתי משוכנעת כמעט לחלוטין שהוא סוציופּת. הוא נראה בלתי פגיע, כאילו שום דבר לא יטריד אותו. אבל זה הטריד אותו.

באג לחץ על מקש במקלדת. הכנתי את עצמי. על המסך הגדול הופיעה אישה באמצע שנות השלושים לחייה, במכנסיים אפורים, חולצה שחורה ואפוד מגן משונה. רצועה דקה עשויה מתכת ופלסטיק היתה מודבקת לצד השמאלי של המצח שלה ונעלמה מתחת לשערה הכהה האסוף. היא נגעה בה והתמונה זוה קלות. היא הסתכלה במראה.

"תפסיקי להתעסק עם זה," אמר הקול של באג.
"זה מסיח את דעתי." לקול שלה היה מבטא קל של לואיזיאנה. **"אני לא אוהבת הסחות דעת."**

"זאת הטכנולוגיה הכי טובה בשוק," אמר באג. **"ואת הרסת את שני הקודמים, לואן."**

"גם הם הסיחו את דעתי."

"את רואה כמה שאכפת לי?"

לואן נראתה אתלטית וחזקה, והגיגונים שלה הקרינו קור רוח. לא שלוה, אלא מוכנות שקטה ויעילה, ללא שום חיבור רגשי. כבר פגשתי אנשים כאלה. היא היתה חיילת פרטית מקצועית. היית מסתכלת לה בעיניים ולא רואה כלום, והיא היתה יורה לך בפרצוף והקליעים כבר היו בדרך, וגם אז לא היית רואה בעיניים שלה כלום. זה לא נגע בה, אולי בגלל הניסיון שלה ואולי כי זה פשוט לא קרה. בחיי היומיום שלה היא תיראה נורמלית לגמרי. היית רואה אותה בסופרמרקט ולא מעלה בדעתך שאולי היא הורגת אנשים למחייתה.

מאחוריה, גברים ונשים בתלבושת זהה בדקו את כלי הנשק שלהם.

"איזה מין אפוד מגן זה?" שאלתי. מתחת לכד האפור נראה שהוא מורכב מחלקים, כמו מקטעים משושים קטנים. הוא היה גמיש. המשושים נעו קלות כשלואן זוה.

"זה עקרב חמש", אמר באג. "המילה האחרונה, המעולה והמסווגת ביותר בתחום, ולאזרחים לא אמורים להיות כאלה, אז לא ראית את זה, אחרת נצטרך לעקור לך את העיניים."

"כלי להיות גיבורים, לואן, נשמע קולו של רוגן. אני רק רוצה לדעת מה הם מעבירים. תיכנסו, תישארו בחיים, תצאו."

"עם כל הכבוד, מייג'ור, זה לא הנשף הראשון שלי, אמרה לואן.

"המייג'ור דואג", אמר בחור צעיר יותר עם פנים מנומשות, בעודו מניח בחיקו את הנשק שלו. הקלר וקוך MP7.

העפתי מבט ברוגן. פניו היו חסרות הבעה.

"המייג'ור תמיד דואג", אמר גבר מבוגר יותר.

"התפקיד שלנו הוא להוכיח שאין לו סיבה לדאגה, ווטקינס". לואן הסתובבה והמסך הציג קבוצה של חיילים

פרטיים. "הגיע הזמן להרוויח את הכסף הגדול."

המסך התפצל לארבעה, שידור לכל חייל.

"תריץ קדימה", אמר רוגן בשקט.

ההקלטה רצה קדימה במהירות. הם התחלקו בין ארבעה רכבי טאהו, אספו את עורכי הדין – בשניים מכלי הרכב בלבד

– וכל אחד נסע אל בית המלון בדרך אחרת. הסרטון האט לקצב רגיל. צפינו בהם יוצאים ומלווים אל בית המלון שני גברים ושתי נשים, כולם באפודי מגן מסוג עקרב. חייל פרטי

נוסף פגש אותם בפתח. נראה שהצוות של רוגן תצפת על המקום מראש וברק אותו גם מבפנים.

בעודם מלווים את עורכי הדין אל תוך בית המלון, פניה של האישה הגבוהה יותר נראו במצלמה. קורניליוס התנשף חדות.

היא נראתה כבת עשרים ושמונה, ממוצא אסייתי, אולי קוריאני, עם פנים עגולות ועיניים גדולות וחכמות, שנראו בדיוק כמו העיניים של הבת שלה. פניה נראו מודאגות. היא נראתה כל כך בחיים בהקלטה. הסתכלתי על אישה מתה מהלכת.

עורכי הדין ואנשי האבטחה הפרטיים נכנסו אל הבניין. ארבעה צעדו בראש. הקבוצה האחראית ישירות על חיי עורכי הדין הלכה בעקבותיהם והתקדמה במסדרונות בית המלון במבנה "מסדרון": מאבטח אחד בראש, שני מעט מאחוריו ומשמאלו, אחר כך עורכי הדין, ואז מאבטח שלישי מימין ורביעי כמעט בדיוק מאחורי הראשון. מלמעלה זה היה נראה כמו מלבן שמתקדם בזווית. ארבעת המאבטחים הנותרים צעדו במאסף. הם התקדמו במהירות, עלו במדרגות במקום במעלית והגיעו לסוויטה בקומה השנייה. חיילת פרטית נוספת עמדה בפתח הסוויטה.

"היו לך אנשים גם בחוץ?" שאלתי.

"שניים", אמר רוגן. "אחד על הבניין מצפון-מערב, שהשקיף על הכניסה, ואחד על גג המוזיאון מצפון, שהשקיף על שני החלונות."

יסודי. הוא כיסה את הכניסה ואת החלונות, כך שאם מישו או משהו שמהווה איום היה מנסה להיכנס אל המלון, האנשים של רוגן היו יודעים על כך מיידית ומנטרלים אותו. אני אף פעם לא לקחתי עבודות של אבטחה פרטית, אבל

כשאבא שלי עוד היה בחיים הוא ואמא שלי עמדו על כך שאעבור קורס כזה במתקן הכשרה ייעודי בוורג'יניה. למיטב זיכרוני מהקורס ההוא, האנשים של רוגן עשו הכול בצורה מושלמת.

עורכי הדין והמאבטחים נכנסו אל סוויטה גדולה. במרכז החדר ניצב שולחן סלון כהה עשוי עץ כלשהו, שחור כמעט לחלוטין ובגימור לכה מבריקה, ומשני עבריו ספה מחולקת, אפורה כהה, ושני כיסאות – אחד מרופד בסגול מלכותי והאחר בדוגמת זברה. עורכי הדין התיישבו. האנשים של רוגן התפזרו בחדר, אחד ליד הווילונות האדומים הכהים, אחת ליד דלת חדר האמבטיה, והשאר בצמוד לקירות, כך שחיפו על הכניסה באופן מושלם. ארבעה אנשים נשאו עם עורכי הדין.

ארבעת השידורים על המסך המפוצל הראו את החדר מכל זווית אפשרית. בשניים מהם היו פניה של לואן גלויות בבירור, והמצח שלה היה מקומט. היא הסתכלה על החלון. מה היא ראתה שם...?

רטיבות. שכבת ערפל דקה כיסתה את הזגוגית.

"באג, אמרה לואן בשקט. "מה אחוזי הלחות כאן?"

"תשעים ושניים אחוזים."

"מה אחוזי הלחות אצל קול על הגג?"

"שבעים ושמונה."

"פֵּטל. לואן סיננה את המילה. "תוציאו אותם עכשיו."

קרח פשט בחדר. שכבה דקה של קרח כיסתה בן רגע את הקירות, את כלי הנשק ואת הרהיטים.

"אני קורא צניחת טמפרטורה!" קרא הקול של באג.

הכול קרה בבת אחת.

חיילת שחורה נמוכה שעמדה ליד עורכי הדין סגרה אגרופים בכוח ומשכה אותם מטה, כאילו תולשת משהו. קול

נמוך התגלגל מבעד לחדר והאוויר סביבה נעשה כחול חיוור. היא היתה מְחֻפָּה, מגן אנושי חסין ירי. שלושה חיילים אחרים בקרבת המחפה גררו את עורכי הדין לעמידה ודחפו אותם אל תוך הספֶּרה הכחלחלה. ליד הדלת, חייל אחר תפס בידית, משך את ידו כאילו נכווה ובעט בדלת. היא החזיקה מעמד. שכבת הקרח שכיסתה אותה המשיכה להתעבות וכבר היתה בעובי שני סנטימטרים לפחות.

"תפרקו אותה!" נבחה לואן.

שני הגברים שליד הדלת נעמדו בתנוחת השימוש בקסם – הזרועות מורמות מעט, כפות הידיים פשוטות כאילו החזיקו כדורסל בלתי נראה בכל יד. אור ארגמני התלקח בקצות אצבעותיהם. אֶנְרְקִינֵטִים שמשתמשים באנרגיית קסם גולמית. הקיר עמד להתפוצץ.

פתאום נמחתה כל ארשת מעל הפנים של לואן. היא הרימה את ה־MP7 שלה וירתה לשני האנרקינטיים בראש.

מהעבר האחר של החדר, גבר שחור בגיל העמידה הסתובב לעברה וירה. הקליעים פגעו בה בכוח והיא נהדפה לאחור עם כל פגיעה. השידור מהמצלמה שלה רעד עם כל קליע שפילח את גופה. פיצוץ קטן התלקח מול המצלמה שלה בליווי רסס אדום. כדור פגע ללואן בראש.

היא הסתובבה כאילו בכלל לא הרגישה ברסס הקליעים. היא היתה אמורה למות. היא מתה בטוח, אבל הגופה שלה הסתובבה, הניפה את ה־MP7 ושחררה צרור ישירות אל הספֶּרה הכחולה של המחפה. הקליעים העלו אדוות על פני המגן וצנחו על הרצפה בקול קרקוש בלי לגרום כל נזק. הגבר בגיל העמידה שירה בה הסתובב גם הוא, אותו רפיון בפניו, וירה במגן פרץ קליעים.

מה לעזאזל קורה כאן?

הסתכלתי לרוגן בעיניים. ציפיתי לכעס ולכאב, אבל מה שראיתי במעמקיהן גרם לי להתכווץ. הן היו מלאות חשיכה, כמו שכבה של קרח המכסה מים שחורים נטולי קרקעית. במים האלה היו דברים נוראים.

"תארגנו לי יציאה!" צרחה המחפה.

החיילים הקרובים אליה השיבו ירי. לואן נטתה וקרסה, ראשה נחבט ברצפה, המצלמה שלה המשיכה לצלם.

שני החיילים, זאת שליד הדלת וזה שליד החלון, הסתובבו כאיש אחד וריססו את החדר, קצרו את המאבטחים של עורכי הדין כמו קש. ואז הם הפנו את כלי הנשק שלהם אל המגן. המחפה צרחה כשהספירה שלה נפגעה שוב ושוב. דם זלג מאפה. ידיה רעדו ממאמץ.

הפנים של עורכי הדין מאחורי המגן היו כל כך מפוחדות – מכווצות מבהלה וחסרות אונים.

הקליע הראשון שחדר את המגן פגע בצוואר של עורכת דין בלונדינית צעירה. דם ניתז על הלחי של נארי הריסון וראיתי את הרגע המדויק שבו הבינה שהיא לא תחזור הביתה.

הספירה הכחולה נעלמה כשהמגן קרס. המחפה צנחה על ברכיה. דם שטף מפייה. קליעים פגעו בעורכי הדין הלא-חמושים. למשך כמה רגעים הם התעוותו, כמו נתלו על שטף הקליעים חודרי השריון אשר פילחו את בשרם, ואז קרסו. נארי נחתה כמטר מהמצלמה. עיניה המתות הפעורות כמו לטשו בנו מבט מבעד למסך.

קורניליוס פלט קול השתנקות.

נעל כבדה חסמה את שדה הראייה של המצלמה של לואן. נשמעו שתי יריות קצרות, כמו זיקוקים יבשים. הנעל התרחקה כשהחייל ניגש אל נארי. קנה רובה נגלה מעל ראשה. שני

קליעים חדרו לרקה שלה וריססו את פניה בדם. החייל עבר מעורך דין לעורך דין והכניס לכל אחד כדורים בראש. לבסוף עצר ליד גופתה של עורכת הדין הבלונדינית. דם נספג בשערה הבהיר. הוא השתופף, לקח משהו מהיד שלה והתרחק. זכוכית התנפצה. הוא חזר והכניס לה שני כדורים בראש.

המצלמה בפינה השמאלית העליונה של המסך התרוממה, וראינו את פניו המנומשות של החייל הצעיר. עיניו היו מלאות דמעות כאב ופחד. הוא זקף את האצבע האמצעית באטיות והחזיק אותה כך. מסר קטן לרוגן. לך תזדיין.

החייל שלף את האקדח שלו. ידו היטלטלה, כאילו התאמץ להתנגד לתנועה. שפתיו רעדו. עיניו הפעורות, שהיו כמעט שחורות מרוב ייאוש ופחד, לטשו בנו מבט. הוא הצמיד את הקנה השחור הענקי של אקדח הסמית אנד וסון לרקה של עצמו ולחץ על ההדק.

המצלמה צנחה על הרצפה בקול.

כאב לי לנשום. רציתי לבכות, לרקוע ברגליים, לעשות משהו כדי למחוק מהראש את מה שראיתי, אבל התמונות נותרו שם, לוחטות ומכאיבות, בעודי הולכת ומאבדת תחושה. הסתכלתי על רוגן וראיתי הכול בבת אחת: את הפנים חסרות ההבעה שלו, את ידיו שנקפצו לאגרוף יחיד, ואת עיניו, כהות מזעם ויגון.

"אני יכול לקבל קצת פרטיות?" שאל קורנליוס בקול צרוד ושבור.

רוגן ואני קמנו יחד.

רוגן הוביל אותי על פני החדר ויצאנו יחד אל המרפסת. כיסאות נוחים ושזלונג עם כריות כחולות הקיפו שולחן סלון. התיישבתי.

רוגן פשט את הגלימה שלו. המכנסיים והחולצה השחורים, הצמודים, הבליטו את הבטן השטוחה הנוקשה, את החזה שלו, את כתפיו הרחבות. בדרך כלל הייתי לוטשת עיניים. באותו רגע הייתי קהה מדי.

העוצמה הקדמונית המאימת שהפחידה כל כך את פורסברג נעלמה. רוגן היה קודר ונחוש, הקסם שלו מצונף סביבו כמו זאב פצוע עם ניבים אכזריים, ערוך לנקמה. "בירה?" הוא שאל ועיניו אפלות.

"אני לא יכולה."

הוא ניגש למקרר המובנה בקיר האבן של המרפסת והושיט לי בקבוק מים קרים. "תודה."

לקחתי את הבקבוק ובהיתי בו בניסיון למחות מתוך ראשי חזיונות של דם, של עיניה המתות של נארי הריסון ושל הייאוש של החייל הצעיר. קורניליוס נשאר בפנים, מתמודד עם תמונות אשתו המתה. קיר הזכוכית הכהה, שהיה אטום מבחוץ, הסתיר אותו מעינינו. באג כנראה פקח עליו עין בטבלט שלו. הנחילאי נמלט בדלת האחורית כשרוגן ואני יצאנו, אבל התקשיתי להאמין שרוגן ישאיר את קורניליוס בלי שום פיקוח.

"קורניליוס יכול לשמוע אותנו?" שאלתי.

"לא. הוא יכול לראות אותנו, אבל אני מתאר לעצמי

שדברים אחרים מעסיקים אותו כרגע."

"למה שאלת אותו אם הוא היה קשור לאשתו?"

"פּרטיאום טאַלֶנט", אמר רוגן.

מחיר הכישרון? "אני לא מבינה."

"קוסמי חיות נקשרים אל בעלי חיים מגיל צעיר מאוד, לפעמים בינקות. הם צעירים מדי לשלוט בקסם שלהם,

ומתכווננים אל כלבים, חתולים, ציפורי בר, סנאים, כל יצור חי שהכישרון שלהם מסוגל להגיע אליו. לכוח הזה יש מחיר מבחינת ההתפתחות הקוגניטיבית והקשרים עם בני אדם. יש כאלה שאף פעם לא לומדים לדבר. רובם לא מפתחים הזדהות עם בני אדם אחרים, מלבד היקשרות להורים שלהם, אבל כשההורים עצמם הם קוסמי חיות, לא תמיד הם נקשרים לצאצאים שלהם. הם לא מרבים לדבר על זה, וברור למה. קשרים משמעותיים כבוגרים הם דבר נדיר מאוד אצלם.

"אבל קורניליוס אהב את אשתו."

רוגן הנהן. עצב ריכך לרגע את ארשת פניו הקשוחה. "כן. איכשהו היא הצליחה לחדור. היא נתנה לו משהו שהוא חשב שלא יהיה לו אף פעם, ועכשיו היא מתה. הוא יודע שסביר להניח שלעולם לא יחוה את זה שוב."

זה הסביר הרבה מאוד, והפך הכול למחירי פי כמה. ישבנו בשתיקה מתוחה וקודרת. הכעס יקד בתוכי, מנגנון הגנה כנגד ההלם והאכזריות. רציתי להכניס אגרוף למשהו. השענתי מרפקים על הברכיים וקברתי את הפנים בידיים, בניסיון להישאר רגועה. אל תקריני את זה מחדש בראש. תתמקדי בעבודה. תתמקדי בעשיית משהו בקשר לזה.

"אתה חושב שקוסם קרח מעורב במה שקרה?" שאלתי.

"כן. כדי להוריד את הטמפרטורה במהירות כזאת הוא חייב להיות לפחות רם, וסביר להניח שעליון," אמר רוגן בקול קליני רגוע. "והיה שם גם אַגוֹסִיזוֹר."

"מניפולטור?"

הוא הנהן שוב, אפוף ניתוק קפוא. "ללא ספק עליון."

מניפולטורים הם אנשים מסוכנים מאוד. הם מסוגלים לכפות את רצונם על אחרים, והקורבן בדרך כלל מודע למה שעושים לו. לואן ידעה שירתה באנשיה שלה. היא

צפתה בעצמה עושה את זה, ולא היתה מסוגלת להתנגד. החייל המנומש ירה בחברים שלו ולא היה מסוגל לעצור בעצמו.

ורוגן צפה בכל זה קורה. כמו שאני מכירה אותו, הוא עבר על ההקלטה הזאת פריים אחרי פריים, בחן אותה, חיפש את הרגע שבו הכול השתבש, רמז כלשהו לטעות שתסגיר את האויב. כמה פעמים הוא צפה באנשים שלו מתיים? בחנתי את פניו ומצאתי את התשובה – יותר מדי. הם גרמו לאנשים שלו לרצוח זה את זה, ולקראת הסוף שלחו "לך תזדיין" מכוון במיוחד אליו. הם הפכו את זה לאישי. הם רצו שרוגן יאשים את עצמו וירגיש חסר אונים. במקומו של רוגן, הייתי רותחת. לא הכרתי את האנשים האלה. הם לא היו החברים שלי או העובדים שלי, אבל אחרי מה שראיתי, התקשיתי לא להתפרק. ואילו רוגן ישב מולי, צונן ומאופק.

הוא קצין, הבנתי. הוא מתנהל כמו קצין קרבי מנוסה שהיחידה שלו ספגה אבירות כבדות – שיטתי, כמעט של, בעוד מוחו בוחן בקדחתנות איומים ואסטרטגיות. רוגן לא יתפרק. הוא יישאר ככה עד שימחק את האדם האחרון שהיה אחראי למוות של אנשיו.

"לפי הציוד של באג, הלב של לואן הפסיק לפעום שלוש שניות אחרי שרוק ירה בה", אמר רוגן. "היא היתה מתה קלינית. רק מניפולטור עליון היה מסוגל להמשיך לשלוט בה עשר שניות שלמות אחרי המוות. המשמעות של קוסם קרח ומניפולטור ברמה כזאת שעובדים יחד היא מעורבות של שני בתים שונים."

קנוניה וברית, מהסוג שהתגלה מאחורי אדם פירס. רוגן צדק. משהו גדול קרה כאן, ואנחנו רק גירדנו את שולי הסערה.

"כמה קוסמי קרח עם יכולת כזאת יש ביוסטון?" שאלתי.
 "שישה-עשר, בהערכה שמרנית. עשרים ושניים, אם להיות
 נדיבים. ארבעה בתיים."

יותר מדי. "מניפולטורים?"
 "שלושה בתיים, אבל זה לא עוזר לנו. אמרתי לך שקוסמי
 חיות לא אוהבים לפרסם את תופעות הלוואי של היכולות
 שלהם."

"יכול להיות שמניפולטורים לא יודו שהם מניפולטורים?"
 רוגן הנהן. "הם נרשמים כבעלי יכולות טלפתיות אחרות.
 אחד המועדפים הוא הצפה פְּסִיוֹנִית."

פְּסִיוֹנִים מסוגלים לגרום לעומס־יתר זמני במוח של אחרים.
 פְּסִיוֹנִי עליון יכול לייצר שדה השפעה מנטלי שכל מי שנלכד
 בו יתעוור, יקרוס לקרקע בכאב או יימלט על נפשו.

"מה הסיפור של הזוגית שנשברה לקראת הסוף?"
 "הוא זרק משהו מהחלון. באג חושב שאולי זה היה דיסק-
 און־קי. מה שזה לא היה, רכב התקרב לבניין ואחד הנוסעים
 לקח את זה מהמדרכה. לצלף שלי לא היה קו ירי נקי בגלל
 התנועה בכביש."

שקענו בשתיקה שוב. ההקלטה הוקרנה לי בראש שוב ושוב
 והיתה כה מטלטלת, שהצליחה לפרוץ את המעצורים הרגילים
 שלי ולהגיע היישר אל החלק האכזרי בי, זה שהתעורר בדרך
 כלל רק לנוכח איום על המשפחה שלי. רציתי להרוג את
 האנשים שעשו את זה. רציתי לרצוח אותם ולצפות בהם מתים.
 זה יהיה דין צדק. זה יהיה הוגן.

הסתכלתי לרוגן בעיניים. "יש לך כיווני חקירה?"

"לך יש?" שאל רוגן. "קלטת משהו מפורסברג?"

"כן."

"ותגידי לי מה זה?"

"לא."

הוא לטש בי מבט.

"אתה לא הלקוח שלי," אמרתי לו. "אני לא עובדת בשבילך ואני לא אחלוק איתך מידע חסוי, אלא אם הלקוח שלי יורה לי לעשות את זה. ואפילו אז, יש לי השגות. אני עדיין מנסה להתמודד עם מה שקרה לאשתו." המוות שלה הוקרן לי שוב ושוב בראש, תקוע כלולאה אינסופית.

הוא נשען לאחור ובחן אותי. משהו כמעט בלתי מורגש השתנה בצורת הישיבה שלו, בקו הכתפיים ובמבט בעיניו. נראה שגמרנו לדבר על ענייני עבודה.

"מה?"

"התגעגעתי אלייך," הוא אמר ושפתיו נמתחו בחיוך אטי ועצל. הקרח בעיניו התחיל להתמוסס. "התגעגעתי אלי, נבדה?"

הוא אמר את השם שלי. "לא."

"אפילו לא קצת?"

"לא. לא חשבתי עליך אפילו פעם אחת." זה שבדרך כלל בחרתי לא לשקר לא אומר שלא הייתי מסוגלת לזה. רוגן חייך חיוך רחב וכל המחשבות שלי פנו למקומות הלא-נכונים. כשהוא מחייך, הוא נאה במידה שכמעט אי-אפשר לעמוד בה.

"תפסיק," נהמתי.

"להפסיק מה?"

"תפסיק לחייך אלי."

החיוך שלו התרחב.

"למה התערבת בזה בכלל? רצית להעניש את בת הדודה

שלך?"

"כן."

הוא שיקר. הסתכלתי עליו בצמצום עיניים. "תשקר טוב יותר."

"יפה, מיז ביילור. זאת היתה אמת חלקית ובכל זאת עלית על זה. את מתאמנת?"

"זה לא העסק שלך." לא סתם התאמנתי. פעלתי אקטיבית כדי להשתפר. קראתי את הספרים, התאמנתי בציור מעגלים ועשיתי ניסויים בקסם שלי. ונהניתי מזה. השימוש בקסם שלי דמה למתיחת שריר דואב. זאת היתה הרגשה טובה. "המממ, עוקצנית."

"אתה לא עונה על השאלות שלי. למה שאני אענה על שלך?"

הוא בחן אותי בעיניים עצומות למחצה, כאילו תהה אם אני חטיף טעים. בדמינוי עלתה תמונה של דרקון ענקי שחג מעלי לאט ועיניו המלאות בקסם נעוצות בי, שוקלות אם לנגוס חצי ממני.

"דרקונים." רוגן נקש באצבעותיו.

אוי, שיט.

"לא הבנתי למה אני כל הזמן קולט דרקונים בסביבה שלך." הוא רכן קדימה. עיניו אורו וחזרו לכחול-השמים הצלול שלהן. "את חושבת שאני דרקון."

"אל תהיה מגוחך." נדמה שהפנים שלי לוהטות. נראה שהסמקתי. לעזאזל.

החיוך שלו הפך ממשועשע למיני, כל כך טעון הבטחות שלא היתה דרך לתאר אותו מלבד "ידיעת בשרים". כמעט קפצתי מהכיסא.

"דרקון גדול ומפחיד ורב-עוצמה."

"יש לך שיגעון גדלות."

"אז מה, יש לי מאורה? חטפתי אותך לשם מהטירה שלך?"

לטשתי בו מבט ישיר וניסיתי להחדיר כפור בקולי. "יש לך פנטזיות מוזרות, רוגן. יש מצב שאתה צריך עזרה מקצועית." "תרצי להתנדב?"

"לא. וחוגן מזה, דרקונים חוטפים בתולות, אז אני לא מתאימה." ולמה בדיוק אמרתי לו שאני לא בתולה? למה הלכתי לכיוון הזה בכלל?

"לא משנה אם אני הראשון. משנה רק שאהיה האחרון." "אתה לא תהיה הראשון, האחרון או שום דבר באמצע. גם לא בעוד מיליון שנה." הוא צחק.

"רוגן," סיננתי בשיניים חשוקות. "אני באמצע עבודה. הלקוח שלי מתאבל על אשתו בחדר הסמוך. תפסיק לפלרטט איתי."

"להפסיק? אפילו לא התחלתי."

הצבעתי עליו בבקבוק שלי.

"מה זה אומר?" הוא שאל אותי.

"זה אומר שאם לא תפסיק, אני אשפוך את המים האלה על הראש שלך ואברח מהמתחם עם הלקוח שלי."

"אני אשמח לראות אותך מנסה."

הדלת נפתחה וקורניליוס יצא החוצה. פניו היו חסרות הבעה, העיניים אדומות. כל המבוכה האנוכית שלי התפוגגה. החיוך הסקסי של רוגן נעלם, ושוב היה מולי עליון – צונן, נוקשה, מאופק ושומר נקמה.

אה. הוא עשה את זה בכוונה. הוא התגרה בי וגרר אותי מהמקום הנורא שנמצאתי בו בגלל הסרטון. לולאת המוות הנוראה כבר לא הוקרנה לי בראש.

קורניליוס התיישב בכיסא ונשא מבט אל רוגן. "מה אתה מציע?"

"יש לך חוקרת מעולה," אמר רוגן. "מיז ביילור מוכשרת, יסודית ומקצועית לעילא."

חיכיתי לסייג.

"אבל החברה שלה קטנה. חסרים לה הכוח והמשאבים. דברים שיש לי בשפע."

הוא ניסה לגרום לקורניליוס לפטר אותי?

"אני, לעומת זאת, זקוק לשירותיה של מיז ביילור," אמר רוגן. "היא מסוגלת להאיץ במידה משמעותית את החיפוש אחרי מי שרצח את האנשים שלי."

"כי היא דורשת-אמת," אמר קורניליוס.

נאנחתי.

"אני לא אידיוט," הוסיף קורניליוס בשקט.

"אנחנו מעוניינים באותו דבר," אמר רוגן. "אני מציע שיתוף פעולה."

"אני צריך כמה דקות עם מיז ביילור," אמר קורניליוס.

"כמובן." רוגן קם ונכנס בחזרה לבית.

קורניליוס חיכה עד שהדלת נסגרה מאחורי רוגן ואז נשען לאחור על המושב המרופד. "אני יודע שזאת שאלה לא נוחה, אבל אני חייב לשאול. מה טיב הקשר שלך עם רוגן המשוגע?"

"שיתפנו פעולה כדי לתפוס את אדם פירס."

"אני יודע. התכוונתי לקשר הרגשי."

הגיעה לו תשובה כנה.

"הסיפור הרגיל." השתדלתי לדבר בקול אגבי ככל האפשר.

"עליון מיליארדר פוגש בחורה יפה עם קצת קסם, עליון מיליארדר מציע לבחורה הצעה, הבחורה אומרת לו שיקפוץ לה."

ואז העליון המיליארדר מבטיח כל מיני הבטחות סוערות

ומכריז כל מיני הכרזות דרמטיות שגורמות לבחורה לחשוב שאולי הוא רואה בה יותר מאשר הסחת דעת נעימה, אבל הוא נעלם לחודשיים ולא ממשיך ליזום כלום.

"יהיה לך קשה לעבוד איתו?" שאל קורנליוס.

אשתו מתה, רוגן הציע לו את עסקת חייו וקורנליוס חשב על הנוחות שלי. אני לא יודעת אם הייתי מסוגלת להתחשבות כזאת אילו הייתי במקומו.

"יפה מאוד מצדך לקחת בחשבון את הרגשות שלי."

"אנחנו צוות. אני מבקש ממך להעמיד את עצמך בסכנה

למעני. אני רוצה לדעת מה דעתך."

"אני מקצוענית, וגם הוא. אנחנו מסוגלים לשים דברים בצד.

כל חוסר נעימות שאני ארגיש או לא ארגיש לא רלוונטי."

"את חושבת שכדאי לי להסכים להצעה שלו?"

"רוגן ממזר קר דם, אבל הוא צודק. אנחנו צריכים אנשים,

כסף וכוח אש. יש לו את כל אלה; לנו לא. ולמרות היהירות

שהוא מפגין, הוא יקיים את ההבטחות שלו."

"איך את יודעת?"

"הוא לא הרג את אדם פירס. הייתי צריכה אותו בחיים,

ורוגן נמנע מלהרוג אותו למרות שהיה שמח למלוך לו את

הראש."

צווחה של עוף דורס נשמעה מעלינו. טופר דאה על פנינו

ועכבר מת צנח על השולחן. העוף הגדול הסתובב ונחת על

הכתף של קורנליוס. קוסם החיות הרים יד וליטף את הנוצות

שלו בעדינות ובפנים מהורהרות.

העקב ניסה להאכיל אותו. אפילו טופר הרגיש שקורנליוס

מתאבל.

"תחשוב על רוגן כמו על דרקון," אמרתי לו. "דרקון עתיק,

רב-עוצמה ואנוכי שיטרוף אותך בלי להניד עפעף, אבל יש לו

גם חוש כבוד משונה. אם תעשה איתו עסקה, חשוב שתקפיד להגדיר במדויק את כל הדברים שחשובים לך ותתעקש שהוא יסכים להם במפורש."

קורניליוס לקח את העכבר המת והושיט אותו לטופר. "תודה רבה. לא רעב. תאכל אתה."

טופר בחן את העכבר בעיני ענבר עגולות, חטף אותו מידו של קורניליוס ועופף אל קו העצים. קורניליוס ניגש לחלון ונקש על הזגוגית. רוגן יצא החוצה והצטרף אלינו ליד השולחן. קורניליוס התיישב. "שקלנו את ההצעה שלך ויש לי תנאים. תנאי אחד, למעשה."

"אני מצפה בקוצר רוח לשמוע אותו", אמר רוגן. "אני מבין שמעורבים כאן כוחות גדולים יותר מכל זה," אמר קורניליוס. "זה לא מעניין אותי. אני רוצה את האיש או האישה שרצחו את אשתי. יכול להיות שברגע מסוים יהיה לאדם הזה ערך גדול עבורך בגלל המידע שיש בידיו. אתה תרצה להשאיר אותו בחיים כמקור מידע או כבן ערובה. אתה חייב להבין שלא אכפת לי."

הקול של קורניליוס הפך לנהמה שקטה ועזה. הכאב שעל פניו היה חשוף כל כך, שהוא לא נראה לגמרי אנושי. "לא משנה כמה חשוב יהיה האדם הזה עבורך, אתה תמסור אותו לידי. המחיר שלי הוא החיים של הרוצח של נארי. אני, ורק אני, אשים להם קץ." הבעה מהורהרת עלתה על פניו של רוגן. הוא הפך בעניין.

קורניליוס חיכה.

רוגן הושיט את ידו ללחיצה. "אני מסכים." קורניליוס אחז בידו. הם לחצו ידיים. "ננסה הסכם רשמי?" שאל רוגן.

"כן," אמר קורניליוס.

רוגן חייג מספר בטלפון שלו. "אני צריך חוזה ריק של הבית, בבקשה."

"אתם באמת הולכים לנסח חוזה שיציין שאתה מעביר לקורניליוס את הזכות להרוג את הרוצח של נארי?" שניהם הסתכלו עלי. "כן," אמרו יחד.

אני פשוט בהיתי בהם.

"הוא בן לבית," אמר רוגן. "למה שלא אתיחס אליו בכבוד?"

לא היינו אפילו מאותו כוכב לכת.

אישה הופיעה עם חוזה ריק. הם עבדו עליו. פניו של קורניליוס היו עייפות וזועמות בעת ובעונה אחת. הגיע לו ולמתיילדה לדעת מה קרה לנארי, והגיע למתיילדה שאבא שלה יחזור אליה הביתה. הבטחתי לו שאעזור לו וכבר הייתי מחויבת לעניין, אבל גם אילולא עשיתי זאת, הייתי מרגישה שזה הכרחי. אם אסתלק, קורניליוס ירוץ ישר אל המים העמוקים שרוגן מתנהל בהם, ולהתנהל עם רוגן המשוגע פוגע בתוחלת החיים שלך.

"אני צריכה צוות שמירה על הבית שלי," אמרתי.

רוגן לקח את הטלפון שלו, שלח מילה קצרה והסתכל עלי. "טופל."

"הם כבר נמצאו במקום קרוב במידה נוחה?"

"כן."

הוצאתי את הטלפון שלי וחייגתי הביתה.

"כן!" צפצפה אחותי הקטנה בטלפון. ארבלה היתה בת חמש-עשרה, אבל עברה איזה שלב מוזר של התנהגות כמו בת שמונה.

"אמא בבית?"

"כן!"

"תמצאי אותה ותגידי לה שצוות אבטחה של רוגן פוקח עין על הבית. תבקשי ממנה לא לירות בהם, בבקשה."

"טוב! נבדה?"

"מה?" אם היא תשאל אותי על רוגן, אני נשבעת שאני...

"את יכולה להביא סושי לארוחת ערב?"

"כן."

"בלי מיונז מגעיל?"

"בלי מיונז."

"ותגידי לרוגן המשוגע שהוא צריך להתח...?"

ניתקתי ופניתי אל קורניליוס. "מה דעתך לעבור לגור אצלנו למשך החקירה?" קורניליוס מצמץ.

"זה הולך להיות מסוכן ומורכב," אמרתי. "האנשים שעומדים מאחורי זה לא יהססו לעשות דברים נוראיים כמו לחטוף ולענות ילדה. במחסן שלנו יש מערכת אבטחה מעולה, והאנשים של רוגן ישמרו עליו. אם הם יצליחו איכשהו לעבור את החיילים של רוגן, הם ייתקלו באמא שלי, שהיא צלפית לשעבר; בסבתא שלי, שבונה טנקים; ובארבעה בני נוער שלא מפחדים מהמוות ולמדו כולם לירות. אתה ומתילדה תהיו מוגנים אצלנו."

"אבל יש לנו בעלי חיים," אמר קורניליוס.

"יש לנו הרבה מקום, ויחידת אורחים שלמה בפינה של המחסן. האחיות שלי ישמחו לשמור על מתילדה."

"היא צודקת," אמר רוגן. "אתם מוזמנים להתארח גם כאן,

אם אתה מעדיף."

קורניליוס מצמץ. זה לא צעד חכם במיוחד, להשאיר את

הבת שלך בבית של אדם שמשטח ערים כשהוא מתעצבן.
 "תודה רבה. יהיה גם רוח מצדי לדחות את ההזמנה של
 נבדה."

"כמובן," אמר רוגן וקרץ אלי.
 הוא תמך את קורניליוס להסכים. זאת הולכת להיות
 חתיכת שותפות.

"יש לנו תוכנית?" שאל קורניליוס.
 שניהם הסתכלו עלי. נכון. אני החוקרת אז הם מצפים
 שאחקור.

"באג הצליח לזהות עם מי עורכי הדין היו אמורים
 להיפגש?"
 "לא," אמר רוגן.

פניתי אל קורניליוס. "ואין לך מושג עם מי נארי נפגשה
 או למה?"
 "לא," אמר קורניליוס.

"מישהו דיבר עם המשפחות של עורכי הדין האחרים?"
 "לא," אמר רוגן.

קמתי. "אז אני אתחיל בזה."
 "אני אבוא איתך," אמר קורניליוס.
 "לא הפעם," אמרתי בעדינות.

"למה?"

"כי אשתך ובני הזוג שלהם הכירו חברתית. אולי תהיה
 להם תגובה רגשית לנוכחות שלך, ואנחנו צריכים מידע. אני
 מבטיחה שאעדכן אותך כבר הערב לגבי כל דבר שאגלה. וחוזר
 מזה, אתה תהיה עסוק במעבר דירה."

"אני אארגן ליווי." רוגן שלף את הטלפון שלו.
 "תודה, אני מסתדרת," אמרתי לו.
 "לא בשבילך. בשבילו." רוגן שלח הודעה בטלפון שלו.

"אני בא איתך. הסכמתי לשותפות. אני אשתתף בחקירה הזאת או שהעסקה מבוטלת."

רק לפני רגע הבטחתי לקורניליוס שרוגן ואני מסוגלים לעבוד יחד. לא היה תירוץ משכנע לסרב לכך שיצטרף אלי. הייתי חייבת לנהוג במקצועיות.

"בסדר. אבל יש לי כמה תנאים. אתה חייב להבטיח לא להרוג אנשים שאני עומדת לתחקר ולא להפחיד אותם אם לא אבקש. וספציפית, בבקשה אל תחנוק שוב אף אחד בבגדים של עצמו."

העיניים של קורניליוס נפערו.

"בסדר. עוד משהו?" שאל רוגן ביושב.

"כן. בבקשה תחליף בגדים כדי להיראות פחות כמו עליון. אני לא רוצה שאף אחד יזהה אותך. קשה מאוד לגרום לאנשים להיפתח כשהם קולטים שהאיש הידוע בשם אימת מקסיקו עומד להם בפתח הבית."

4

כעבור חצי שעה החוזה היה חתום. אני והאישה שהביאה אותו שימשנו עדות. האישה הובילה אותי לדלת הבית, שם חיכה המיניוואן שלי. המפתחות היו בפנים. התיישבתי במושב הנהג.

יכולתי פשוט לנסוע משם בלי לחכות לרוגן. זה יכול להיות קורע מצחוק. כמובן, סביר להניח שהוא היה רודף אחרי במשהו מגוחך, כמו מבצר מעופף פרטי משלו או איזו שטות אחרת.

דלת הכניסה נפתחה ובאג יצא וניגש אל המכונית בריצה קלה. פתחתי את החלון.

"היי." הוא רכן אלי כך שמרפקיו נשענו על החלון הפתוח.
"את מתכוונת להישאר בסביבה קצת?"
"לא נראה שיש לי ברירה."

"יופי."

"למה?"

"כבר חודשיים יש כאן ימי עבודה של שש-עשרה שעות. היתה הרבה נשורת מהסיפור הדפוק של פירס. המייג'ור היה

צריך להעיד בפני האסיפה, וארבעה אנשים ניסו לתבוע אותו, אבל עיקר העבודה היה מעקב. הסיפור הזה, מה שלא יהיה לעזאזל, פשוט חסר צורה מחורבנת. אתה מוצא איזו ראייה, ואז הזין המזוין הזה פשוט חומק לך בין האצבעות. הפגישה הזאת של עורכי הדין של פורסברג היתה הדבר המוצק הראשון שהיה לנו, ואז קרה מה שקרה ביום שלישי..."

לצלוח את זרם התודעה של באג היה כמו לפלס דרך בג'ונגל.

"לא הצלחנו להגיע אל פורסברג עד היום. אתמול היה קשה. הוא הלך להודיע לכל המשפחות אישית. לואן היתה אחת מהשישה-עשר."

באג הסתכל עלי לוודא שאני מבינה את חומרת המצב. לא הבנתי.

"אני לא יודעת מה זה אומר."

הוא עשה פרצוף חמוץ. "פשוט... תישארי בסביבה. כשאת בסביבה יש לו הבעה אנושית על הפרצוף."

"תודה, באג. גם אני שמחה לראות אותך." מתברר שהתפקיד שלי היה לשמר הבעה אנושית על הפרצוף של רוגן. טוב לדעת. ולתומי חשבתי שאני עומדת בראש חקירה. כמה טיפשי מצדי.

הדלת נפתחה ורוגן יצא. באג התחפף. רוגן צפה בו הולך ואז צעד אל המכונית. הוא זנח את תלבושת "מסע הנקמה המכושף" והחליף אותה במכנסי דגמ"ח ישנים בצבע חאקי, נעליים משופשפות וחולצת הנלי ירוקה. החולצה היתה צמודה בכתפיים ובחזה. זרועותיו השריריות מתחו את השרוולים. הוא נראה חזק, קשוח ומחוספס. הוא היה צריך גרזן או משהו כזה כדי לטלטל אותו הלוך ושוב בעודו הולך. הטיתי את הראש קלות ופשוט צפיתי בו.

הוא פתח את הדלת ונכנס. ופתאום המכונית היתה מלאה ברוגן ובקסם שלו. בקושי הצלחתי לנשום. איך הסכמתי לזה? אני לא שפויה. "מה הוא אמר?" הוא שאל. "אתה יודע. סתם בגבג, כרגיל." "את מתחמקת." "אתה כל כך חד הבחנה." רוגן בחן אותי בעיניו הכחולות ואז שלף כובע בייסבול וחבש אותו. דרקון מוסווה שיורד לכפר לרגל אחר האנשים הטעימים שגרים שם. הוא נקש בשיניו, כאילו נשך את האוויר. הייתי חייבת להפסיק לחשוב על דרקונים. העברתי הילוך והתרכזתי בנהיגה. אהבתי להיות איתו במכונית. שאלוהים יעזור לי, התגעגעתי לזה כל כך. התגעגעתי אליו כל כך. "זה בושם חדש?" שאל רוגן. "לא שמתי בושם. מה אתה מריח?" "הדרים." "כנראה השמפו שלי." תדברי על ענייני עבודה, תסתכלי ישר קדימה, אל תחשבי על להושיט יד ולהחליק אותה במורד החזה שלו ולהרגיש בחומה המוצקה של שרירי הבטן שלו... אל תדמיני שאת מתנשקת איתו... רוגן קילל בשקט. "מה?" "כלום."

העפתי בו מבט. המבטים שלנו הצטלבו. וואו. העיניים שלו הפכו לכחול עמוק ונטול קרקעית, והיו

מלאות בצורך. הדברים שהרגיש הוקרנו כנגד רצונו והוא חשב עלי עירומה. את צריכה למות כדי לא להגיב לדבר כזה, ואני לא מתי. אפילו לא קצת.

ציפייה הבזיקה בי. ידעתי בדיוק מה המרחק שמפריד בינינו. הרגשתי כל סנטימטר במרחק הזה, שהיה טעון באנרגיה חשמלית. אם הוא היה נוגע בי כרגע, סביר להניח שהייתי קופצת חצי מטר באוויר. נעצתי מבט היישר קדימה. חללים קטנים וסגורים לא היו טובים לנו. זה היה רעיון גרוע מאוד. אולי כדאי שאפתח חלון כדי לאוורר קצת את המתח המיני. נזקקנו להסחת דעת, אחרת אעצור בצד ואנחנו נגיע למושב האחורי ונעשה... דברים.

"אין טעם לדבר עם המשפחה של ירוסלב פנלי," אמרתי. הקדשתי לא מעט זמן לבדיקת הרקע של שלושת עורכי הדין האחרים, ובזמן שרוגן וקורניליוס ניסחו את החוזה שלהם רעננתי את זיכרוני בהערות שכתבתי לעצמי בטלפון. "אם לשפוט על פי המחשב שלו בבית, הוא חי ונשם את הקריירה שלו. הרפר היתה הקשר המשמעותי היחיד שלו בחודשים האחרונים."

"ברנרד פרץ למחשב שלו?" ניחש רוגן.
 "כן, בתוך שלושים שניות. הסיסמה בנתב של ירוסלב היתה 'אדמין'. זו כנראה הסיבה לכך שהרפר מצאה חן בעיניו."
 "הוא מעדיף לעגל פינות," אמר רוגן.

"כן. צריך להשקיע מאמץ מינימלי כדי לשנות את סיסמת ברירת המחדל בנתב. רוב האנשים צריכים לחפש איך עושים את זה. וצריך להשקיע זמן ומאמץ כדי לנהל מערכת יחסים משמעותית. הרפר לא דרשה מערכת יחסים."
 "הוא לא היה צריך לספק יותר מסקס ושיחה קלילה במיטה." רוגן העווה את פניו. "אני מכיר את הטיפוס. האיש

הוא סיכון אבטחה מהלך. בעבודה הוא משקיע רק את המאמץ המינימלי שדרוש כדי להתקדם. המטרה שלו היא לא לעשות את העבודה שלו, אלא להגיע למקום שבו הוא יכול לא לעשות את העבודה שלו ועדיין לקבל משכורת.

"ככה נראה. ירוסלב דיווח על הרבה שעות עבודה. על הנייר זה נראה טוב. הוא ישן, עבד והיה מודאג מהלוואת הסטודנטים שלו. ברן עדיין עובר על הקבצים, אבל עד כה הוא לא מצא שום דבר מרשיע. ההורים של ירוסלב גרים בקנדה והוא לא שמר על קשר. לאחיו בדיוק נולד תינוק. כל המשפחה שלו נשפכת על זה בפייסבוק. ירוסלב לא הגיב על התמונות. המשפחה שלו היא דרך ללא מוצא, אז נוותר עליה. אני מניחה שאתה לא רוצה לשוחח עם הרפר."

רוגן נענע בראשו. "היא הקשר היחיד שלנו לקנדיה הזאת. אנחנו צריכים לשמר אותה כמה שאפשר."
 "זה משאיר לנו שתי אפשרויות," אמרתי. "המשפחה של מרקוס ניית'ר או של אלנה דה טרווינו. של ניית'ר יותר קרובה."

"אז קדימה, ניית'ר."

מרקוס וג'רמי ניית'ר התגוררו בווסטהיימר לייקס, בבית טיפוסי לפרוורים של טקסס: בית לבנים, שתי קומות, לפחות שלוש מאות מטר מרובע, עם ארבעה חדרי שינה, שלושה חדרי אמבטיה וחניה מקורה לשתי מכוניות. השכונה נבנתה לפני שבע-שמונה שנים, כך שהמחירים כבר ירדו מעט. הבית לא היה מעבר ליכולת הכלכלית שלהם, וברן אמר שדירוג האשראי שלהם תקין. מרקוס ניית'ר היה עורך דין מצליח וג'רמי ניית'ר עבד כמהנדס תוכנה בחברת סטארט-אפ שפיתחה אפליקציות כושר. על פי הפרופיל של מרקוס בלינקדאין, הוא עבד אצל פורסברג שלוש שנים. לפני כן הוא עבד בזארה

בע"מ, חברת השקעות. מרקוס וג'רמי היו נשואים שש שנים ולאף אחד מהם לא היו יכולות קסם. מסרתי את כל זה לרוגן תוך כדי נהיגה.

"מאיפה את משיגה את המידע שלך?" הוא שאל.

"למה? אתה מתכוון להיכנס לעסקי החקירות הפרטיות?"

"תקראי לזה סקרנות."

אִי-הא. "הרבה מזה אנחנו מוצאים במסדי נתונים ברשת. אנחנו בודקים ברשומות ציבוריות ומשלמים על גישה לנתוני עבר פלילי, בדיקות אשראי, דברים כאלה. הרשתות החברתיות הן מכרה זהב. אנשים מפרסמים כמויות אדירות של מידע אישי באינטרנט, ובדרך כלל החשבונות שלהם ברשתות החברתיות מחוברים אחד לשני."

ולכן, אף שהיה לי חשבון בכל רשת חברתית גדולה – כולל הֶרְלֵד, שהוקדשה להשערות לגבי עליונים, דיוני הערצה כלליים והרבה מאוד פאנפיקים – באף אחד מהחשבונות שלי לא היה מידע אישי כלשהו. לא שחררתי קיטור ברשת, לא הערתי הערות פוליטיות והקפדתי לפרסם לפחות תמונה או שתיים של חתולים חמודים בשבוע, רק כדי להבהיר לאלגוריתמים שאני לא בוט.

"מה זה?" רוגן שלף ספר מכיס הדלת. הכריכה היתה מעוטרת

במעגל נסתר משוכלל. "מעגלים: יישומים מעשיים".

זה היה הספר שקראתי בזמן מעקבים במקום "תורת הקללות", שהיה שימושי להפליא אבל יבש עד להרדים. כבר קראתי את "מעגלים" מההתחלה ועד הסוף, אבל עדיין לא גמרתי לשנן את כל המעגלים שסימנתי כחשובים. אז לקחתי אותו איתי, ובזמן שחיכיתי לרמאי הביטוח שלי שיפשלו בפומבי, ניסיתי לשחזר את הרישומים בדפדפת.

"למה אתה שואל?"

יכולתי פשוט לשאול ישירות אם הוא שלח את הספרים. אבל אז אדע את התשובה. משום מה העדפתי לא לדעת. חלק כלשהו בתוכי נהנה לחשוב שזה אכן היה הוא. הוא עבר על הספר ברפרוף. "אם תצטרכי הדרכה אי-פעם, אני אשמח להעביר לך שיעורים." העפתי בו מבט. "ומה יהיה המחיר?" "אני אחשוב על משהו." קולו הבטיח מגוון אפשרויות מעניינות.

"התמקחות עם דרקונים אף פעם לא נגמרת טוב." חיוך זחוח רפרף על שפתיו והפך את הבעת פניו זאבית ורעבה. "תלוי על מה את מתמקחת." אסור היה לי להיכנס למכונית איתו. זאת היתה השורה התחתונה.

מכשיר הגי'פי-אס הודיע לי בקולו של דארט' ויידר שהיעד שלי נמצא במרחק מאה וחמישים מטר, מימין. הכוח תמיד איתי.

חניתי בצל עץ, לקחתי את האקדח שלי והחזרתי אותו לנרתיק המותן החיצוני שלי, שהיה מותאם במיוחד לנשים והוסתר תחת הז'קט של החליפה. לגברים קל בהרבה לשאת נרתיק מוסתר. המותניים שלי צרים והאגן שלי מקומר, אז נרתיק רגיל דוקר לי בצלעות.

רוגן ואני צעדנו אל דלת הבית.

צלצלתי בפעמון. "תתנהג יפה."

"אני זוכר," נהם רוגן.

הדלת נפתחה ובפתח נגלה גבר בשנות השלושים לחייו. גובהו היה ממוצע והיו לו שיער חום בהיר וזקן קצר. הוא נראה כמו הבחור הטיפוסי שתפגשו בפרוורים: אחד שיש לו עבודה קבועה, שעושה כושר שלוש פעמים בשבוע ומאפשר

לעצמו לאכול קצת יותר מאשר לפני עשר שנים. המבט שלו היה חלול.

"זה לא זמן טוב," הוא אמר.

"מר ניית'ר, אני עובדת עבור קורניליוס הריסון," אמרתי והושטתי לו כרטיס ביקור. "תנחומי."

הוא מצמץ, לקח את הכרטיס שלי וקרא אותו. "חוקרת פרטית?"

הייתי חייבת להיכנס פנימה לפני שהוא יטרוק לי את הדלת בפרצוף. "בית פורסברג מסרב לחקור את מקרי הרצח. מר הריסון ביקש ממני לגלות מה קרה לאשתו. הוא רוצה להיות מסוגל לומר לבת שלו שהרוצח של אמא שלה לא יצא מזה בלי עונש. אני כל כך מצטערת להפריע לך בזמן קשה כזה. אנחנו צריכים רק כמה דקות מזמנך."

ג'רמי הסתכל עלי ונאנח. "כמה דקות."

"תודה."

הוא הוביל אותנו דרך המבואה אל הסלון, שהופרד מהמטבח באי. שני ילדים, בן ובת, שכבו על השטיח. הילד, שהיה מבוגר מהילדה בשנה-שנתיים, שיחק באייפד, והילדה בנתה משהו בלגו. אישה מבוגרת, אדומת עיניים, ישבה על הספה עם ספר. היא העיפה בנו מבט בפנים עייפות.

"אמא, אני צריך לדבר עם האנשים האלה," אמר ג'רמי.

"זה ייקח רק דקה."

היא הנהנה.

"היי," אמרו הילדים במקהלה.

"היי." נופפתי אליהם.

ג'רמי חיך חיוך מאולץ. "מצטער, ילדים, אני כבר חוזר." הוא הוביל אותנו אל חדר העבודה הסמוך לסלון וסגר את דלתות הזכוכית מאחורינו.

"עדיין לא סיפרתי להם," הוא אמר וקולו נשבר לרגע. "אני לא יודע איך."

"דיברת עם מישוה? מטפל שמומחה באבל?"

הוא נד בראשו לשלילה. כאב נורא נשקף מפניו, כאב מהסוג שמתנגש בך כמו מכונת נוסעת בשיא המהירות ומותיר אותך שבור והמום. הצטערתי שאני לא יכולה לעשות למענו שום דבר.

הוצאתי עוד כרטיס ביקור שלי, בדקתי באנשי הקשר בטלפון ורשמתי על הכרטיס את השם של הפסיכולוגית שלי ואת מספר הטלפון שלה.

"כשאבא שלי מת, לא ידעתי איך להתמודד עם זה. האשמתי את עצמי, ובמשך שבועות גררתי איתי את האשמה והאבל כמו סלע, עד שהלכתי להיפגש עם דוקטור מרטינס. היא ממש טובה. זה עדיין יהיה נורא, אבל היא תעזור לך להתמודד. ואם לא יהיה לה זמן פנוי, היא תוכל להפנות אותך למישהו אחר."

ג'רמי לטש בי מבט. "זה משתפר?"

"אי־אפשר לסגור דברים כאלה באמת," אמרתי לו. "זה לא נעלם אף פעם. אבל עם הטיפול והזמן, הכאב מתקשה. זה עוזר, לדבר על זה."

ג'רמי לקח את הכרטיס והכניס אותו לארנק.

שלפתי את מכשיר ההקלטה הדיגיטלי שלי, הפעלתי אותו ואמרתי, "יום חמישי, 15 בדצמבר. ריאיון עם ג'רמי ניית'ר."

ג'רמי נשען על הקיר ושילב זרועות.

"מר ניית'ר, אתה יודע מה מרקוס עשה בחדר ההוא

במלון?"

"לפי בית פורסברג, הוא הגיע לשם לנהל רומן עם נארי

הריסון. או עם אלנה דה טרווינו. או עם פנלי. אולי כולם היו בדרך לאורגיה." קולו היה מריר.

"זה מה שהם אמרו גם לקורנליוס. ואיימו בראיות של מעילה ושימוש בסמים אם הוא ימשיך לשאול שאלות."

"זה מגוחך." ג'רמי רכן מעל השולחן ונטע עליו את שתי כפות ידיו. "מרקוס היה נאמן. זה חלק בסיסי מהאופי שלו. הוא היה נאמן וישר."

"לכית פורסברג יצא שם בעיית", אמר רוגן. "היו לו עימותים בעבודה?"

המון תודה. בבקשה, תהרוס את החיבור שאני מנסה ליצור איתו.

"הוא תכנן לעזוב את החברה," אמר ג'רמי.

אמת. "מי עוד ידע על זה?"

"רק אני והוא. מרקוס הוא... היה אדם שהפרטיות חשובה לו. שנינו עבדנו יותר מדי ולא בילינו מספיק עם הילדים. הוא רצה להתפטר ולהישאר שנה־שנתיים בבית, אבל רק אחרי שנגמור לשלם על הבית. עברנו לכאן בגלל בתי הספר, והוא רצה לוודא שנסתדר רק עם משכורת אחת. חסרים לנו עשרים ושמונה אלף דולר כדי להגיע לבעלות על הבית הזה." ג'רמי התכווץ. "ידעתי שזה מאמלל אותו. לפני שלושה שבועות ניסיתי לשכנע אותו להתפטר. הוא הבטיח לי שיוודיע שהוא עוזב לפני חופשת חג המולד. הייתי צריך ללחוץ עליו יותר."

"אתה חושב שהוא הגיע לחדר המלון בענייני עבודה?"

"כן."

אמת. "יש לך מושג על מה הוא עבד?"

"לא. הוא לא הביא עבודה הביתה. אני הייתי זה שמקטר על העבודה. מרקוס הפריד בין דברים. הוא השאיר את העבודה בעבודה. בבית הוא היה סתם מרקוס."

הוא התיישב בכבדות בכיסא, שפוף, וכיסה את עיניו בכף ידו. לא אצליח להוציא ממנו עוד שום דבר.

"היו לו אויבים?" שאלתי. "מישהו שאולי..."

"שאולי ירצה אותו במטח יריות?" שאל ג'רמי בקול קהוי ונטול הטעמה. "לא."

"אנחנו כל כך מצטערים," אמרתי. "אם יעלה בדעתך משהו נוסף, בבקשה תתקשר אלי. אנחנו נצא לכד."

בחוף התחיל לרדת גשם. עמדתי רגע ליד המכונית שלי והנחתי לגשם להרטיב לי את השיער. האבל היה כבד בבית ההוא, ורציתי לשטוף אותו מעלי.

"הוא שיקר?" שאל רוגן.

"לא. הוא באמת לא יודע שום דבר. לא נארי ולא מרקוס סיפרו שום דבר למשפחות שלהם, אז סביר להניח שהיה מדובר במשהו מסוכן."

היינו חייבים לנסות את המשפחה של אלנה. היא היתה כיוון החקירה הברור היחיד שנשאר.

משפחת דה טרווינו התגוררה סמוך לאגם, לא רחוק ממועדון הגולף סאות'וויק, לפחות חמישים דקות נסיעה מווסטהיימר לייקס. נסעתי לאורך כביש TX-99 דרום וצפיתי בשדות שחלפו על פני, תחומים בשורות עצים. נדמה שאנחנו נמצאים באמצע שום מקום, איפשהו באזורי הכפר של טקסס. לא היית מנחשת שמאחורי העצים הללו מסתתרות שכונות חדשות שמחלקות את הנוף לשורות סדורות של בתים זהים כמעט.

נסעתי על Alt-90, דרך שוגר לנד ומיזורי סיטי, רשויות מקומיות זעירות בתוך מרחבי יוסטון. התנועה היתה דלילה, הכביש פתוח.

במשך כמה דקות רוגן דפדף בספר שלי וכתב בו הערה

או שתיים. הספר עדיין נח פתוח בידו, אבל הוא כבר לא התרכז בו. הלסת שלו נחשקה. הוא לטש מבט היישר קדימה ועיניו שוב כוסו כפור. הזעם הצונן הזה העביר בי צמרמורת. יהיו מה שיהיו הדברים שעברו לו בראש, הם היו אפלים – כל כך אפלים. הם אחזו בו וגררו אותו אל מעמקי המים השחורים. רציתי להושיט לשם יד ולגרור אותו החוצה אל האור, שיפשיר.

"קונור?"

הוא הסתובב והסתכל עלי כמו אדם שהתעורר משינה.

"מה קרה עם גווין?"

גווין היה בן דוד של רוגן מדרגה שנייה. אדם פירס, עם מעיל האופנועים שלו, הקעקועים והשנאה העמוקה לכל גורם סמכות, היה התגלמות המורד המגניב. גווין העריץ אותו, כמו בני נוער רבים אחרים, ואדם ניצל את המסירות הזאת.

"גווין עשה עסקה."

יצאתי אל כביש האגרה סאם יוסטון. בשולי הכביש היו צוותי עבודה, ונאלצתי לנסוע לאורך גדרות הפרדה זמניות, עשויות בטון. לא תענוג גדול, אבל לפחות יכולתי לראות משהו. איכשהו תמיד מצאתי את עצמי בכבישים האלה בלילה, כשירור גשם וגדר בטון נוספת כולאת אותי גם מהצד השני.

"איזו מין עסקה?"

"שנה במחנה טירונות לנוער, עד שיגיע לגיל שמונה-עשרה, ואז שירות קבע לעשר שנים, בתמורה לעדות שלו נגד אדם פירס. אם הוא לא יעמוד בכל ההתחייבויות שלו, עשר שנים בכלא."

"זאת עסקה טובה."

"בהתחשב בנסיבות. במקרה יש לו כישרון, אז השתמשנו בזה כקלף מיקוח."

"ואתה בטוח שהוא לא היה מעורב במה שאמא שלו עשתה?"

"הוא לא", אמר רוגן.

"לא ידעתי שאכפת לך ממנו. יצרת רושם שניתקתם קשר."

"לא מבחירה שלי."

הוא השקיף מהחלון ושוב חמק ממני. אפילו לא הייתי בטוחה למה חשוב לי כל כך שיהיה נוכח כאן איתי, אבל זה היה חשוב.

"התאמנת בירי מאז הפגישה האחרונה שלנו?" שמרתי על קול קליל.

הוא רק הסתכל עלי.

"לא? רוגן, בעצמך אמרת שאתה צלף גרוע."

בסדר, זאת לא היתה הדרך הכי מוצלחת להוציא אותו מזה, אבל לא הצלחתי לחשוב על שום דבר אחר.

"אתה לא נוהג כרגע," המשכתי. "אם שודדי דרכים יתקפו את הכרכרה שלנו, איך תבריא אותם בלי נשק? אתה מתכנן לפתוח את החלון, להצהיר מי אתה ולנעוץ בהם מבטים זועמים עד שהם יתעלפו מרוב פחד?"

הוא שתק. הוא רק המשיך להסתכל עלי.

פתחתי את הפה לעקוץ אותו עוד קצת.

המחסום מימיננו נסדק כאילו הלם בו פטיש ענקי. הסדקים רדפו אחרינו, מפוררים את מחסומי הבטון בלוויית עננות זעירות של אבק. הקסם שלו פילח את הבטון ביעילות אכזרית. הוא רפרף על פני וכמעט פתחתי את הדלת וקפצתי החוצה.

המכוניות מאחורינו סטו בניסיון לעבור נתיב כדי להתרחק מהמחסומים המבוקעים.

"תפסיק," ביקשתי.

הסדקים נפסקו.

"אתה רוצה שאוריד אותך?" שאלתי.

"למה שארצה דבר כזה?"

"כדי שתוכל לזעוף בשקט."

"אני לא זועף."

"בסדר, לתכנן נקמות נוראות. כי אתה מלחיץ אותי."

"זה התפקיד שלי, להלחיץ אותך."

"באמת?"

"זה טבע הקשר בינינו." ניצוץ ניצת בעיניו. "שנינו עושים

את מה שצריך, ואחרי שהכול נגמר אני מסתכל עלייך ורואה

איך את נלחצת מזה."

"אני לא נלחצת."

"אה, אני לא רוצה שתפסיקי. זה משעשע מאוד."

זאת הפעם האחרונה שאני מנסה לעודד אותך. מצדי

תחזור למערת הדרקון שלך.

"את רוצה שאני אשבור מחסום בטון אחד אחרון, כדי

שתוכלי לצלם תמונה בשביל סבתא שלך?" הוא הציע.

"שיניתי את דעתי, אמרתי לו. "אני לא רוצה לדבר

איתך."

הוא גיחך.

אני צריכה להפסיק לנסות וזהו.

סבתא פרידה ממש תתלהב.

לקחתי את הטלפון שלי מלוח המחוונים וכיוונתי אותו

אליו. "בסדר, אבל רק אחת או שתיים. מספיק בשביל להעלות

אל גיין."

"לסבתא שלך יש חשבון בוויין?" המחסומים נסדקו.

"כן. היא בטח תעלה את זה גם לאינסטגרם. בסדר, זה

מספיק, תודה רבה. הנהג בוולוו מאחורינו עוד יחטוף התקף לב."

המשפחה של אלנה דה טרווינו התגוררה בבית ענקי. הבית של משפחת ניית'ר היה גדול במונחים של אנשים רגילים, ועדיין אפשר היה להכניס שניים כמוהו לתוך בית משפחה דה טרווינו. הבית שלהם ניצב על שני דונמים, מפלצת ענקית עשויה לבנים אדומות כהות ששילבה את סגנון התחייה הקולוניאלית עם קצת טיודור סביב החלונות. חומת לבנים עבה גוננה על החצר, עם קשת כניסה לשביל הגישה הפנימי ולחניות. ארובת האח הבלתי נמנעת, שבטקס משתמשים בה פעם בנצח, עוצבה כמו צריח כנסייה.

איזה הבדל יוצר הקסם. אלנה דה טרווינו ובעלה, אנטוניו, היו שניהם בדרגת ממוצע. בדקתי את הפרופילים שלהם בלינקדאין, ושניהם רשמו מ' בסעיף היכולות. חניתי ברחוב, ורוגן ואני ניגשנו לדלת.

אישה היספנית צעירה פתחה אותה. "איך אפשר לעזור לכם?"

המבט שלה נתקע על רוגן. באותה מידה יכולתי להיות בלתי נראית. נשים הסתכלו עליו בכל מקום. בעידן הקסם, גברים רבים היו נאים. אבל רוגן לא היה סתם מושך; הוא הקרין גבריות. זה היה ניכר בגינונים שלו, בקשיחות של פניו, בעיניים שלו. כשראית אותו, ידעת שלא משנה מה יקרה, הוא יוכל להתמודד עם זה. הן לא ידעו שכדי לפתור את רוב הבעיות שלו הוא זורק עליהן כסף או מנסה להרוג אותן. לפעמים גם וגם בבת אחת.

הושטתי לה את כרטיס הביקור שלי. "בית הריסון שכר אותי. הייתי רוצה לשוחח עם מר דה טרווינו."

האישה קרעה את מבטה מרוגן אל כרטיס הביקור. "חכו כאן, בבקשה."

היא סגרה את הדלת.

"בית הריסון?" שאל רוגן.

"הם לא נישלו את קורניליוס."

נישול היה העונש החמור ביותר שמשפחת קסם יכולה להטיל על בניה. במקרים כאלה המשפחה גרעה כל תמיכה רגשית, כספית וחברתית, כך שבפועל הנענש נבעט ממנה לחלוטין. בן מנושל הוא סחורה פגומה – בני בריתו לשעבר נטשו אותו מחשש שיכעיסו את המשפחה שלו, ואויבי המשפחה סירבו לעזור לו כי אי-אפשר לסמוך על הנישול. קורניליוס התרחק מהבית שלו מרצונו, אבל לא עזב אותו.

"תראה את הבית הזה." הנהנתי לעבר הדלת. "לא היינו מצליחים אפילו לעבור בדלת בלי להזכיר שם של בית." רוגן חייך, גיחוך חד ונבזי. "את צריכה לתת לי לדפוק."

בפעם האחרונה שהוא "דפק" על הדלת שלי, כל המחסן רעד. "בבקשה אל תעשה את זה."

הדלת נפתחה ובפתח נגלה גבר אתלטי כבן ארבעים. הוא לבש מכנסיים אפורים מחויטים וסוויטשרט אפור בהיר, השרוולים הופשלו עד אמצע האמות. פניו היו נעימות – עיניים כהות תחת גבות כהות ומשופעות, פה רחב. זקן כהה ומטופח עיטר את הלסת. השיער שלו היה כהה גם הוא וקצר מאוד. אנטוניו דה טרווינו. בקורות החיים שלו היה כתוב שהוא עובד כאנליסט השקעות.

"אחר צהריים טובים." הוא חייך בשיניים לבנות וסדורות להפליא. "בבקשה, תיכנסו."

נכנסנו לבית.

"אני אנטוניו. בואו, מכאן. אני מתנצל על הבלגן. אנחנו קצת באמצע דברים."

הוא לא נראה שבור במיוחד מהמוות של אשתו. בהשוואה לג'רמי הוא עשה רושם כמעט עליז.

אנטוניו הוביל אותנו לסלון גדול. כיסאות מרופדים בצבע בז' ניצבו על שטיח אדום. הריהוט נראה יקר, אבל יקר מהסוג של מעמד הביניים: חדש, ככל הנראה האופנה האחרונה, נעים לעין. לריהוט בבית של רוגן היה משקל; הוא נראה על-זמני. לא ידעת אם הוא זה שקנה אותו או ההורים שלו או הסבים. בהשוואה לאיכות ההיא, הרהיטים האלה עשו רושם שטחי, כמעט זול. פרספקטיבה היא דבר מעניין.

האישה ההיספנית נותרה בפתח.

"קפה? תה?" שאל אנטוניו.

"תודה, לא." התיישבתי.

רוגן נד בראשו לשלילה והתיישב בכיסא לימיני.

אנטוניו התיישב על הספה הקטנה והנהן אל האישה. "תודה, אסטל. זה הכול."

היא נעלמה בכיוון המטבח.

"אז בית הריסון בודק את המוות של גברת הריסון. לא מפתיע, בהתחשב בזה שפורסברג לא עושה כמעט שום דבר בעניין. במה אני יכול לעזור?"

"תסכים לענות על כמה שאלות?" שאלתי.

"כמובן."

שלפתי את מכשיר ההקלטה הדיגיטלי שלי, ציינתי את פרטי השיחה והנחתי את המכשיר על שולחן הזכוכית.

"אתה יודע למה אשתך נמצאה בחדר המלון ההוא?"

"לא. אני מתאר לעצמי שלמטרות מקצועיות. אני יכול

לומר לכם שהמצב בעבודה היה מתוח ביום שלפני המוות שלה. נראה שדעתה מוסחת בארוחת הערב."

"היא הזכירה משהו מסוים?"

"היא אמרה, 'אני לא אוכל לאסוף את ג'ון מחר. אני מצטערת. יש משהו בעבודה. כל המשרד במצב חירום ואני לא יודעת מתי אצליח להגיע הביתה. אתה מוכן לקחת אותו להצגה? היא בשבע."

הוא אמר את זה בקול הרגיל שלו, אבל נימת הקול היתה נשית במובהק.

"אתה זכרן," אמר רוגן.

"כן. שנינו, למעשה. אלנה היתה זכרנית חזותית, ואני שמיעתי. לשנינו יש זיכרון כמעט מושלם לטווח קצר." אנטוניו נשען לאחור. "אני לא רוצה ליצור רושם לא נכון. המוות של אלנה מעציב אותי מאוד. איברתי שותפה מוכשרת ואכפתית, והילדים שלנו איבדו את אמא שלהם. היא היתה אמא נפלאה. זאת מכה קשה לילדות שלהם."

אמת.

"אלה היו נישואים בשידוך. המשפחות שלנו הסכימו שיש לנו סיכוי גבוה להוליד ניכר, אז התחתנו וניסינו שלוש פעמים במלוא המסירות. ייתכן שהצלחנו עם אווה, הבת הצעירה שלנו. ימים יגידו. לא היינו מאוהבים." הוא אמר את זה בענייניות. "ואתם הסכמתם לזה?"

אנטוניו חייך שוב. "אני מנחש שאין לך יכולות קסם. זה הישג אדיר, להוליד ניכר. זה היה פותח בפנינו דלתות ומשנה את כל המעמד החברתי שלנו. זה היה שווה את המחיר. שנינו אנשים הגיוניים. קשה לומר שסבלנו."

הוא הרים זרועות כמו כדי להחוות על הסלון.

"אפשרנו לעצמנו לחפש אושר במקום אחר, תוך שמירה על

דיסקרטיות למען הילדים. אז אם אתם מעוניינים בסוג המידע שמחליפים במיטה, תצטרכו לשאול את גבריאל ברנובסקי. הוא ואלנה ניהלו מערכת יחסים בשלוש השנים האחרונות. היא נפגשה איתו בערב לפני המוות שלה. אולי הוא יסכים לדבר איתכם. אישית, אני מתקשה להאמין. ישנם בתים וישנם בתים."

הוא ביטא את המילה האחרונה בכובד ראש מיוחד, למקרה שלא הבנו את מלוא המשמעות.

"ברנובסקי שיך לקטגוריה השנייה. לאלנה היה הרבה מאוד מזל שהיא משכה את תשומת לבו, והפקנו תועלת רבה מהחיבור הזה, שעכשיו נגדע."

איזו תועלת בדיוק הוא הפיק מזה? האם הוא הזכיר את זה באגביות בזמן משא ומתן עסקי? "דרך אגב, אשתי מזדיינת עם ברנובסקי. הכסף שלכם בידיים טובות." בעצע.

"כדי לזכות בתשומת הלב של ברנובסקי דרוש מישהו ממעמד חברתי שקול לשלו. בית הריסון אינו כזה. אני באמת מתנצל; אני לא מנסה להיות גס רוח. אני פשוט רוצה להבהיר את העניין עד כמה שאפשר. העליונים שונים מאיתנו. העפתי מבט ברוגן. הפנים שלו היו חסרות הבעה.

"הם נושמים את אותו אוויר ושותים את אותם מים, אבל הכוחות שלהם מבחינים בינם לבינינו, והם מעדיפים את זה כך. הפער בינם לבין אדם רגיל הוא עצום. את אישה נאה, כך שבכגדים הנכונים ואחרי ביקור במכון יופי, אולי תוכלי להגיע למזכירה האישית שלו. אישית הייתי מגייס לזה את דיאנה הריסון. אחותו של קורניליוס היא עליונה, ויש לזה משמעות אפילו עבור אנשים כמו ברנובסקי, אז ייתכן שהוא יואיל להיפגש איתה. בכל אופן, בבקשה מסרו לקורניליוס ולדיאנה שאשמח לסייע לבית הריסון בכל דרך אפשרית."

כעבור חמש דקות כבר היינו בחוץ. אשתו מתה, והדבר היחיד שעניין את אנטוניו היה איך זה ישפיע על מעמדו החברתי. איזה שמוק.

"הבגדים הנכונים וגם ביקור במכון יופי?" גלגלתי את עיני בדרך למכונית. "יכול להיות שאצטרך לשבור קופת חיסכון בשביל זה."

"ועכשיו את מבינה למה אני לא מתערה בחברה," אמר רוגן.

"איזה מזל שהוא הסביר לנו את כל זה. אני מרגישה כל כך לא מוכנה. לא היה לי מושג שאני צריכה להתלבש יפה לפני שאני מדברת עם עליון. היית צריך לתת לי רשימה של הדברים ההולמים ללבוש. אני מקווה שלא נפגעת."

הסתובבתי ופתאום רוגן היה שם. נסוגתי צעד לאחור מתוך אינסטינקט גרידא והגב שלי התנגש במכונית. כל הקרח נמס מעיניו. הן היו לוהטות, מזמינות, מפתות. הוא חשב על סקס, ובסקס הזה כיכבתי אני.

"לא נפגעת."

גופו השרירי סגר עלי. הוא התמקד בי כאילו שאר העולם אינו קיים. כשהסתכל עלייך ככה, הוא גרם לך להרגיש שאת האדם המשמעותי ביקום. כל מילה שאמרת היתה חשובה לו. כל מחווה שעשית היתה חיונית. זה הורס. רציתי להמשיך לדבר ולעשות דברים שישאירו אותו ממוקד בי ככה.

"לא אכפת לי איך תבואי להיפגש איתי." הקול שלו היה אגבי, כמעט עצל. "את יכולה לעשות את זה בחליפה. את יכולה לעשות את זה בג'ינס."

עכשיו הוא סתם השתעשע בי. טוב, אולי הגיע הזמן לתפוס קצת שליטה בעניינים.

"את יכולה לעשות את זה עטופה במגבת. את יכולה

לעשות את זה בעירום. באמת, כל מה שיספק אותך." **זחוחים אנחנו, אה? התקדמתי צעד זעיר וזקפתי את הפנים כאילו אני עומדת לנשק אותו.** "ואם לא אצא מסופקת?" **הקול שלו הפך שקט.** "זאת תהיה טרגדיה. אני אגייס את מלוא כוחותי כדי למנוע אותה."

העיניים שלו היו כחולות כל כך, והן הבטיחו הבטחות. הבטחות על פורע החוק שהוא במיטה ועל הדברים שהוא יעשה ואני לא אשכח. הסתכלתי לו בעיניים ועשיתי כמיטב יכולתי להבטיח כמה הבטחות משלי.

"מלוא כוחותיך?" אילו הייתי רוכנת קדימה סנטימטרים ספורים, היינו נוגעים. החלל בינינו היה טעון כל כך, שניצוצות היו עפים מכל מגע. שיחקתי באש.

"כן." הקסם שלו ריחף סביבו, מוכן ולהוט, כמעט קורא תיגר, דוחק בי להושיט יד ולגעת בו אם רק אעז. **"אנחנו עדיין מדברים על בגדים?" שאלתי.** **"אם את אומרת."**

הוא רכן קדימה ואני שמתי אצבע על שפתיו ודחפתי אותו לאחור. "לא."

עיניו הצטמצמו. "לא?"

שמטתי את היד.

"בוא נראה, אתה מציע לי להיות הצעצוע שלך, אני מסרבת, אתה עובר הלאה. אתה לא מתקשר, לא כותב, לא בא לבקר. אתה לא עושה שום מאמץ להוכיח לי שרצית משהו מעבר לסקס מזדמן."

העיניים שלו קדרו. "לא יהיה בזה שום דבר מזדמן." **האמנתי לו, אבל זה לא שינה את עמדתי.** "התייחסת אלי כמו אל בידור זול."

הוא רכן אלי עוד סנטימטר. "לא נכון."

הייתי צריכה לפחד, אבל רגשות רבים מדי היו כלואים בתוכי וכבר לא יכולתי לעצור.

"רוגן, אתה יודע כמה חסרת חשיבות הייתי עבורך? אפילו לא רצית לעבור את כל החלק של הדייטינג. רצית פשוט לדלג על כל זה ולהגיע ישר לסקס. גרמת לי להרגיש כזאת קטנה." החזקתי אצבע ואגודל במרחק רבע סנטימטר בערך. "תעשי איתי סקס, נבדה. אני אפילו לא אעמיד פנים שאני רוצה להכיר אותך יותר טוב." הלסת שלו נקפצה. "לא לזה התכוונתי, ואת יודעת את זה."

"הצעתי לך הזדמנות להילחם על מערכת יחסים ואתה לא קפצת על המציאה. בבירור המשכת הלאה בחייך. אז גם אני עשיתי את זה." שריר קפץ בעווית בפניו.

"ועכשיו, כשאני שוב כאן, למרבה הנוחות, אתה מחליט לנסות שוב. יש מחסור בנשים יפות בחייך, קונור?" "יש מחסור בך בחיי, הוא אמר. "באמת?"

"מחסור חמור. כזה שחובה לתקן מיידית." הוא נהג בערפול מכוון. הוא לא היה מסוגל לשקר לי, אז הוא הסתפק בהצהרות שאתקשה לבחון. לאיש היה מוח מרשים. "לא מעוניי —"

רוגן משך אותי אליו והיד שלו עלתה בבת אחת. המאזדה שלי התרוממה מהקרקע. דסקית בקוטר שני מטרים עשויה אש ארגמנית שיספה את המכונית שלי והתפוצצה. חתיכות מתכת חדות כתער הומטרו משני עברינו בקול רחש ובשובלים ארגמניים. רצתי בשיא המהירות אל עץ האלון

הענקי שמאחורינו. המאזדה צנחה על האספלט מאחורי בקול הצטלצלות מתכתי.

הצמדתי את כתפי הימנית לגזע העץ ושלפתי את הגלוק שלי. רוגן נחת לידי. המכנס הימני שלו היה ספוג דם באזור הירך. "אתה מדמם!"
 "זאת רק שריטה, הוא נהם. "נפצעת?"
 "לא."

הלב שלי פעם רם מדי ומהר מדי. טעם מריר של אדרנלין פשט על הלשון שלי. משהו התנגש בימין העץ. כמעט קפצתי מרוב בהלה. עוד חבטה.
 רכנתי קדימה בזהירות.

דסקית ארגמנית קטנה יותר מהראשונה הסתחררה בדרכה היישר אל הפרצוף שלי. נרתעתי לאחור והתנגשתי ברוגן. דסקית הקסם חלפה בשריקה ופגיעה בקרקע, מעלה עשן. כוכב מתכת בקוטר שלושים סנטימטר, בעל ארבעה חודים עם שוליים חדים כתער. קסם אדום כהה התערבל מהמתכת. "קוסם מטח." רוגן נשען הצדה ונרתע בחזרה אל המחסה, כשכוכב נוסף ננעץ בעץ האלון. "שניים כאלה."
 איך אתה יודע?"

"שני גוונים שונים של אדום."
 דסקית גילחה חתיכה מהעץ בצד שלי.
 "אתה מסוגל לעצור אותן באוויר?" שאלתי.
 דסקית נוספת גילחה פרוסה בעובי עשרה סנטימטרים מהעץ בצד של רוגן.
 "לא. הן מצופות קסם."
 אה, כן. לדברי הספרים שלי, חפץ עטוף בקסם מאבד

כל תכונה פיזית עד ההתנגשות. אם רוגן יחשוף את עצמו, הדסקיות האלה ישספו אותו.

עוד חתיכה נתלשה מהעץ. הם כרסמו בו משני הצדדים. לא יכולנו לחזור בריצה. המחסה הקרוב ביותר הוא הכניסה המקומרת אל הבית, מרחק חמישה-עשרה מטר מאיתנו. הם יפגעו בנו. לא נוכל גם לצייר מעגל. נמצאנו על מדשאה. רוגן רכן החוצה. עוד חבטה. הוא קילל ונרתע. כל יכולות הקסם שלו חסרות משמעות אם הוא לא מצליח למצוא מטרה. הוא יכול לשטח את כל הבתים שמעבר לכביש, אבל היו בהם משפחות.

ירדתי על הברכיים והצצתי מעבר לעץ. צל נע על גג האחוזה שמולנו. דסקית ארגמנית הושלכה לעברי. מיהרתי לסגת מאחורי העץ. הדסקית חלפה בשריקה על פני, הקסם צרב בכתפי.

"יש אחד על הגג, ישר מולנו."
פניו של רוגן היו קודרות. "השני נמצא בבית ליד, משמאל."

"הם זריזים."

"שמתי לב."

"אתה לא יכול למוטט את הגגות האלה."

"לא תכננתי לעשות את זה."

"גרות כאן משפחות. עלולים להיות ילדים בתוך הבתים האלה."

הוא תפס ביד שלי והסתכל עלי, ועיניו הכחולות היו שלוות ומרגיעות. "אני יודע."

הוא לא יפגע בהם. לפחות לא ימותו כאן אנשים אחרים בגללנו.

דסקיות ננעצו באלון וגילחו ממנו חתיכה אחר חתיכה. העץ

היטלטל עם כל פגיעה. קוסמי המטח זרקו והתחמקו, זריזים מכדי שרוגן יינעל עליהם.

היינו חייבים לזוז. הלך ונגמר לנו העץ.

נשענתי לאחור בפני לעץ וסובבתי את הראש. שום דבר מימין. רק בתים. שום דבר משמאל, רק בתים אחרים ומרכז של גבבה חומה שהתקדם לעברנו בזחילה... רגע.

לא גבבה. נמלים.

"רוגן, אנחנו לא לבד."

הוא העיף מבט שמאלה וקילל.

מרכז הנמלים התקדם ביוכלים דקים, זרמי החרקים נבלמו ושינו כיוון כאילו התבלבלו לרגע, ואז חזרו לתלם. לאדם ששלט בהן לא היתה אחיזה יציבה בנחיל. לא היה לו צורך בזה. הוא היה קוסם חרקים, ואנחנו היינו בטקסס, ומשמעות הדבר היא נמלי אש. הן יבריחו אותנו מהעץ וקוסמי המטח יחסלו אותנו.

העץ היטלטל ללא הפסקה. הוא לא ישרוד הרבה זמן.

הנמלים המשיכו להתקדם. מימיני, רחוב נוסף חצה את שלנו, והנמלים הגיעו מעבר לפינה. קוסם החרקים בוודאי הסתתר שם, מחוץ לטווח הראייה שלנו.

דיסק ארגמני גילח שערה מהירך שלי. הסתובבתי על הצד, כמעט חיבקתי את רוגן.

בראש שלי הבזיק זהו זה. אני עלולה למות כאן, על המדשאה הזאת. פגיעה אחת מוצלחת של קוסמי המטח ולא אראה את המשפחה שלי שוב.

"איך יכולת הקליעה שלך?" שאל רוגן.

כבשתי את הפחד. "היא תצטרך להיות טובה מספיק."

הוא חשף שיניים. "בשלוש."

שאפתי עמוק ונשפתי לאט.

הוא הרים אצבע. שתיים.

הסתערנו מחוץ למחסה העץ בו זמנית. המאזדה שלי נקרעה לשניים בצווחה מעונה של מתכת נתלשת. החלקים היתמרו באוויר בדיוק כששתי הדמויות התרוממו מהמחסים שלהן שעל הגגות והשליכו עלינו את דסקיות הקסם המסתחררות. כיוונתי את האקדח שלי אל זו שנמצאה היישר מולנו. הרגשתי אטית להחריד.

להרוג או להיהרג. לחצתי על ההדק. האקדח פלט קול רעם. ראשו של הקוסם הוטח לאחור. הסתובבתי, כיוונתי אל קוסמת המטח השנייה ויריתי. הקליע ננעץ בחזה שלה. היא גלשה מהגג ונפלה אל תוך ים הנמלים.

שרידי המאזדה שלי התעופפו באוויר וחסמו את שתי הדסקיות. קליעי הקסם ננעצו במתכת ובפיכרגלס והתפוצצו בקול לחשוש.

רוגן תפס ביד שלי ומשך. רצנו. מיהרנו לחצות את הכביש, צללנו אל הכניסה לחצר של מישוהו וחלפנו על פני הבית. חומת הלבנים התפוצצה מולנו. רוגן פנה שמאלה. הוא רץ בכיוון קוסם החרקים.

מאחורינו אישה ייללה, "בראון! תוריד אותן ממני! פאק!"

"אני מנסה!" נהם קול גבר ממקום כלשהו בהמשך הרחוב.

"יש נמלים בפצע הירי המזדיין שלי! תוריד אותן ממני!"

* * *

שעטנו לפינת הרחוב ושם עצרנו. הנפתי את האקדח שלי

והצצתי מעבר לפינה. ואן לבן גדול חנה ליד המדרכה. על הקרקע לצדו, סמוך לפינת הרחוב הבאה, היו ארבע חביות מתכת גדולות. גבר כהה שיער נשען עליהן, בגבו אלינו.

האישה צרחה והשתנקה. הצעקה שלה נקטעה פתאום.

"מגיע לך, חתיכת כלבה מטומטמת," רטן האיש.

רוגן צעד על פני בהבעה רצחנית. קוסם החרקים הסתובב. רוגן תפס בכתף שלו והכניס לו אגרוף אכזרי בבטן. קוסם החרקים התקפל והתחיל לגלוש מטה. רוגן הכניס לו ברך בפרצוף. משהו התפצץ. הקוסם קרס אל הקרקע.

"תפסיק," קראתי בקול.

רוגן רכן אל האיש שנפל.

"תפסיק, תפסיק, תפסיק."

הוא העיף בי מבט.

"כל האחרים מתים, רוגן. לא נוכל לחקור אותו אם תהרוג אותו."

אותו.

הוא התכופף, תפס בצוואר של הקוסם, הניף אותו לעמידה והטיח אותו בחומת האבן. הקוסם השמיע קול גרגור במאמץ לנשום. דם נטף מאפו השבור. עיניו היו מלאות דמעות. התקרבותי ועשיתי עליו חיפוש. לא היה לו אקדח. שלפתי את הארנק שלו. ברשיון הנהיגה היה כתוב ריי קנון. שלפתי את הנייד שלי וצילמתי אותו.

"יש עוד מישהו?" שאל רוגן בקול צונן ומדור.

"לא," השתנק האיש.

רוגן הגביר את הלחץ, מחץ את הצוואר שלו.

"אמת," אישרתי.

רוגן הרפה. האיש שאף שאיפה צרודה והסתכל עלי בעיניים

מתחננות. "תעזרי..."

רוגן טלטל אותו והטיח אותו שוב בחומה. "אל תסתכל עליה. תסתכל עלי. מי משלם לך?"
"פורסברג."

לעזאזל. קיוויתי שיהיה לנו קצה חוט חדש לגבי ההתקפה. במקום זה חזרנו לפורסברג.
"דבר, פקד רוגן."

"הם אמרו לנו שהרגתם את אבא שלו, מתיאס. יש שני צוותים שמחפשים אתכם. אנחנו היינו קרובים יותר. היינו אני, קוואסקי ואחותו. הגענו בשני רכבים – הפורד שחונה בהמשך הרחוב והוואן שלי. התמקמנו וחיכינו שתצאו."
"איך ידעתם איפה נהיה?" שאלתי.

"דה טרווינו התקשר."

איזה מקק.

ההבעה על פניו של רוגן העבירה בי צמרמורת קפואה.
"רוגן, אני יכולה לקבל אותו בבקשה?"
כל הצבע אזל מפניו של הקוסם. הוא הבין למי טמן מארב.
רוגן לחץ על הצוואר שלו שוב.
הושטתי יד ונגעתי בזרועו. "בבקשה?"
"בסדר." הוא הרפה. הקוסם גלש לקרקע.

"תחזיר את הנמלים לחביות," אמרתי. "אם אראה נמלת אש אחת ברחוב הזה אחרי שנגמור עם דה טרווינו, אני אבקש ממנו למצוא אותך." הצבעתי על רוגן. "אתה יודע מי הוא, כן?"

הקוסם הנהן במהירות.

"תאסוף את הנמלים שלך ולך. בפעם הבאה שאראה אותך, אתקע לך כדור בראש." זהו. זה נשמע דרמטי מספיק.
רוגן התעלם מהקוסם וצעד בכיוון בית דה טרווינו. הלכתי בעקבותיו.

הוא הלא בדלת בכף ידו. הקסם ריסק את העץ. כל חלון בבית התנפץ כלפי חוץ. רוגן נכנס לבית בפנים קודרות. אנטוניו עמד בסלון בפנים לבנות כמו סדין.

"אני קצת מעוצבן." הרהיטים החליקו והתרחקו לפנות דרך לרוגן. "אז אשאל רק פעם אחת: למה התקשרת לפורסברג?"

"חששתי שתפגעו בחקירה שלהם..." צפצף אנטוניו.

"שקר," אמרתי.

"בסך הכול רציתי מידע..."

"עוד שקר."

הבית היטלטל.

זה לקח יותר מדי זמן, ואם לא אעשה משהו, רוגן ימוטט את כל הבניין. "תסתכל עלי," אמרתי ואספתי את הקסם שלי.

"תסתכל לי בעיניים."

אנטוניו העיף בי מבט. הקסם שלי נורה ואחז בו. הוא היטלטל, התאמץ כנגד הלחץ. הכוחות שלי היו מבוססי רצון, ואחרי כל מה שקרה היום, כוח הרצון שלי היה מלובה היטב.

הקול שלי צנח לנימה נמוכה במידה לא אנושית. "למה התקשרת אל פורסברג?"

ההבעה על פניו של רוגן היתה אדירה. בדיוק. הפעם אני עושה את זה בלי מעגל. מישהי השתפרה בזמן שלא הייתי.

"כסף!" הצטעק אנטוניו. "אם פורסברג יאשר שאלנה מתה במסגרת העבודה, ביטוח החיים שלה ישלם כפול. בית פורסברג הבטיח לא לפגוע בתביעת הביטוח שלי אם אני אמסור כל מידע שיגיע אלי לגבי אנשים שבדקים את המוות שלה."

הרפיתי ממנו. "זאת האמת," אמרתי לרוגן.

אנטוניו שאף שאיפה ארוכה ונרעד.

רוגן בעט בשולחן הזכוכית. הוא התנפץ. השברים התרוממו באוויר.

אנטוניו קפא, מבועת.

ילד פרץ אל החדר מהמסדרון הימני. הוא חצה את החדר בריצה וזינק בינינו לבין אנטוניו.

"אל תהרוג את אבא שלי!"

הוא נראה בן עשר לכל היותר.

"ג'ון", אמר אנטוניו וקולו נשבר. "לך תשמור על אחותך."

"אל תהרוג את אבא שלי!" הילד לטש ברוגן מבט בפנים מתריסות.

רוגן השיב מבט.

השברים עופפו באוויר והתנפצו כנגד הקיר בלי להזיק. "כולנו בוחרים צד", אמר רוגן לאנטוניו. "לא בחרת טוב."

הוא הסתובב ויצא.

הרחוב מחוץ לבית של אנטוניו היה ריק. נהר הנמלים מיהר אל מעבר לפינה, ככל הנראה בחזרה לחביות של קוסם החרקים. סירנות ייללו במרחק. מישוהו הזמין משטרה.

הקסם של רוגן געש סביבו כמו טורנדו זועם.

"תודה שלא הרגת אותו מול הבן שלו", אמרתי.

"מבוגרים יכולים להחליט אם להיות אויבים שלי או בעלי ברית או להישאר לא מעורבים. ילדים הם ילדים, נבדה. הילד הזה איבד את אמא שלו. לא הייתי לוקח ממנו את אבא שלו." הוא הציץ בטלפון שלו. "מכאן."

התחלנו ללכת ימינה, בכיוון ההפוך מצבא הנמלים הנסוג. "אויבים, בעלי ברית או אזרחים, אה?" שאלתי.

"בדיוק."

"ואם מישוהו עוזר לאויב, כמו אנטוניו?"

"הוא הופך לאויב בעצמו."

"ואויבים צריך לחסל?" שאלתי.

"אם הם מהווים סכנה, כן." הפנים של רוגן היו נטולות רחמים.

נורה נדלקה לי בראש. עכשיו הבנתי מה זה. עברתי את זה פעם בעצמי. "זה נכון במלחמה. אנחנו לא במלחמה, רוגן."

"ברור שאנחנו במלחמה."

"לא. אנחנו בעולם האזרחי. דברים כאן הם לא שחור-ולבן. יש להם גוונים של אפור. יש דרגות של עונש בהתאם לחומרת הפשע."

הוא פנה אלי ועיניו הכחולות קשוחות וצלולות, ללא צל של ספק. "זה לא עניין של עונש. זאת הישרדות."

מה לעזאזל קרה לך במלחמה, רוגן? מה עשו לך שגרם נזק כזה?

"אז אם מישוהי, אישה צעירה, עוזרת לאחד האויבים שלך, גם היא הופכת לאויבת. זה יהיה בסדר לחטוף אותה מהרחוב, לכבול אותה במרתף שלך ולחקור אותה בכל אמצעי שנדרש."

ההבעה שלו לימדה אותי שהכיוון שפניתי אליו לא מוצא חן בעיניו.

"תגיד לי, כמה הייתי קרובה להירצח?"

"אף פעם לא היית קרובה להירצח. בזמנו לא ראיתי בנוכחות שלך איום. פשוט רציתי מידע, ואם הייתי משיג אותו, הייתי משחרר אותך בדיוק כפי שעשיתי. סביר להניח שלא הייתי מקפיץ אותך הביתה בעצמי, אבל הייתי מבקש מאחד האנשים שלי שיעשה את זה."

ניסיתי שוב. "אתה לא יכול לחיות ככה, רוגן. המלחמה נגמרה."

הוא עצר והסתובב לאחור, בכיוון שבו שתי גופות נחו על הקרקע. "כמו מה זה נראה, בעינייך? כי בעיני זה נראה כמו שדה קרב." חזרנו ללכת.

והוא אהב שדות קרב. שדות קרב הם פשוטים. הם מוכרים. הוא ידע מי האויב כי האויב ניסה להרוג אותו, והוא ידע מה המשימה שלו: לשרוד על ידי כך שיחסל כל איום גלוי לעין. במלחמה אתה לא יורה יריות אזהרה. אתה מכוון כדי להרוג.

אבל החיים האזרחיים מתסכלים ומורכבים. אם רוגן ייכנס לבר ואדם שיכור יתגרה בו, כל אחד מהם יצפה לתוצאה שונה לגמרי. השיכור יצפה לקצת עלבונות ואחריהם קצת דחיפות, אז אולי חבטה או שתיים, ואז כל אחד יתפוס בכגדים של האחר והם יתגלגלו ברחוב עד שזעם השיכורים יתפוגג. השיכור יצפה לחזור הביתה אחר כך. כי זה מה שנורמלי מבחינתו. זה מה שנורמלי בעולם האזרחי. לא יהיה לו מושג שברגע שהוא ממצב את עצמו כאיום, מתג זז במוח של רוגן. אם יהיה לשיכור מזל, רוגן יחנוק אותו עד שיתעלף. אם לא יהיה לו מזל, או שהוא ינסה לשלוף סכין, רוגן ישאיר אותו נכה או אפילו יהרוג אותו.

הוא השתחרר מהצבא לפני שנים. סביר להניח שמעולם לא פנה לטיפול פסיכולוגי. סביר להניח שהוא אפילו לא ידע שמשוהו לא בסדר איתו.

"איך אתה ישן?" שאלתי אותו.

"כמו תינוק," הוא אמר.

"יש לך סיוטים?"

"באתי לבית שלך כדי להציע לך להיות איתי. את סירבת..."

חתיכת דרך להחליף נושא. "זה לא הזמן המתאים לשיחה הזאת."

"זה הזמן המושלם. הצעתי לך לצאת לדייט. סירבת. חיכיתי. לא היתה שום הצעה נגדית."

"דייט?" לא ככה זכרתי את זה. חיכיתי לזמזום שיעיד שהוא שיקר, אבל לא הרגשתי כזה. "בחיך. זה לא מה שהצעת ואתה יודע את זה!"

"זה בדיוק מה שהצעתי."

אמת. איך הוא הצליח להתחמק ממני... "אתה אומר לי שלא הצעת קשר מיני?"

זה לקח לו רגע. "לא."

הא! תפסתי אותו. בעיניו, דייט – מה שזה לא אומר מבחינתו – היה ההקדמה לסקס. בראש שלו הוא אכן הציע לי "דייט", אז טכנית הוא לא שיקר. אני צריכה להיות מחוכמת יותר בשאלות שלי.

"אני לא סטוקר, נבדה," הוא אמר. "קיבלתי תשובה שלילית והבנתי אותה."

"אני לא רציתי סטוקר, רוגן."

"אז מה רצית?"

"רציתי שתיתן לי הזדמנות להחליט אם אני רוצה מערכת יחסים איתך. אתה רצית סקס. אם באמת לחוץ לך על סקס לא מסובך, שמעתי שהרפר פנויה."

הוא השמיע אנקה שאולי הביעה לא, אבל היה קשה לדעת מרוב שהיתה רוויה גועל.

הרגליים שלי רעדו. המשכתי ללכת. אם אומר לו שהלחץ משפיע עלי, סביר להניח שהוא ינסה לעשות משהו מגוחך

כמו לקחת אותי על הידיים. לא הייתי מוכנה שרוגן המשוגע ייקח אותי על הידיים, בטח לא בציבור.

"לא אמרתי שאני רוצה רק סקס."

"אני מצטטת: 'את רוצה פיתוי, ארוחות ערב ומתנות? פיתוי הוא משחק, ואם תשלם מספיק בחנופה, בכסף או בתשומת לב, תקבל את מה שאתה רוצה. חשבתי שהמשחק הזה לא לרמתך.' לא אמרת לי את זה שבוע לפני שנכנסת למוסך שלי להזמין אותי ל'דייט'?"

"כן. רציתי לדלג על הבולשיט."

"אז מה קרה? שינית את דעתך ועכשיו אתה כן רוצה את הבולשיט?"

הטלפון של רוגן רטט. "כן, אני רוצה את הבולשיט שלך."

"טוב, אתה לא תקבל שום דבר מהבולשיט שלי. אני שומרת אותו לעצמי." לא, זה לא נשמע ילדותי. בכלל לא.
"למה לא?"

"כי אתה קורא לזה בולשיט."

ריינג' רובר כסופה פנתה חלקות בעיקול הכביש ועצרה מולנו. טרוי היה מאחורי ההגה. נכנסתי למושב האחורי לפני שרוגן או אני נאמר משהו נוסף. באמת שלא רציתי להמשיך בשיחה הזאת בנוכחות טרוי.

רוגן התיישב לפנים, במושב הנוסע. "הביתה."
טרוי יצא לדרך.

"אני לא בטוח שאני לגמרי מבין את המונח בולשיט," אמר רוגן בקול שקט. "תרצי לדון בזה, אולי בארוחת ערב? אני אשמח להקשיב להסבר במה טעיתי. בכל מקום שתרצי."
לא. אם אצא איתו לארוחת ערב, לא אצליח להתאפק מלגעת בו. אני אנשק אותו. סביר להניח שאעשה דברים

אחרים... דברים אינטימיים יותר... לא אצליח לעצור בעצמי, ולא רציתי לפתוח את הדלת הזאת עכשיו.

"אני רוצה לנסוע הביתה."

"ערב בחברתי יהיה כזה דבר נורא?" הוא שאל.

הכנות בקולו עצרה אותי בבת אחת. התשובות השונות גוועו על שפתי.

"לא."

"את מפחדת ממני?" הוא שאל.

קלטתי שלא, אני לא מפחדת. הוא לעולם לא יפגע בי. אפילו לא ידעתי על מה מבוססת האמונה הזאת, אבל הייתי משוכנעת בזה לחלוטין. הכוח שלו הבעית אותי, אבל זה היה פחד מהסוג האינסטינקטיבי העמוק. לא פחדתי מרוגן המשוגע. סביר להניח שהייתי האדם היחיד ביוסטון שלא פחד ממנו.

"לא זה העניין."

"אני מבין שאופן הפעולה שלי מטריד אותך," הוא אמר. "אני אעשה כמעט הכול כדי שתרגישי בנוח, אבל אם את חושבת שאמורות להיות לי נקיפות מצפון כי חיסלתי אדם שמהווה איום, אני לא חושב שזאת אופציה. אני לא מאמין שאני מסוגל לזה יותר."

השיחה הזאת העמיקה במהירות מסחררת. החזות שלו נסדקה והגבר שמאחוריה הסתכל עלי.

"בדיוק הרגתי שני אנשים," אמרתי. הקול שלי יצא קטן. "אני מנסה לא להתמודד עם זה, כי אחרת אני עלולה להתפרק. זה היה יום ארוך. אני צריכה ללכת הביתה ולחבק את המשפחה שלי כדי לדעת שהם עדיין בסדר."

"כמובן," הוא אמר. קולו היה מדוד מאוד.

ראיתי שהוא נסגר. רגע אחד קונור היה שם, ורגע אחר כך רוגן המשוגע שב והשתלט על העניינים.

היינו עדים לכל כך הרבה צער היום. כל כך הרבה כאב. קורנליוס, ג'רמי, פני החיילים של רוגן... פורסברג. שתי גופות ברחוב מאחורינו. חלומות, עתידים, חיים שנגדעו באחת. אפילו לא ידעתי איך לעבד את כל זה. זה בטח השפיע עליו – אחרת הוא לא היה אנושי – וראיתי את החותם שהשאיר היום הזה בפניו: עייפות, צער ונחישות קודרת בעיניו. הוא נראה מבוגר יותר; לא מותש, אבל עייף, כאילו לא ישן זה עידן ועידנים. הוא עדיין היה מושחז, עדיין קטלני, אבל זאת היתה המסוכנות של טורף שנדחק לפינה לאחר מרדף ארוך. אני אלך למחסן שלנו ואהיה מוקפת כאוס אנושי חמים. מישוהו יבשל; מישוהו יצפה בטלוויזיה או ישחק במחשב. האחיות שלי יתקוטטו; ליאון יתלונן על הקרב האינסופי שלו עם השפה הצרפתית; ואז סבתא פרידה תיכנס, אפופה ריח גריז ומתכת, ותצחק על אמא שלי... אני אתעטף בחיבורים האנושיים החמים האלה ואניח להם להמס את הצינה האפלה של היום הזה.

לרוגן המשוגע לא היה אף אחד. הוא יחזור לבית זורו שלו, יאכל מה שמישהו יביא לו, וסביר להניח שיצפה שוב בהקלטה ההיא כדי לבדוק אם החמיץ משהו. היה לו כל הכוח הזה, אבל הוא לא הביא לו שום חמימות. שום רשת ביטחון אנושית שתתפוס אותו כשהוא טובע ותעזור לו להשאיר את הראש מעל המים.

לא יכולתי לתת לו לעשות את זה.

"תאכל איתי ארוחת ערב", הצעתי. "בבית שלי. תוכל לעזור לי להסביר לאמא שלי ולסבתא שלי מה קרה לרכב העבודה שלי."

שמץ של חיוך רפרף על שפתי. עיניו אורו. "את חושבת שאמא שלך תנסה לירות בי?"

"יש מצב."

"אז בטח. לא אחמיץ דבר כזה."

והוא יהיה הדרקון המנומס בעולם. הזנב מקופל, הניבים מוסתרים, הטפרים אסופים בקפידה בחיקו. הזמנתי את רוגן המשוגע לארוחת ערב. שוב. אמא המסכנה.

הטלפון של רוגן רטט. הוא העיף בו מבט וקילל.

"מה קרה?" שאלתי.

"אחותה של לואן הגיעה ליוסטון. אני חייב להיפגש

איתה."

ניסיתי לפרום את סבך הרגשות שבתוכי. האם הרגשתי

הקלה או אכזבה? לא הייתי בטוחה. "בפעם אחרת?"

"באיזו שעה ארוחת הערב?"

"בדרך כלל בסביבות חמש וחצי, שש."

"אני אספיק להגיע."

העפתי מבט בטלפון שלי. השעה היתה שלוש ורבע. סיכוי

טוב שהוא יספיק.

"תעצור בצד", אמר רוגן.

טרוי ירד מהכביש המהיר ביציאה הקרובה ועצר בתחנת

דלק.

"אני אגיע", הבטיח רוגן.

"אני אשמח." והתכוונתי לזה.

הוא פתח את הדלת, יצא ורכן אל החלון. "קח את מיז

ביילור לאיפה שהיא תרצה."

"כן, המפקד."

רוגן חייך אלי וטרק את הדלת.

טרוי התרחק מהמדרכה. "אז לאן, מיז ביילור?"

"נבדה. אתה מוכן לעשות עיקוף קטן כדי שאוכל לאסוף

טייקאווי?"

"לפקודתך," אמר טרוי.
בטח. חייגתי למספר של טקרה. מתברר שהאחיות שלי
בכל זאת יקבלו את הסושי שביקשו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז המורשת הנסתרת לחצי כאן